

ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถ
ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3

นางสาวกมลพัทธ์ โพธิ์ทอง

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตร การสอนและเทคโนโลยีการศึกษา
คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2554
ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อและแฟ้มข้อมูลฉบับเต็มของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีการศึกษา 2554 ที่ให้บริการในคลังปัญญาจุฬาฯ (CUIR)
เป็นแฟ้มข้อมูลของนิสิตเจ้าของวิทยานิพนธ์ที่ส่งผ่านทางบัณฑิตวิทยาลัย

The abstract and full text of theses from the academic year 2011 in Chulalongkorn University Intellectual Repository(CUIR)
are the thesis authors' files submitted through the Graduate School.

EFFECTS OF USING REAP STRATEGY IN THAI INSTRUCTION ON CRITICAL
READING AND ESSAY WRITING ABILITIES OF NINTH GRADE STUDENTS

Miss Kamonpat Pohtong

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Education Program in Teaching Thai Language
Department of Curriculum, Instruction, and Educational Technology
Faculty of Education
Chulalongkorn University
Academic Year 2011
Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธี
อาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมี
วิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษา
ปีที่ 3

โดย

นางสาวกมลพัทธ์ โพธิ์ทอง

สาขาวิชา

การสอนภาษาไทย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สร้อยสน สกลรักษ์

คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิต

..... คณบดีคณะครุศาสตร์
(ศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย กาญจนวาสี)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อัมพร ม้าคนอง)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สร้อยสน สกลรักษ์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(อาจารย์ ดร.อภิรักษ์ เกษมผลกุล)

กมลพัทธ์ โพธิ์ทอง : ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3. (EFFECTS OF USING REAP STRATEGY IN THAI INSTRUCTION ON CRITICAL READING AND ESSAY WRITING ABILITIES OF NINTH GRADE STUDENTS) อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก :

ผศ.ดร.สร้อยสน สกลรักษ์, 181 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ 1) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ 3) ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่ได้เรียน โดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ ประชากรคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีเลือกแบบเจาะจง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม ปีการศึกษา 2554 จำนวน 2 ห้อง ห้องละ 46 คน โดยสุ่มห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลองจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี และอีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ ระยะเวลาในการสอน คือ 5 สัปดาห์ๆละ 3 คาบ รวม 16 แผนการจัดการเรียนรู้ เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลได้แก่ แบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และแบบความสามารถในการเขียนเรียงความ วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และค่าทดสอบค่าที (t-test)

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาควิชา หลักสูตรและการสอน

สาขาวิชา การสอนภาษาไทย

ปีการศึกษา 2554

ลายมือชื่อนิสิต.....

ลายมือชื่อ อ.ที่ปริกษาวิทยานิพนธ์หลัก.....

5283303427 : MAJOR TEACHING THAI LANGUAGE

KEYWORDS : REAP STRATEGY /CRITICAL READING ABILITIES / ESSAY WRITING ABILITIES

KAMONPAT POHTONG : EFFECTS OF USING REAP STRATEGY IN THAI INSTRUCTION ON CRITICAL READING AND ESSAY WRITING ABILITIES OF NINTH GRADE STUDENTS. ADVISOR: ASST.PROF.SOISON SAKOLRAK, Ph.D., 181 pp.

This research aimed to compare 1) critical reading ability of Mathayom Suksa Three students before and after learning by using REAP strategy, 2) critical reading ability of Mathayom Suksa Three students learned by using REAP strategy with those in classroom conventional instruction, 3) essay writing ability of Mathayom Suksa Three students before and after be learning by using REAP strategy and 4) essay writing ability of Mathayom Suksa Three students before and after learning by using REAP strategy with those in classroom conventional instruction. Population in this research are Mathayom Suksa Three students under the office of Basic Education Commission of Ministey of Education, in the Education Service Area, Nakhon Pathom 2. The subjects were two classes of lower secondary school students at Kanchanapisek Wittayalai Nakhonpatom in academic year 2011, gained by using purposive sampling strategy, one class was an experimental group with 46 students taught by using REAP strategy, and another class was a control group with 46 students taught by using conventional instruction. The instruction duration was 3 periods per week for 5 weeks which composed of 16 lesson plans. The research intruments were critical reading test and essay writing test. The data were analyzed by using arithmetic mean (\bar{x}), standard deviation (S) and t-test.

The research results revealed that :

1. Critical reading ability of Mathayom Suksa Three students taught by using REAP strategy was significantly higher than before receiving the REAP strategy instruction at the .05 level of significance.
2. Critical reading ability of of Mathayom Suksa Three students taught by using REAP strategy was significantly higher than those taught by using conventional instruction at .05 level of significance.
3. Essay writing ability of Mathayom Suksa Three students taught by using REAP strategy was significantly higher than before receiving the REAP strategy instruction at .05 level of significance.
4. Essay writing ability of Mathayom Suksa Three students taught by using REAP strategy was significantly higher than those taught by using conventional instruction at .05 level of significance.

Department : Curriculum and Instruction

Student's Signature

Field of Study : Teaching Thai Language

Advisor's Signature

Academic Year : 2011

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สร้อยสน สกมลรักษ์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของการวิจัยเป็นอย่างดียิ่งมาตลอด และกรุณาให้คำแนะนำ ให้กำลังใจข้อคิดในการดำเนินชีวิต และการทำงานที่มีประโยชน์แก่ผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. อัมพร ม้าคนอง ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ ดร.อภิสิทธิ์ เกษมผลกุล กรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาให้คำแนะนำและแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ผู้วิจัยขอกราบพระคุณ อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ ตัจจพิบูล อาจารย์ ดร.อริกมาส มากจ้อย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สำเนียงงาม อาจารย์ ดร. วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเผ่า อาจารย์ ชนกพร พัวพัฒนกุล อาจารย์สมจิต บุญกงเสน อาจารย์สันติวัฒน์ จันทร์ไค ที่กรุณาสละเวลาตรวจแก้ไข ให้ข้อเสนอแนะในการแก้ไขปรับปรุงเครื่องมือในการวิจัย กรุณาให้คำปรึกษาแนะนำอันมีประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้

ขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศศาลายา จังหวัดนครปฐม ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทดลองเครื่องมือ และขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ อาจารย์ และนักเรียนโรงเรียนกาญจนาภิเษก จังหวัดนครปฐม ที่ได้ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูล

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณคุณย่า บิดา มารดา ซึ่งเป็นแรงบันดาลใจและกำลังใจที่สำคัญยิ่งในการศึกษาและการทำวิจัย ขอขอบคุณคุณยุรนันท์ ใจเยือกเย็น คุณพิชาติ แก้วพวง ที่ได้ให้คำแนะนำในเรื่องการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยโปรแกรม spss และขอบคุณพี่ๆ เพื่อนๆ และบุคคลอันเป็นที่รักสำหรับความห่วงใยและกำลังใจที่มีให้กันตลอดจนจบการศึกษา

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ฅ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
3. ขอบเขตการวิจัย.....	9
4. สมมติฐานงานวิจัย.....	10
5. คำจำกัดความของการวิจัย.....	11
6. ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	12
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	14
1. การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	15
1.1 ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	15
1.2 ความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	16
1.3 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	17
1.4 การวัดและการประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	19
2. การเขียนเรียงความ.....	22
2.1 ความหมายของการเขียนเรียงความ.....	22
2.2 องค์ประกอบของการเขียนเรียงความ.....	23
2.3 ลักษณะของเรียงความที่ดี.....	25
2.4 การจัดการเรียนการสอนเขียนเรียงความ.....	27
2.5 ความสามารถในการเขียนเรียงความ.....	29
2.6 การวัดและการประเมินการเขียนเรียงความ.....	30
3. กลวิธีอาร์ อี เอ พี.....	34

3.1 ความหมายของกลวิธีอาร์ อี เอ พี.....	37
3.2 ขั้นตอนของกลวิธีอาร์ อี เอ พี.....	35
3.3 การนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย..	38
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	40
4.1 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	40
4.2 การเขียนเรียงความ.....	41
4.3 กลวิธีอาร์ อี เอ พี	44
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	46
1. การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	46
2. การออกแบบงานวิจัย.....	47
3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	48
4. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	53
5. การดำเนินการวิจัยและการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	70
6. การวิเคราะห์ข้อมูล.....	71
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	84
1. สรุปผลการวิจัย.....	86
2. อภิปรายผล.....	87
3. ข้อเสนอแนะ.....	92
รายการอ้างอิง.....	94
ภาคผนวก.....	99
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	100
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย.....	103
ภาคผนวก ค ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณก่อนเรียนและหลังเรียน.....	115
ภาคผนวก ง แบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและ แบบสอบถามความสามารถในการเขียนเรียงความ ก่อนและหลังเรียน....	126
ภาคผนวก จ แผนการจัดการเรียนรู้.....	147
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	181

สารบัญญัตราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	ขั้นตอนของกลวิธีอาร์ อี เอ พี ในการจัดการเรียนการสอน.....	38
ตารางที่ 2	การออกแบบการวิจัย.....	47
ตารางที่ 3	ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย.....	49
ตารางที่ 4	ค่าความแปรปรวนของของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตารางที่ 5	การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของกลุ่มตัวอย่าง.....	50
ตารางที่ 6	การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง.....	51
ตารางที่ 7	การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนเรียงความ ก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง.....	52
ตารางที่ 8	จำนวนคาบเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้.....	54
ตารางที่ 9	ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม.....	54
ตารางที่ 10	การปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ.....	56
ตารางที่ 11	ตารางแสดงการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ.....	58
ตารางที่ 12	แสดงจำนวนข้อจำแนกตามระดับพุทธิพิสัย.....	58
ตารางที่ 13	แสดงการกำหนดแผนผังการสร้างแบบสอบถามในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณแสดงประเภทเนื้อเรื่อง และจำนวนข้อ แบ่งตามวัตถุประสงค์ การเรียนรู้.....	59
ตารางที่ 14	แสดงลักษณะข้อคำถามในแบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน.....	59
ตารางที่ 15	แสดงลักษณะข้อคำถามในแบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน.....	60
ตารางที่ 16	แหล่งการเรียนรู้ที่นำมาสร้างแบบสอบถามความสามารถการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน.....	60

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
ตารางที่ 17	62
แหล่งการเรียนรู้ที่นำมาสร้างแบบสอบความสามารถการอ่านอย่างมี วิจารณ์ญาณ ฉบับก่อนเรียน.....	62
ตารางที่ 18	64
การปรับปรุงแก้ไขแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ.....	64
ตารางที่ 19	66
จำนวนข้อสอบของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ จำแนกตามระดับความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ฉบับก่อนเรียน.....	66
ตารางที่ 20	67
จำนวนข้อสอบของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ จำแนกตามระดับความยากง่ายและค่าอำนาจการจำแนก ฉบับหลังเรียน.....	67
ตารางที่ 21	68
การปรับปรุงแก้ไขแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ.....	68
ตารางที่ 22	74
ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วน วิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน...	74
ตารางที่ 23	75
ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วน วิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการ สอนแบบปกติ.....	75
ตารางที่ 24	76
ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วน วิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน.....	76
ตารางที่ 25	77
ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วน วิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ ระหว่าง นักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอน แบบปกติ.....	77

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติและเอกลักษณ์สำคัญที่แสดงความเป็นไทย คนไทยใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน เพราะภาษาไทยเป็นสื่อกลางที่ทำให้คนในชาติเข้าใจความหมายที่ต้องการสื่อสารได้ตรงกัน ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ข้อมูลข่าวสาร รวมถึงถ่ายทอดประเพณี ความเชื่อ และวัฒนธรรมของไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันให้ดำรงอยู่ ซึ่งจะก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นหนึ่งเดียวกันของคนในชาติ ดังที่หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 (กรมวิชาการ, 2544: 3) กล่าวถึงความสำคัญของภาษาไทยไว้ว่า

ภาษาไทยเป็นเอกลักษณ์ประจำชาติ เป็นสมบัติทางวัฒนธรรมอันก่อให้เกิดความเป็นเอกภาพ และเสริมสร้างบุคลิกภาพของคนในชาติให้มีความเป็นไทย เป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารเพื่อสร้างความเข้าใจและความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ทำให้สามารถประกอบกิจกรรม การงาน และการดำรงชีวิตร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างสันติสุข

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 (กรมวิชาการ, 2551: 10) ได้กำหนดสาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาไทยใน สาระที่ 1 การอ่าน มาตรฐาน ท1.1 ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดเพื่อนำไปใช้ตัดสินใจ แก้ปัญหาในการดำเนินชีวิต และมีนิสัยรักการอ่าน สาระที่ 2 มาตรฐาน ท2.1 ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่างๆ เขียนรายงานข้อมูลสารสนเทศและรายงานการศึกษาค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ จากสาระการเรียนรู้ดังกล่าวทำให้เห็นว่า ทักษะการอ่านและทักษะการเขียนเป็นทักษะที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน ที่ควรได้รับการส่งเสริมและปลูกฝังแก่เยาวชน

การอ่านเป็นทักษะที่จำเป็นและสำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ เพราะเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้และรับรู้ข่าวสารเรื่องราวต่างๆ ดังที่ ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2516: 5) ได้กล่าวว่า การอ่านเป็นสิ่งที่ช่วยให้มีประสบการณ์กว้างขวาง ใช้ความรู้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน เพื่อพักผ่อนเพลิดเพลิน ช่วยให้นักเรียนรับความรู้ความคิดเห็นของผู้อื่นได้ ผู้ที่มีนิสัยรักการอ่านมีทักษะในการอ่านย่อมแสวงหาความรู้ได้มากและมีประสิทธิภาพ สามารถนำความรู้จากการอ่านไปใช้ในการพูดและเขียนได้ดี ซึ่งการจะฝึกให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน อันจะส่งผลให้เกิดความคิดที่จะเขียนและนำไปสู่การพัฒนาความสามารถหรือฝึกทักษะการเขียนของนักเรียนนั้น จะต้องอาศัยทักษะการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญ เพราะการอ่านเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้และความคิดที่จะนำไปใช้ในการเขียนได้ดีที่สุด นักเรียนจึงควรได้รับการฝึกฝนทักษะการอ่านอย่างถูกต้องและสม่ำเสมอ สิ่งที่สำคัญที่จะช่วยให้การอ่านประสบความสำเร็จ คือ ความสามารถในการอ่านและความเข้าใจในเรื่องที่อ่าน สาระสำคัญดังกล่าวสอดคล้องกับ ประเทิน มหาจันทร์ (2530: 153) กล่าวว่า “การอ่าน คือการทำความเข้าใจ ถ้าผู้อ่านปราศจากความเข้าใจในเรื่องที่อ่านตรงตามความหมายของตัวอักษรนั้นถือว่ามิใช่การอ่านอย่างแท้จริง ความเข้าใจในการอ่านเป็นหัวใจของการอ่าน เป็นจุดหมายปลายทางของการอ่านทุกชนิด การอ่านจะไม่เกิดประโยชน์ถ้าผู้อ่านไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนอ่าน” ด้วยเหตุนี้จึงมีความจำเป็นที่ครูและผู้เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาจะต้องตระหนักและส่งเสริมปลูกฝังให้นักเรียนมีความสามารถในการอ่านมากขึ้น

ขณะที่ บันลือ พุกกะวัน (2534: 10) กล่าวว่า “การอ่านเป็น อ่านมาก เป็นเครื่องมือเป็นศูนย์กลางหรือหัวใจที่จะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักใช้กระบวนการคิดอันเป็นทางนำไปสู่การพัฒนาการฟัง การพูด การเขียน และการใช้หลักภาษาได้ดี” สอดคล้องกับ พิพัฒน์ เองศิลป์ (2534: 1) กล่าวว่า “ในด้านการศึกษานั้นการอ่านเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญและความจำเป็นต่อชีวิตประจำวันของผู้ที่ใฝ่หาความรู้เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยศึกษาเล่าเรียน นักเรียนใช้เวลาส่วนใหญ่เพื่อเรียนรู้สิ่งต่างๆทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียนโดยอาศัยการอ่านเป็นเครื่องมือ ถ้านักเรียนมีทักษะในการอ่านอย่างดีแล้วการเรียนเรื่องอื่นๆก็จะบังเกิดผลอย่างรวดเร็ว” ทักษะการอ่านจึงเป็นทักษะที่สำคัญยิ่งสำหรับนักเรียนในระดับสูงขึ้นไป นอกจากนี้การอ่านยังมีผลต่อการคิด การพูด และการเขียนอีกด้วย

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เป็นทักษะที่ต้องใช้ความสามารถในการคิด พิจารณาหาเหตุผล ในการตัดสินใจและประเมินค่าของเรื่องที่อ่านได้ ดังที่ นภลัย สุวรรณธาดา (2526: 536) กล่าวว่า “การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดวิเคราะห์ ใคร่ครวญ และประเมิน ได้ว่า ข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้น สิ่งใดเป็นใจความสำคัญ สิ่งใดเป็นใจความประกอบและสามารถ แยกข้อเท็จจริงออกจากความคิดเห็นของผู้เขียนได้ การใช้ความคิดในการคิดวิเคราะห์นั้นเป็นการ อ่านระดับสูง ที่ต้องได้รับการฝึกฝน จนกระทั่งสามารถอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้” สอดคล้องกับ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2527: 125) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านขั้นสูงที่ต้อง ฝึกฝนให้ผู้อ่าน รู้จักคิดหาเหตุผล พิจารณาตัดสินข้อความ วิเคราะห์เรื่องที่อ่าน สรุปเรื่อง และ ประเมินค่าเรื่องที่อ่านได้ การที่ผู้อ่านฝึกฝน จนกระทั่งสามารถใช้ความคิดพิจารณาหาเหตุผล วิเคราะห์ประเมินค่าได้นั้น นับเป็นประโยชน์ที่สามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีความสำคัญมากสำหรับนักเรียน เพราะนักเรียนต้องนำไป ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เพื่อปรับตัวให้ทันกับสังคมยุคข้อมูลข่าวสาร ดังที่ กมล การกุศล (2529: 186) กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณมี ความสำคัญ เพราะทำให้ผู้อ่านรู้จักพินิจพิเคราะห์สาร สามารถแยกแยะส่วนที่เป็นข้อเท็จจริงและ ข้อคิดเห็นได้ การปลูกฝังเรื่องการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงนับว่าเป็นสิ่งที่สำคัญ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียน ในระดับมัธยมศึกษา แต่จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ ผ่านมา พบว่า ในปัจจุบันการพัฒนาการจรรูปแบบการเรียนการสอนการอ่าน รวมถึงความสามารถ ในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน ยังพบว่ามีปัญหาอยู่มากดังที่จะเห็นได้จาก สุจริต เทียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2526: 6) ได้กล่าวว่า ครูไม่มีความรู้ความเข้าใจว่าจะ สอนอย่างไร ขาดความรู้และทักษะในการสอน โดยเน้นการท่องจำ ไม่ฝึกทักษะการอ่าน ไม่เปิด โอกาสให้ทำงานร่วมกัน และไม่มีการระดมสมอง ปรัชญาหาหรือเพื่อแก้ปัญหาต่างๆร่วมกันด้วย นอกจากนี้การสอนอ่านของครูผู้สอนยังคงสอนเพียงการอ่านเพื่อความเข้าใจเท่านั้น ยังไม่ได้สอน ถึงขั้นการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งจะทำให้นักเรียนสามารถคิดวิเคราะห์ใคร่ครวญประเมินได้ว่า ข้อความหรือเรื่องที่อ่านนั้นสิ่งใดเป็นใจความสำคัญ สิ่งใดเป็นใจความรอง อะไรเป็นข้อเท็จจริง อะไรเป็นข้อคิดเห็น

การติดตามผลการประเมินสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน (2553) โดยสรุปเปรียบเทียบคะแนนในปีการศึกษา 2550-2552 ดังนี้ การอ่าน การทดสอบความสามารถการอ่านในปีการศึกษา 2550-2551 เป็นการอ่านวัดความเข้าใจ ในปีการศึกษา 2552 เป็นการอ่านวัดความสามารถในการอ่านเชิงวิเคราะห์ สรุปผลคือ โดยค่าเฉลี่ย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการพัฒนาความสามารถในการอ่านที่ดีขึ้นแต่คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50 และมีปัญหาด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ควรต้องได้รับการปรับปรุง

บุคคลจะประสบความสำเร็จได้นั้นนอกจากจะต้องมีทักษะการอ่านที่ดีแล้วยังมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีความรู้ที่ลึกซึ้งด้วย เพื่อให้ถ่ายทอดความคิดของตนให้ผู้อื่นรับรู้ ดังที่สมพร มั่นตะสูตร (2526: 149) ได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องใช้เวลาฝึกฝนมากกว่าทักษะอื่นๆ จึงจะเกิดผล ทั้งการคัดลายมือ การคัดลอกข้อความ การเขียนแสดงความคิดเห็น ความรู้ข้อเท็จจริง ตลอดจนจินตนาการ เพราะการเขียนเป็นศิลปะในการสื่อสารความคิดและความรู้สึกไปยังผู้อ่าน ซึ่งต้องอาศัยความสามารถเป็นอย่างมาก สารสำคัญดังกล่าวสอดคล้องกับนราวัลย์ พูลพิพัฒน์ (2529: 95) ได้กล่าวว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของตนเองออกมาเป็นอักษร เพื่อให้ผู้อ่านเกิดการรับรู้และเข้าใจ การเขียนถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดในการเป็นนักปราชญ์ เพราะการเขียนเป็นผลรวมของการพูด การอ่าน การฟัง และการคิด

ขณะที่ สนิท ตั้งทวี (2531: 77) ได้กล่าวถึงการเขียนไว้ว่า ในบรรดาทักษะทั้งหมดที่มีอยู่คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนนั้น ทักษะการเขียนเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากที่สุด เพราะการเขียนเป็นเรื่องของการสื่อสารที่มีขั้นตอนหลายอย่าง สารสำคัญดังกล่าวสอดคล้องกับนพดล จันทรเพ็ญ (2535: 91) กล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการและความเข้าใจให้ผู้อื่นทราบ การเขียนเป็นทักษะที่มีความสำคัญและซับซ้อนที่สุดในบรรดาทักษะทั้งสี่ สอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มรรย (2538: 34) กล่าวว่า นักเรียนจะเขียนได้ดีนั้นก็ต่อเมื่อได้ฟังมาก อ่านมาก มีประสบการณ์กว้างขวาง ดังนั้นการเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนให้เกิดความชำนาญและใช้ความรู้จากทักษะอื่นเป็นพื้นฐานมาก่อนจึงจะทำให้เขียนได้ดี

การเขียนที่เป็นพื้นฐานของการพัฒนาทักษะการเขียนรายงานวิชาการคือ การเขียนเรียงความเนื่องจากเป็นประเภทของการเขียนที่ผู้เขียนแสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจ

และประสบการณ์ ตลอดจนความรู้ของผู้เขียนที่แสดงออกมาเพื่อให้ผู้อ่านรับทราบ เป็นการเขียนที่มีรูปแบบ โดยนำเอาความรู้และประสบการณ์จากทักษะทางภาษา คือ การฟัง การพูด และการอ่าน มาใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านการเขียน ดังที่ สิทธิธา พินิจภูวดล (2516: 67) ได้กล่าวว่า เรียงความเป็นการเขียนที่แสดงออกถึงความคิดเห็น ความเข้าใจ และความรู้ที่ต้องใช้ถ้อยคำสำนวน การลำดับความที่ดี เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ เรียงความต้องประกอบด้วยความรู้ลึกซึ้งข้อเท็จจริงและความคิดเห็น จะมีเพียงอย่างเดียวอย่างหนึ่งมิได้ สาระสำคัญดังกล่าวสอดคล้องกับ วัฒนะ บุญจับ (2541: 145) กล่าวว่า เรียงความเป็นข้อเขียนที่แสดงความรู้ ความคิด ความรู้ลึก ความเข้าใจให้ผู้อ่านทราบ โดยการนำคำมาเรียงเป็นประโยคและเรียบเรียงเป็นเรื่องราวข้อความ ให้มีเนื้อเรื่องติดต่อกัน เรียกว่าเรื่องหนึ่ง การเขียนเรียงความให้มีประสิทธิภาพชวนอ่านนั้นผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกสรร ถ้อยคำและลำดับความให้เนื้อเรื่องชัดเจนน่าอ่าน โดยยึดองค์ประกอบสำคัญ ในเรื่องของเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ เรียงความมีส่วนประกอบสำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

การเขียนเรียงความเป็นทักษะทางภาษาที่มีความสำคัญและจำเป็นสำหรับการเรียนในระดับมัธยมศึกษา ดังที่ ชัยนันท์ นันทพันธ์ (2526: 3) ได้กล่าวว่า การเขียนเรียงความเป็นการใช้ภาษาให้ถูกต้องเป็นวิชาการสอนในหลักสูตรการศึกษาในระดับพื้นฐาน ไปจนกระทั่งถึงระดับมหาวิทยาลัย เพราะถือว่าเมื่อเข้าใจและมีความสามารถในการเขียนเรียงความจะรู้จักการใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องจากการเขียนเรียงความแล้วก็สามารถที่จะฝึกงานเขียนประเภทอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น

การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเรียงความที่ผ่านมา พบว่า ปัญหาของการจัดรูปแบบการเรียนการสอนการเขียนเรียงความ รวมถึงความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนมีปัญหามากกว่า 30 ปีแล้ว ดังที่ กรมวิชาการ (2518: 56) กล่าวว่า ได้ให้นักเรียนตอบแบบสอบถามเกี่ยวกับการเขียนเรียงความ พบว่า นักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับการวางโครงเรื่องไม่เป็น เรื่องที่เขียนไม่ตรงกับหัวข้อที่ตั้งไว้ ขาดความรู้และความคิดในเรื่องที่เขียนจึงเขียนไม่ได้ดี การใช้ถ้อยคำสำนวนและการเข้ารูปประโยคไม่ถูกต้อง การเขียนตัวสะกดยังผิดอยู่มากและไม่รู้จักย่อหน้า ไม่รู้จักเขียน คำนำ บางครั้งเขียนคำนำยืดยาวไม่เกี่ยวกับเรื่องที่เขียนหรือออกนอกประเด็น ตอนสุดท้ายไม่รู้จักสรุปความ สอดคล้องกับ บุญเหลือ เทพสุวรรณ (2520: 40) ได้กล่าวถึง ปัญหาและอุปสรรคในการเขียนเรียงความอีกแง่มุมหนึ่งว่ามีสาเหตุหลายประการ เช่น ปัญหาด้านตัวนักเรียนพบว่า นักเรียนส่วนมากเขียนไม่เป็นเพราะขาดความรู้ความคิดที่จะเขียนงาน ขาดความพร้อมในทักษะด้านการเขียน ขาดการลำดับความคิด ความเข้าใจต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลกัน ส่วนปัญหาใน

ด้านผู้สอน พบว่า ผู้สอนส่วนใหญ่ไม่มีทักษะและเทคนิคการสอนเพื่อกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิดในการเขียน

สืบปีต่อมา นักเรียนก็ยังมีปัญหาในการเขียนเรียงความมาโดยตลอด เห็นได้จากผลการศึกษาของสายใจ อินทรมพรรษ์ และวลัย อารุณี (2527: 22-25) ที่ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนการเขียนเรียงความของนักเรียนระดับ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการศึกษา พบว่า ปัญหาและอุปสรรคที่ทำให้ให้นักเรียนเขียนเรียงความบกพร่อง คือ ปัญหาที่เกิดจากตัวครู นักเรียนและสภาพแวดล้อม ได้แก่ ครูมีความรู้และทักษะในการสอนเขียนไม่เพียงพอ นักเรียนขาดแรงจูงใจและมีทัศนคติไม่ดีต่อวิชาภาษาไทย ทำให้ขาดกำลังใจและขาดความสนใจ ระดับสติปัญญาของนักเรียนที่ไม่สามารถเขียนเรียงความได้และจำนวนนักเรียนมีมากขึ้นไป ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ สุจริต เพียรชอบ (2531: 8) ที่กล่าวว่าปัจจัยที่ทำให้ให้นักเรียนมีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความไว้ว่า นักเรียนมีโอกาสฝึกฝนน้อยและนักเรียนจำนวนมากทำให้นักเรียนทำงานน้อยลง นักเรียนขาดความเชื่อมั่นในการเขียน ไม่มีอิสระในการเลือกทำกิจกรรม ครูไม่มีเวลาตรวจงานเขียน

ในขณะที่ บันลือ พุกขวัน (2533: 54) ได้กล่าวถึงปัญหาการเรียนเขียนเรียงความไว้ว่า (1) ปัญหาที่สัมพันธ์กับการสร้างพื้นฐานในการเขียน นับแต่เริ่มต้นการสอนอ่านที่ไม่ถูกวิธี อันจะเป็นแนวทางเสริมสร้างการฝึกการเขียนที่ไม่ถูกวิธีด้วย (2) ปัญหาการสอนคัดไทย นับเป็นพื้นฐานสำคัญเบื้องต้น ที่จะนำเด็กไปสู่การพัฒนาความเข้าใจความหมาย ที่นอกเหนือว่าการเน้นเพียงรูปแบบการคัดตัวอักษร (3) ปัญหาการสอนเขียนไทยที่จำเป็นต้องอาศัยลำดับขั้นตอนในการสอนเขียนที่จะต้องฝึกสอนการเขียนให้สอดคล้องการอ่าน (4) ปัญหาการสอนอ่าน เพื่อความเข้าใจหรือการอ่านเอาเรื่อง ที่เน้นแต่เพียงการใช้แบบฝึกด้านเดียว ซึ่งไม่สามารถที่จะฝึกหรือช่วยให้เด็กได้มีโอกาสฝึกการเขียนเพื่อสื่อความคิดได้ดี (5) ปัญหาการนำประสบการณ์ของเด็กมาใช้ในการฝึกเด็กให้สามารถใช้การพูดเพื่อสื่อความคิด อันเป็นแนวทางพัฒนาไปสู่การเขียนเพื่อสื่อความคิดได้ (6) ปัญหาการพัฒนาการสอนเขียน ที่ยังมีข้อบกพร่องในการพัฒนากลไกที่สัมพันธ์กับการสอนอ่านในรูปแบบต่างๆ (7) ปัญหาในการจัดกิจกรรมการสอนเขียนในลักษณะต่างๆที่จะนำไปสู่การเขียนที่สร้างจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์

ผลการศึกษาของ อิงอร อมาตยกุล (2535: 4) ได้กล่าวถึง การศึกษาความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่สามารถเขียนเรียงความในด้านการเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียนอยู่ในเกณฑ์ดี มีเพียงนักเรียนบางคนที่เขียนบกพร่อง ซึ่งเป็นปัญหาการเรียนเรียงความ ได้แก่ ปัญหาด้าน

การนำเสนอเนื้อหาสาระ คือ เนื้อหาไม่แปลกใหม่ การเขียนขาดเหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น ไม่เน้นข้อคิดสำคัญ การเรียบเรียงเนื้อหาไม่ต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เนื้อหาขาดเอกภาพและการเขียนเนื้อหาบางตอนออกนอกเรื่องหรือออกนอกประเด็น

ปัญหาการเขียนเรียงความดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการเขียนเรียงความยังเป็นปัญหาสำหรับการเรียนการสอนภาษาไทยอย่างมากตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จากการประเมินสมรรถภาพทางภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในปีพุทธศักราช 2537 กรมวิชาการ (2537: 40) พบว่าคะแนนการเขียนเรียงความมีผลสัมฤทธิ์ต่ำ จนกระทั่งในการติดตามการติดตามผลการประเมินสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน (2553) ผลการวิเคราะห์คะแนนสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน(O-NET) ปีการศึกษา 2552 ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อแบ่งช่วงคะแนนสอบ เป็น 10 ช่วง พบว่า ช่วงคะแนนที่มีร้อยละของผู้เข้าสอบมากที่สุด คือ ช่วงคะแนน 30.01-40.00 คือ วิชาภาษาไทยแสดงให้เห็นว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนส่วนใหญ่อยู่ในระดับต่ำกว่าร้อยละ 50 แสดงให้เห็นถึงความสามารถในการเรียนภาษาไทยโดยรวมอยู่ในเกณฑ์ที่ควรปรับปรุง

การเปรียบเทียบคะแนนในปีการศึกษา 2550-2552 การทดสอบความสามารถในการเขียนในปีการศึกษา 2550-2551 เน้นความสามารถในการเขียนทั่วไป แต่ในปีการศึกษา 2552 เน้นการเขียนเพื่อการสื่อสาร ผลสรุปพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ต้องพัฒนาการเขียนเพื่อการสื่อสารให้มากขึ้น และระดับคะแนนอยู่เกณฑ์ไม่ถึงร้อยละ 50 ทางสถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ องค์การมหาชน ได้ให้ความเห็นว่า โรงเรียนหรือครูโดยรวมไม่ได้มีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนที่จะทำให้เด็กมีผลการเรียนที่สูงขึ้น หรือแม้แต่ว่านักเรียนก็มีความรู้ความสามารถไม่ได้แตกต่างกันในแต่ละปี และยังไม่มีการนำผลการสอบ O-NET ไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอน

ผู้วิจัยเห็นว่าปัญหาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและปัญหาการเขียนเรียงความมีความเกี่ยวเนื่องกัน เนื่องจากการอ่านเป็นพื้นฐานสำคัญในการพัฒนาการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ค้นคว้าเอกสารและได้พบว่า กลวิธีที่น่าสนใจและสามารถแก้ไขปัญหาการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความ คือ กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่สามารถพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความ Eanet & ManZo (1976: 647) กล่าวว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่สนับสนุนและส่งเสริมการอ่านที่มีประสิทธิภาพ โดยส่งผลให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์สาระสำคัญของเรื่องได้

โดยผ่านกระบวนการทางความคิดและกระบวนการเขียนตามประเภทการเชื่อมโยงต่างๆซึ่งทำให้นักเรียนมีวิธีการที่หลากหลายและมีความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์หรือเชื่อมโยงจากสิ่งที่นักเรียนได้อ่าน ซึ่งประเภทของการเชื่อมโยงมีตั้งแต่การสรุปธรรมดาไปจนถึงการโต้ตอบอย่างมีวิจรรณญาณและวิพากษ์วิจารณ์ในระดับสูงที่มีความท้าทายมากขึ้น มีงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านแนะนำว่า การใช้ความพยายามปรับปรุงการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อรวมกับการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณและการสอนที่มีระเบียบแบบแผน จะส่งผลลัพธ์ให้เกิดความรู้ด้านข้อมูลอันเต็มเปี่ยมและมีการพัฒนาด้านการอ่าน การพัฒนาด้านการเขียน พัฒนาด้านการคิด พัฒนาด้านความรู้ด้านคำศัพท์ที่มากขึ้น และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ดีขึ้น และ Eanet (1983: 159) กล่าวว่า หลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มี 4 ขั้นตอน คือ 1) นักเรียนต้องเข้าใจความหมายของการคิดอย่างสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจรรณญาณเพื่อใช้สำหรับการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณได้ 2) นักเรียนต้องมีสภาพแวดล้อมในห้องเรียนต้องปลอดภัยและมั่นคงเพื่อจะสนับสนุนให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ 3) นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันจากบทความที่อ่านในห้องเรียนได้ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณ 4) นักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางด้านความคิดที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อจะเข้าสู่ระดับสูงขึ้น แสดงให้เห็นถึงการใช้ความคิดในระดับสูง โดยการเขียนด้วยการใช้คำพูดของตนเอง การตั้งคำถาม และการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง ได้ตั้งคำถามว่า นักเรียนจำสิ่งที่ได้อ่านไปดีกว่าเดิม เมื่อระดับความท้าทายในการอ่านมากขึ้นเท่าไร ระดับการบูรณาการข้อมูลกับความรู้ของนักเรียนมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ ออบี (Albee, 2000: 7) ได้อธิบายข้อดีของกลวิธีอาร์ อี เอ พี (1) เพิ่มและพัฒนาในระดับความคิดอย่างสร้างสรรค์ที่สูงขึ้น (2) เพิ่มพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณ (3) เพิ่มและพัฒนาความสามารถในการเขียน (4) เพิ่มและพัฒนาความรู้เกี่ยวกับบทความ (5) เพิ่มคะแนนในการทำแบบทดสอบ (6) เพิ่มและพัฒนาวิธีการสร้างทักษะที่จำเป็นต่อความต้องการของมนุษย์ ความรู้สึกลงในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความเป็นสมาชิกภาพในควมมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน

กลวิธีอาร์ อี เอ พี เน้นพัฒนาทักษะการอ่าน การคิด และการเขียน ดังนั้นผู้วิจัยจึงนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจรรณญาณและการเขียนเรียงความ เนื่องจากในแต่ละขั้นตอนของการเรียน ผู้เรียนจะต้องผ่านกระบวนการอ่าน การใช้คำพูดของตนเองเพื่อบันทึกผลการอ่านเบื้องต้น และบูรณาการกระบวนการอ่านเข้ากับกระบวนการเขียน โดยที่ผู้เรียนจะได้นำเสนอสิ่งที่อ่านออกมาในรูปแบบงานเขียน ซึ่งแสดงให้เห็นว่ากลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถใช้ทักษะการเขียนวัดทักษะการอ่านได้

กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่กล่าวมาข้างต้น สามารถมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย เพราะเป็นการฝึกฝนทักษะการอ่าน การคิดและการเขียน ซึ่งนำไปพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความได้อย่างมีประสิทธิภาพ สอดคล้องกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ และนักเรียนยังได้ฝึกกระบวนการทำงานเป็นกลุ่มได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นและได้มีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น ผู้วิจัยมีความเห็นว่ากลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นวิธีสอนที่น่าสนใจและเป็นการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ เหมาะสมที่จะนำมาใช้สอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ
3. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน
4. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ

3. ขอบเขตของการวิจัย

3.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม

3.2 ตัวแปรที่ศึกษา

- 3.2.1 ตัวแปรจัดกระทำ คือ การจัดการเรียนการสอน ได้แก่
 - 3.2.1.1 การจัดการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี
 - 3.2.1.2 การจัดการเรียนการสอนแบบปกติ
- 3.2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 3.2.2.1 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 3.2.2.2 ความสามารถในการเขียนเรียงความ

4. สมมติฐานงานวิจัย

กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นการจัดการเรียนการสอนที่นำไปสู่การพัฒนาผู้เรียนเป็นสำคัญ เป็น การฝึกฝนทักษะการอ่าน การคิดและการเขียน ซึ่งนำไปพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความได้อย่างมีประสิทธิภาพ ออบี (Albee, 2000: 7) ได้อธิบายข้อดีของกลวิธีอาร์ อี เอ พี ไว้เป็นกลวิธีที่สามารถเพิ่มและพัฒนา (1) ระดับความคิดอย่าง สร้างสรรค์ที่สูงขึ้น (2) เพิ่มพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (3) ความสามารถในการ เขียน (4) ความรู้เกี่ยวกับบทความ (5) คะแนนในการทำแบบทดสอบ และ(6) วิธีการสร้างทักษะ ที่จำเป็นต่อความต้องการของมนุษย์ ความรู้สึกลงในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความเป็น สมาชิกภาพในความมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ซึ่งสอดคล้องงานวิจัยของ Tasdemir Mehmet (2010) เรื่องผลกระทบของเทคนิคการทำความเข้าใจในการอ่านด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสำเร็จ ของนักเรียน ตรวจสอบว่ากลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถสร้างความแตกต่างที่สำคัญต่อความสำเร็จใน การเรียนรู้หรือไม่ เมื่อเทียบกับวิธีสอนปกติ ผลการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนของกลุ่ม ตัวอย่างที่ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษา 59 คน ที่เรียนในช่วงปี ค.ศ. 2008-2009 ผลวิจัย พบว่า ระดับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนที่ใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการสอน ปกติ

ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นเป็นฐานของการตั้งสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ ดังนี้

1. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธี อาร์ อี เอ พี หลังเรียนสูงกว่าก่อนการทดลอง

2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ของนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ
3. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่าก่อนการทดลอง
4. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ

5. คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

กลวิธีอาร์ อี เอ พี หมายถึง การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ซึ่งชั้นการเรียนการสอนหลักมี 4 ขั้นตอน โดย ขั้นที่ 1 R (Read) คือ การอ่านบทความประเภทต่างๆ เพื่อจับใจความสำคัญ ขั้นที่ 2 E (Encode) คือ การใช้ภาษาหรือรูปแบบเฉพาะตัวถ่ายทอดผลการอ่านตามความเข้าใจของตนเอง ขั้นที่ 3 A (Annotate) คือ การเขียนเพิ่มเติมเพื่ออธิบายใจความสำคัญ บันทึกผลการวิเคราะห์และวิจารณ์บทอ่านตามแบบการเขียน 7 แบบที่เหมาะสมกับบทอ่านแต่ละประเภท ขั้นที่ 4 P (Ponder) คือ การพิจารณาและสะท้อนผลการอ่าน โดยอภิปรายและเปรียบเทียบการเชื่อมโยงข้อมูล แล้วเรียบเรียงเป็นงานเขียนโดยให้นักเรียนเขียนเป็นเรียงความ เพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียน

การสอนด้วยวิธีปกติ หมายถึง การจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ผู้สอนจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยออกแบบการจัดการเรียนการสอน ที่ใช้วิธีสอนและเทคนิคการสอนหลากหลายอย่างเหมาะสมกับผู้เรียนและวิชาที่สอน รวมทั้งใช้สื่อ/แหล่งเรียนรู้ การวัดและประเมินผล เพื่อให้ผู้เรียนเรียนรู้และพัฒนาเต็มตามศักยภาพและบรรลุตามมาตรฐานการเรียนรู้ซึ่งเป็นเป้าหมายที่กำหนด

ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หมายถึง การอ่านเพื่อประเมินคุณค่าและตัดสินใจเลือกเชื่อหรือดำเนินการอย่างมีเหตุผล โดยกระบวนการอ่าน เริ่มจากการสืบแหล่งที่มาของข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็น ทำความเข้าใจเนื้อเรื่อง ดีความ บอกจุดประสงค์ของผู้เขียน ใช้ความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าบทอ่านอย่างมีเหตุผล เพื่อสรุปว่าเรื่องที่อ่านน่าเชื่อถือได้เพียงใด ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้วัดได้จากผลคะแนนที่ได้จากการวัดและ

ประเมินแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ซึ่งเป็นแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ฉบับละ 60 ข้อ ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

เรียงความ หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบและวิธีเขียนที่มีแบบแผน เรียงความมีส่วนประกอบสำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ ส่วนนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทรรศนะ ความเข้าใจ ออกมาเป็นเรื่องราว และรู้จักเลือกสรรถ้อยคำและลำดับความให้เนื้อเรื่องชัดเจนน่าอ่าน โดยอาศัยข้อเท็จจริง ประกอบความคิดเห็นได้เข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการ โดยยึดองค์ประกอบสำคัญในเรื่องของ เอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ

ความสามารถในการเขียนเรียงความ หมายถึง การรวบรวมข้อมูล ถ่ายทอดความคิดและนำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกการเขียน เช่นการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ซึ่งจะต้องให้ผู้อ่านเข้าใจถึงที่ผู้เขียนแสดงออกทางความคิดได้ถูกต้อง และตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยสามารถเขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งผลคะแนนสามารถวัดได้จากเกณฑ์การประเมินเกณฑ์ความสามารถในการเขียนเรียงความ มีทั้งหมด 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหา และลักษณะเฉพาะงานเขียน ด้านการเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ถ้อยคำ ด้านกลไกการเขียนและการอ้างอิงข้อมูล

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ครูสามารถจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการสอนภาษาไทยและภาษาต่างประเทศของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาหรือระดับที่สูงขึ้น ที่สามารถนำไปใช้ในการพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความให้แก่ผู้เรียน
2. ครูในวิชาอื่นๆสามารถนำการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในส่วนของการคิดวิเคราะห์ และต้องการให้นักเรียนเรียนรู้เนื้อหาด้วยบทอ่าน และนำเสนอผลการเรียนรู้ด้วยการเขียนเรียงความ

3. แนวทางการจัดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยและกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาภาษาต่างประเทศ โดยใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยได้ศึกษาคำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งนำเสนอตามลำดับ ดังต่อไปนี้

1. การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 1.1 ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 1.2 ความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 1.3 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 1.4 การวัดและการประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
2. การเขียนเรียงความ
 - 2.1 ความหมายของการเขียนเรียงความ
 - 2.2 องค์ประกอบของการเขียนเรียงความ
 - 2.3 ลักษณะของเรียงความที่ดี
 - 2.4 การจัดการเรียนการสอนเขียนเรียงความ
 - 2.5 ความสามารถในการเขียนเรียงความ
 - 2.6 การวัดและการประเมินการเขียนเรียงความ
3. การสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี
 - 3.1 ความหมายของกลวิธีอาร์ อี เอ พี
 - 3.2 ขั้นตอนของกลวิธีอาร์ อี เอ พี
 - 3.3 การนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
 - 4.1 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
 - 4.2 การเขียนเรียงความ
 - 4.3 กลวิธีอาร์ อี เอ พี

1. การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

1.1 ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นทักษะการอ่านขั้นสูงที่ผู้อ่านจำเป็นต้องมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านเพื่อเป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์วิจารณ์ในขั้นสูงต่อไป ทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นสิ่งที่มีความสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในโลกของข้อมูลข่าวสารเช่นในปัจจุบัน ทั้งนี้เพราะจะช่วยให้ผู้อ่านรู้จักวิเคราะห์ ตรวจสอบ และเลือกรับข้อมูลข่าวสารต่างๆ ได้อย่างมีเหตุผล นักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทางการอ่านได้กล่าวถึงการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

ประสิทธิ์ กาศย์กลอน (2520: 148) อธิบายว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ ความสามารถใช้ดุลยพินิจหาเหตุผล และพิจารณาคคุณค่าของเรื่องที่อ่านได้ถูกต้อง สามารถเปรียบเทียบได้อย่างมีหลักเกณฑ์ และตัดสินใจได้ว่าเรื่องนั้น หรือตอนหนึ่งตอนใดของเรื่องนั้นผิดหรือถูก ดีหรือไม่ดี สำคัญหรือไม่สำคัญ สามารถแยกแยะข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น และสามารถแยกความคิดเห็นออกจากข้อเท็จจริงได้โดยใช้ปัญญาและเหตุผล รวมทั้งความรู้ที่มีอยู่มาไตร่ตรองอีกด้วย เช่น สามารถวิพากษ์วิจารณ์เรื่องนั้นได้ สามารถสรุปเปรียบเทียบได้หรือสามารถแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผลได้ เป็นต้น

บันลือ พดกษะวัน (2543: 76) กล่าวถึง การอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า เป็นการอ่านที่ผู้อ่านใช้ความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์ในการพิจารณาตัดสินใจโดยการตีความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ ประเมินค่าสิ่งที่อ่าน และสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการอ่าน ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

ลอว์เรนซ์ อี ฮาฟเนอร์ (Lawrence E. Haafner, 1977: 78) ให้ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า เป็นกระบวนการที่ซับซ้อนซึ่งมีจุดมุ่งหมายที่จะแสวงหาความเป็นจริงหรือความถูกต้องจากสิ่งที่เขียนโดยอาศัยการตีความ การวิเคราะห์ และการลงความเห็นที่ถูกต้องจากความเห็นที่แตกต่างกัน

วิลมา เอ็ม มิลเลอร์ (Wilma H. Miller, 1977: 93) กล่าวว่า การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการประเมินหรือตัดสินความเป็นจริงและความถูกต้องของสิ่งที่อ่านจากเกณฑ์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งผู้อ่านสร้างขึ้นเองโดยอาศัยประสบการณ์ด้านการอ่านและประสบการณ์เดิมของผู้อ่านเอง

ความหมายของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า กระบวนการอ่านที่ใช้กลยุทธ์พิจารณาเหตุผล และพิจารณาคุณค่าของเรื่องที่อ่าน โดยใช้ความรู้ ความคิดความสามารถในการตีความ วิเคราะห์ สังเคราะห์ได้อย่างมีเหตุผล และสามารถแยกข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น ประเมินคุณค่าสิ่งที่ได้อ่านและตัดสินใจเลือกเชื่อหรือดำเนินการอย่างมีเหตุผล รวมถึงใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิมนำมาไตร่ตรองเรื่องที่อ่าน เพื่อลงความเห็นที่ถูกต้องและสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

1.2 ความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นการอ่านที่มีความสำคัญในชีวิตประจำวัน เนื่องจากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณนั้นช่วยพัฒนาสติปัญญาของผู้รับสารให้เกิดความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องและช่วยให้ผู้รับสารรู้จักการตัดสินใจด้วยเหตุผล การอ่านอย่างมีวิจารณญาณจึงเป็นการอ่านที่ให้ประโยชน์ต่อตนเองและสังคม ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังต่อไปนี้

สุขุม เฉลยทรัพย์ (2531: 38) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสรุปได้ว่า การอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณมีประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต ช่วยให้ผู้อ่านเกิดปัญญาความรู้กว้างขวาง เข้าใจตนเองและมีเจตคติที่ถูกต้อง สามารถวินิจฉัยข้อผิดพลาดของเรื่องต่างๆได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ทันที

บันลือ พุกกะวัน (2543: 147) กล่าวถึง ความสำคัญและความจำเป็นของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ดังนี้

1. วัตถุประสงค์การอ่านมีหลายอย่างที่แอบแฝงไว้ทั้งที่มีประโยชน์และอาจมีโทษหรือมีพิษภัยต่อเด็ก เช่น เรื่องผีสาง โศคลง อาชญากรรม ศิลปะอนาจาร ฯลฯ เด็กต้องรู้จักใช้กลยุทธ์พิจารณาคุณค่าในการอ่าน เลือก ชั่งใจ นำเอาแต่สิ่งที่มีประโยชน์มาใช้หรือปฏิบัติได้

2. การโฆษณาสินค้าเป็นไปอย่างกว้างขวาง ในยุคปัจจุบันมีทั้งการแจก การแถมและการชิงรางวัล จำเป็นต้องฝึกเด็กให้รู้จักตัดสินใจเลือกใช้เท่าที่จำเป็น เพราะคนที่มัวเมามุ่งซื้อเพื่อหวังจะได้ชิงโชค หรือหลงเชื่อคำโฆษณาย่อมได้รับความเดือดร้อน

3. ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยส่งเสริมให้พลเมืองใช้สิทธิในการเลือกตั้ง ถ้าพลเมืองมีคุณภาพ สามารถคิดหาเหตุผล เลือกตัดสินใจโดยคำนึงถึงประโยชน์ของส่วนรวม ก็จะผดุงการปกครองแบบประชาธิปไตยให้ก้าวหน้าได้ดีและส่งผลถึงการดำรงชีวิตของประชาชนด้วย

4. บางยุคสมัยที่มีสงครามช่วงชิงประชาชน 2 ฝ่าย การโฆษณาชวนเชื่อทางการเมืองจากฝ่ายตรงข้ามมีอยู่อย่างแพร่หลาย การอ่าน การฟังอย่างพิถีพิถัน ทำให้ไม่เป็นเหยื่อของการโฆษณา ส่งเสริมการปกครองแบบประชาธิปไตยและธำรงไว้ซึ่งความมั่นคงของชาติ

การศึกษาความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่กล่าวมาข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า ความสำคัญของการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ ผู้อ่านสามารถอ่านโดยใช้วิจารณญาณ ใช้ความคิด นำเหตุผลเข้ามาตัดสินจากสิ่งที่อ่าน สามารถประเมินข้อมูลว่าน่าเชื่อถือเพียงใด และสามารถนำไปแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันได้

1.3 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบของความสามารถในการอ่านหลากหลายด้าน นักวิชาการได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังต่อไปนี้

สมเชาว์ ชาตินอุดม (2527: 32) ได้กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

1. การแยกข้อเท็จจริงและความคิดเห็น
2. การสรุปความจากเรื่องที่อ่าน
3. การประเมินเจตคติของผู้เขียน จุดประสงค์ของผู้เขียน และน้ำเสียงของเรื่อง

กัญดา ธรรมมงคล (2525: 11) กล่าวว่า ใ้ว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

1. การจำแนกข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น
2. การประเมินข้อสรุป
3. การเข้าใจจุดมุ่งหมาย ทศนคติของผู้เขียน และน้ำเสียงของเรื่อง
4. การนิรนัย

5. การตีความ

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2534: 33) กล่าวว่าไว้ว่าความสามารถในการการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังนี้

1. การแยกความแตกต่างระหว่างข้อเท็จจริง และข้อคิดเห็น
2. การเข้าใจความคิดของผู้เขียน
3. การตีความหมายเกี่ยวกับภาพหรือสัญลักษณ์
4. การประเมินค่าความน่าเชื่อถือของแหล่งข้อมูล
5. การแสดงปฏิกิริยาต่อน้ำเสียงหรือความประทับใจจากข้อความที่อ่าน
6. การทำนายสิ่งที่จะอ่านล่วงหน้าได้
7. การสรุปความตามหลักฐานที่ได้
8. การตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและสรุปได้
9. การเปรียบเทียบความเห็นที่คล้ายกับและต่างกันได้
10. การเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างเวลา สถานที่ การลำดับเรื่อง และเหตุผล
11. การรู้ข้อคิดเห็นหรืออคติของผู้เขียน
12. การรู้ถึงน้ำเสียงของเรื่อง

สเปซ และ สเปซ (Spache and Spache, 1969: 96) กล่าวถึง ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

1. การสืบหาแหล่งที่มาของข้อมูล ได้แก่ การสำรวจ ประเมิน และรวบรวมความคิดเห็นของผู้เขียนจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ว่าเรื่องใดเป็นข้อเท็จจริงและเรื่องใดเป็นการแสดงความคิดเห็น
2. การตระหนักถึงจุดมุ่งหมายของผู้เขียน ได้แก่ การทราบถึงอคติ พื้นฐาน ประสบการณ์ ความคิดเห็นของผู้เขียน ตลอดจนความเชื่อถือได้ และจุดมุ่งหมายในการแสดงความคิดเห็นนั้นๆออกมา
3. การแยกข้อคิดเห็นและข้อเท็จจริง เป็นการทราบว่าคุณข้อมูลใดผิดพลาดจากข้อเท็จจริง ข้อมูลใดสรุปไม่ถูกต้องและข้อความใดที่ยังไม่ได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริง
4. การอนุมานความ ได้แก่ ความสามารถในการตีความเรื่องที่อ่าน การรู้ว่าผู้แต่งต้องการแสดงความคิดไปในแนวใด โดยการสังเกตจากการใช้คำและน้ำเสียงของเรื่อง

5. การสร้างเกณฑ์ในการตัดสิน ได้แก่ การตัดสินได้ว่า จุดมุ่งหมายในการเขียน และความเชื่อของผู้เขียนเป็นอย่างไร สามารถสรุปความจากข้อเท็จจริง จากการตีความ และรู้จักหลักเลี้ยงที่จะตัดสินเรื่องทีอ่านในกรณีที่มีข้อมูลไม่เพียงพอ หรือไม่ตัดสินด้วยอารมณ์

6. การล่วงรู้ถึงกลอุบายในการโฆษณาชวนเชื่อ ได้แก่ การล่วงรู้ถึงวิธีการที่ชักจูงให้ผู้อ่านหลงเชื่อ หรือมีความเห็นคล้อยตามเรื่องทีอ่าน ซึ่งผู้เขียนใช้ภาษาที่แฝงด้วยอารมณ์และการให้ข้อมูลที่ผิดพลาด

โทมัส จี กันนิง (Thomas G. Gunning, 1992: 251) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ ดังนี้

1. การแยกแยะความจริงออกจากความคิดเห็น
2. การระบุค่านั่งซึ่งถึงการแสดงความคิดเห็น
3. การระบุข้อความที่เป็นจริง
4. การระบุการใช้คำ เช่น คำอธิบาย การตัดสิน
5. การพิจารณาทั้งทางตรงและทางอ้อม
6. การระบุภาษาที่เหมาะสม
7. การสรุปอย่างมีเหตุผล

ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า หมายถึง การที่ผู้อ่านสามารถสืบแหล่งที่มาของข้อมูล เพื่อเปรียบเทียบและวิเคราะห์ข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นออกจากกัน ได้ เข้าใจเนื้อเรื่อง สามารถตีความจากเรื่องทีอ่าน บอกจุดประสงค์ของผู้เขียน ใช้ความคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์และประเมินค่าอย่างมีเหตุผล เพื่อสรุปว่าเรื่องทีอ่านน่าเชื่อถือได้เพียงใด

1.4 การวัดและการประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

การวัดและการประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแนวทางหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้สอนได้รับทราบข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถและปัญหาทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียน ซึ่งข้อมูลดังกล่าวจะช่วยให้ครูสามารถพัฒนาความรู้ ความสามารถและแก้ปัญหาทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของผู้เรียนได้ตรงจุด การวัดและการประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่มีประสิทธิภาพจะต้องสามารถวัดและประเมินความสามารถทางการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของ

ผู้เรียนได้อย่างถูกต้อง และตรงตามสภาพจริง ได้มีนักวิชาการกล่าวถึงการวัดและการประเมิน การอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ดังต่อไปนี้

บันลือ พุกกะวัน (2534: 58) ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ในการประเมินการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ สรุปได้ว่า การประเมินการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ครูจะต้องสังเกตผลสัมฤทธิ์ของ การอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียน อันเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนได้ปรับปรุงการสอน การจัดกิจกรรมต่างๆให้เหมาะสมกับนักเรียน เพื่อพัฒนางานในด้านการสอนให้มีประสิทธิภาพ ยิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียน ได้มีความรู้ ความเพลิดเพลินและมีนิสัยรักการอ่าน

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 95-96) ได้กล่าวถึงเกณฑ์การวัดและการประเมินการอ่านซึ่ง รวมการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ด้วยว่า นักจิตวิทยาการอ่านได้นำหลักการของ Benjamin S.Bloom มาประยุกต์ใช้ในการฝึกอ่านและประเมินการอ่าน มีทั้งหมด 6 ชั้น คือ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า แต่ละชั้นมีลำดับขั้นการคิดที่แตกต่าง กัน ชั้นที่ 1-3 เป็นการคิดเบื้องต้น เป็นจุดมุ่งหมายเบื้องต้นของพฤติกรรมการอ่าน ชั้นที่ 4-6 เป็น การคิดขั้นสูงของพฤติกรรมการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องมีพื้นฐาน 3 ขั้นต้นมาก่อน และเป็นอย่างดีด้วย เกณฑ์ในการวัดการอ่าน ตามหลักของ Bloom มีดังนี้

1. วัดความจำ คือ อธิบายข้อเท็จจริงเกี่ยวกับเนื้อเรื่อง บอกคำจำกัดความต่าง ๆ
2. วัดความเข้าใจ คือ จับใจความสำคัญ สรุปสาระสำคัญของเรื่อง เข้าใจ จุดมุ่งหมาย ความคิดเห็นของผู้เขียน
3. วัดการนำไปใช้ คือ ประยุกต์ใช้ความรู้จากการอ่านกับเหตุการณ์ใหม่ ๆ การแก้ปัญหาการยกตัวอย่าง หรือการนำตัวอย่างหรือหลักการนั้น ๆ ไปใช้ในชีวิตประจำวัน
4. การวิเคราะห์ คือ การบอกความสัมพันธ์ในเชิงเหตุและผล การลำดับเหตุการณ์ ในเรื่อง การวิเคราะห์โวหารในการเขียน การวิเคราะห์วัตถุประสงค์หรือเจตนาของผู้เขียน
5. วัดการสังเคราะห์ คือ สรุปเรื่องราวหรือเหตุการณ์นั้น ๆ เป็นมโนทัศน์ คติ สำนวน สุภาษิต ตลอดจนคาดคะเนหรือทำนายผลที่คาดว่าจะเกิดตามมาจากเหตุการณ์หรือ การกระทำนั้นบนพื้นฐานของข้อมูลที่มีอยู่
6. วัดการประเมินค่า คือ การตัดสินคุณค่าของงานเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ด้านข้อคิดคุณค่า ทรรศนะของผู้เขียน ความน่าเชื่อถือ ความเป็นไปได้ของเหตุการณ์ การกระทำของ บุคคลหรือตัวละคร ตลอดจนการประเมินจากข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นจากข้อเขียนนั้น

สุจิต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรชัย (2538: 347) ได้กล่าวถึง การวัดและการประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณว่า ควรวัดผลการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางภาษา หลายๆด้าน เช่น ด้านความรู้ ความเข้าใจ การประยุกต์ใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมินค่า ความคิดสร้างสรรค์ ทักษะ ทักษะการคิด การใช้เหตุผล เป็นต้น

จรรยา บุญปลั่ง (2541: 91-92) ได้สรุปขั้นตอนของการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณตามขั้นตอนการจัดการเรียนการสอน และการวัดผลโดยทั่วไปว่าควรประกอบด้วย

ขั้นที่ 1 กำหนดคุณลักษณะที่ต้องการวัด เช่น ความสามารถในการอ่านภาษาไทยอย่างมีวิจารณญาณ จะต้องกำหนดว่าประกอบด้วยความสามารถใดบ้าง เช่น การจับใจความสำคัญ การแยกข้อเท็จจริงจากความคิดเห็น การประเมินคุณค่าของเรื่องที่อ่าน เป็นต้น

ขั้นที่ 2 กำหนดวิธีการที่จะวัดคุณลักษณะนั้น ๆ โดยการกำหนดเครื่องมือที่จะวัดหรือแบบทดสอบ เช่น กำหนดว่าจะใช้แบบทดสอบชนิดใด เพื่อจะใช้วัดคุณลักษณะที่ต้องการได้ครอบคลุม

ขั้นที่ 3 กำหนดมาตรการและเกณฑ์ของคะแนนที่ได้จากการวัดคุณลักษณะ เช่น ข้อสอบที่ถูกควรจะได้คะแนนเท่าใดและเทคนิคทั่วไปที่ใช้วัดทักษะการอ่านซึ่งรวมทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณไว้ด้วยนั้น ก็คือ การให้นักเรียนอ่านเนื้อเรื่องที่ยกมา และวัดความเข้าใจของนักเรียนโดยการถามประเด็นสำคัญ ๆ ในเรื่อง และให้นักเรียนเลือกคำตอบจากตัวเลือกหลายๆตัว เพื่อทดสอบดูว่านักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องนั้นเพียงใด โดยหลักในการเลือกข้อความเพื่อนำมาทำแบบทดสอบ มีดังนี้

1. ความยาว เนื่องจากว่าแบบทดสอบนั้นจะมีข้อความต่างๆหลายประเภท ฉะนั้นแต่ละเรื่องควรเป็นเรื่องสั้น ๆ ประมาณ 100-250 คำ โดยให้มีใจความเพียงพอสำหรับตั้งคำถามได้ 6-8 ข้อ
2. เนื้อเรื่อง ควรเป็นเรื่องหลายชนิดรวมกัน เช่น ชีวิตประวัติ นวนิยาย และบทความ เนื้อเรื่องที่ยกมาควรเป็นเรื่องที่มีความสมบูรณ์ในตัว ไม่ต้องอ่านเพิ่มเติมจากที่อื่นอีก และเนื้อเรื่องต้องไม่เป็นเรื่องที่รู้จักกันโดยทั่วไป ซึ่งนักเรียนสามารถจะตอบคำถามโดยไม่ต้องอ่านเนื้อเรื่องเลย
3. ภาษาที่ใช้ ถ้าเนื้อเรื่องประกอบด้วยคำศัพท์หรือโครงสร้างที่ยุ่งยาก จนเกินไปผู้ออกแบบทดสอบควรดัดแปลงให้เหมาะสมกับระดับความสามารถของผู้ทดสอบและควรตั้งคำถามอย่างชัดเจน

สรุปได้ว่า การวัดและการประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณมีเกณฑ์แตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ในการวัด ในการวัดและการประเมินแต่ละครั้งประกอบด้วย ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์และการประเมินค่า สำหรับในการวัดและประเมินผลในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสามารถประเมิน โดยเน้นในส่วนที่ต้องการได้ และสามารถสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยสร้างแบบสอบให้ครอบคลุม เกณฑ์การวัดและประเมินผลการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ 6 ชั้น คือ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่าให้ครบถ้วน

2. การเขียนเรียงความ

2.1 ความหมายของเรียงความ

เรียงความ เป็นงานเขียนร้อยแก้วชนิดหนึ่งของผู้เขียนมุ่งถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด และทัศนคติในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ด้วยถ้อยคำสำนวนที่เรียบเรียงอย่างมีลำดับชั้นและสละสลวย ได้มี นักการศึกษาได้ให้นิยามของการเขียนเรียงความไว้ ดังต่อไปนี้

สิทธิ พินิจภูวดล (2516: 67) ได้กล่าวถึงความหมายของเรียงความว่า เป็นงานเขียนที่ แสดงออกถึงความคิดเห็น ความเข้าใจ และความรู้ที่ต้องใช้ถ้อยคำสำนวน การลำดับความที่ดี เพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ เรียงความต้องประกอบด้วย ความรู้สึก ข้อเท็จจริงและความคิดเห็น จะมี เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งมิได้

สนิท ตั้งทวี (2538: 130) ได้ให้ความหมายของเรียงความไว้ว่า เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ อย่างหนึ่ง คือ เป็นงานเขียนที่มีรูปแบบและวิธีเขียนที่มีแบบแผน และผู้เขียนต้องใช้ความสามารถ เฉพาะตัวในการเขียนออกมาให้ผู้อ่านสนใจอ่าน และติดตามอ่านเรื่องจนกระทั่งจบ

พันธ์ทิพา หลาบเลิศบุญ (2539: 113) กล่าวว่า เรียงความ คือ การเขียนเรื่องราวอย่างใดอย่าง หนึ่ง โดยมีการลำดับความอย่างเป็นระเบียบ มีรูปแบบและควรมีสาระประโยชน์ การเขียน เรียงความจึงไม่ใช่การเขียนข้อความธรรมดาที่คิดสิ่งใดก็เขียนออกมาเรื่อย ๆ เพียงแต่ให้เรื่องราว เท่านั้น

วัฒน์ บุณยจับ (2541: 145) กล่าวว่าเรียงความเป็นข้อเขียนที่แสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความเข้าใจให้ผู้อ่านทราบ โดยการนำคำมาเรียงเป็นประโยคและเรียบเรียงเป็นเรื่องราว ข้อความให้มีเนื้อเรื่องติดต่อกันเรียกว่าเรื่องหนึ่ง การเขียนเรียงความให้มีประสิทธิภาพชวนอ่านนั้น ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำและลำดับความให้เนื้อเรื่องชัดเจนน่าอ่าน โดยยึดองค์ประกอบสำคัญในเรื่องของ เอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ เรียงความมีส่วนประกอบสำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ ส่วนนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

สมชัย ศรีนอก (2551: 203-204) ได้ให้ความหมายของเรียงความไว้ว่า งานเขียน ชนิดหนึ่งของผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทรรศนะ ความเข้าใจ ออกมาเป็นเรื่องราว ด้วยถ้อยคำสำนวนที่เรียบเรียงอย่างชัดเจน และท่วงทำนองการเขียนที่น่าอ่าน การเขียนเรียงความจึงเป็นการนำความคิดเรื่องใดเรื่องหนึ่งของผู้เขียนสนใจ มาเรียบเรียงอย่างชัดเจน โดยอาศัยข้อเท็จจริง ประกอบความคิดเห็นของผู้เขียนได้เข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการ

กล่าวโดยสรุป เรียงความ หมายถึง งานเขียนที่มีรูปแบบและวิธีเขียนที่มีแบบแผน เรียงความมีส่วนประกอบสำคัญอยู่ 3 ส่วน คือ ส่วนนำ เนื้อเรื่อง และสรุป ผู้เขียนต้องการจะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ทรรศนะ ความเข้าใจ ออกมาเป็นเรื่องราวด้วยถ้อยคำโดยการนำคำมาเรียง เป็นประโยคและเรียบเรียงเป็นเรื่องราว ผู้เขียนจะต้องรู้จักเลือกสรรถ้อยคำและลำดับความให้เนื้อ เรื่องชัดเจนน่าอ่าน โดยอาศัยข้อเท็จจริงประกอบความคิดเห็นของผู้เขียนได้เข้าใจตามที่ผู้เขียน ต้องการ โดยยึดองค์ประกอบสำคัญในเรื่องของ เอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ

2.2 องค์ประกอบของเรียงความ

การเขียนเรียงความให้ประสบความสำเร็จนั้น ต้องอาศัยองค์ประกอบของการเขียน เรียงความซึ่งถือได้ว่าเป็นรูปแบบของการเขียนเรียงความ นักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบ การเขียนเรียงความไว้ดังต่อไปนี้

ดวงใจ ไทยอุบล (2540: 24) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนเรียงความไว้ ดังนี้

1. คำนำ หมายถึง การเริ่มเรื่องในย่อหน้าแรก เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนใจในการติดตามอ่านเนื้อเรื่องต่อไป

2. เนื้อเรื่อง หมายถึง การเขียนรายละเอียดทั้งหมด โดยแบ่งเป็นย่อหน้าหลายย่อหน้า เนื้อเรื่องที่ดี ควรมีลักษณะ 3 ประการ คือ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และสารัตถภาพ

3. สรุป หมายถึง ในส่วนนี้ผู้เขียนจะแสดงทรรศนะหรือข้อคิดเกี่ยวกับเรื่องที่เขียนไว้ ตอนท้ายของเรื่อง บางครั้งอาจจะใช้ประโยคสรุปเพียงตอนเดียว หรือ ประโยคเดียวก็พอ

อัญชลี ทองแถม (2541: 163-164) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเรียงความไว้ดังนี้ เรียงความ ประกอบด้วย 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อความ และบทลงท้าย

1. คำนำ คำนำเป็นตอนเปิดเรื่อง กล่าวกันว่าเขียนยากที่สุด เพราะเป็นส่วนสำคัญที่จะชักจูงผู้อ่านให้ติดตามหรือเลิกสนใจที่จะติดตามอ่านต่อไป เป็นส่วนสร้างความคุ้นเคย การขึ้นต้นอย่าให้ไกลจากสิ่งที่เราต้องการเขียน

2. เนื้อเรื่อง เป็นใจความสำคัญของเรื่อง ก่อนเขียนผู้เขียนควรวางโครงเรื่องก่อน โดยเรียงลำดับก่อน-หลัง แล้วเริ่มเขียนทีละตอน และลักษณะของ โครงเรื่องที่ดีมี 5 ประการ ดังนี้

1. อยู่ในขอบข่ายของชื่อเรื่อง
2. มีความเป็นอิสระไม่ซ้ำซ้อนกัน
3. มีน้ำหนักความสำคัญใกล้เคียงกันหรือเสมอกัน
4. มีการลำดับความสัมพันธ์เชื่อมโยงกันเป็นอย่างดี
5. มีความสำคัญ ซึ่งถ้าขาดเสียแล้วจะทำให้เรื่องขาดความสมบูรณ์

3. บทลงท้าย ส่วนนี้มีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าส่วนอื่นๆ บทลงท้ายจะเป็นการสรุปความเห็นหรือการนำเอาข้อความมากล่าวย้ำให้เห็นชัดเจน และเพื่อให้ผู้เขียนจับประเด็นของความคิดได้อย่างแน่นอนยิ่งขึ้น

ผจงวาด พลุแก้ว และคณะ (2551: 5) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบของเรียงความไว้ว่า เรียงความประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน คือ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

1. คำนำ เป็นส่วนแรกในการเปิดประเด็นนำเข้าสู่เรื่องที่จำทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้ และต้องการติดตามเรื่องต่อไป คำนำจึงมีความสำคัญไม่น้อย กลวิธีในการเขียนคำนำให้น่าสนใจมีหลายวิธี เช่น

1.1 เขียนด้วยบทร้อยกรอง สุภาษิต สำนวนคำคม หรือบทเพลง ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องหรือชื่อเรื่อง

1.2 เขียนนำด้วยคำถาม ถ้อยคำสนทนา หรือถ้อยคำสั้นๆ ง่ายๆ รัดกุม น่าสนใจ น่าติดตามอ่าน

1.3 เขียนนำด้วย การมุ่งเข้าสู่ประเด็นสำคัญของเรื่อง

1.4 เขียนนำด้วย ข่าวก เหตุการณ์ ในปัจจุบันน่าสนใจและเกี่ยวข้องกับ

2. เนื้อเรื่อง เป็นส่วนสำคัญที่สุดของการเรียงความ เพราะเป็นส่วนที่เสนอความรู้ ความคิด ความเข้าใจ ทรรศนะหรือความรู้สึของผู้เขียนให้แจ่มแจ้ง โดยยกอุทาหรณ์ สุภาษิต และ ประสบการณ์ของผู้เรียนมาสนับสนุนเรื่องที่เขียนได้

3. สรุป เป็นองค์ประกอบสำคัญที่อยู่สุดท้ายของเรียงความ ผู้เขียนทิ้งท้ายให้ผู้อ่านเกิดความประทับใจ ซึ่งการสรุปนั้นจะต้องมีเนื้อหาสอดคล้องกับเรื่องที่เขียน ไม่สรุปนอกเรื่อง นอกประเด็น วิธีการเขียนสรุปมีหลายวิธี เช่น สรุปด้วยการฝากข้อคิดและความประทับใจให้แก่ ผู้อ่าน สรุปด้วยการตั้งคำถามเพื่อให้อ่านเก็บไปคิดและสรุปด้วยบทร้อยกรอง สุภาษิต คำขวัญ ที่น่าประทับใจ เป็นต้น

นิเกิล วอร์เบอร์ตัน (Nigel Walburton , 2006: 25) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนเรียงความ โดยสรุปดังนี้

1. คำนำ เป็นสิ่งแรกที่ควรเขียนให้ดีที่สุด คือเขียนให้ประทับใจใช้คำที่เลือกแล้ว และสามารถเขียนกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านให้สนใจอย่างต่อเนื่อง

2. เนื้อเรื่อง เป็นส่วนกลางของเรียงความมีข้อความสำคัญ 3 ประเด็น คือ สร้างประเด็นสำคัญของเรื่อง สนับสนุนด้วยการยกตัวอย่าง และเขียนสื่อสารให้ตรงกับผู้เขียนคิด และจะต้องตรงกับประเด็นของเรื่อง

3. สรุป ควรใช้ข้อความสั้น ๆ เพียง 2-3 ประโยค โดยสรุปเรื่องทั้งหมดอย่างกระชับ ชัดและไม่ต้องทิ้งข้อความให้ผู้อ่านประทับใจ

ผลการศึกษาองค์ประกอบการเขียนเรียงความพบว่า องค์ประกอบการเขียนเรียงความ ประกอบด้วย 3 ส่วนสำคัญ คือ คำนำ เนื้อเรื่อง สรุป ซึ่งในการเขียนเรียงความนั้นไม่สามารถขาดส่วนหนึ่งส่วนใดได้

2.3 ลักษณะของเรียงความที่ดี

การเขียนเรียงความได้อย่างมีคุณภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของการเขียนเรียงความนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถทั้งทางด้านกระบวนการคิดและระเบียบแบบแผนการเขียนที่ถูกต้อง ได้มีนักวิชาการได้กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดีไว้ดังต่อไปนี้

เปเลื่อง ฌ นคร (2512: 2-3) กล่าวถึงลักษณะของการเขียนเรียงความที่ดี ว่าต้องมีลักษณะสำคัญ 3 ประการ คือ

1. เอกภาพ คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เรียงความเรื่องหนึ่งจะต้องมีใจความและความมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว ไม่กล่าวนอกเรื่อง ถ้าหากจะกล่าวถึงเรื่องอื่น เรื่องที่นำมากล่าวนั้นต้องเกี่ยวข้องหรือช่วยให้เรื่องเดิมเด่นชัดขึ้น เรียงความที่ขาดเอกภาพ คือ เรียงความที่มีเรื่องต่าง ๆ ปนกัน การจะสังเกตดูว่าเรียงความใดมีเอกภาพหรือไม่ ต้องตั้งคำถามดูว่าเรียงความนั้นว่าด้วยเรื่องอะไร ถ้าตอบได้แน่นอนว่าด้วยเรื่องนั้น ๆ แต่เพียงเรื่องเดียวก็แปลว่าเรียงความนั้นมีเอกภาพ

2. สัมพันธภาพ คือ ความเกี่ยวโยง ข้อความต่าง ๆ ต้องดำเนินไปเป็นตามลำดับต่อเนื่องกัน ไม่ขาดห้วง เนื้อความไม่ชัดเจน ไม่คลุมเครือ

3. สารัตถภาพ คือ การเน้นใจความที่สำคัญ ข้อความใดที่สนับสนุนเนื้อเรื่องให้เด่นชัดต้องอยู่ในที่เด่น และต้องมีความยาวมากกว่าส่วนอื่น ถ้าพลความมากกว่าใจความสำคัญ ก็ถือว่าขาดสารัตถภาพ

สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่เรียงความขาดไม่ได้ คือ การย่อหน้า เพราะเรียงความเรื่องหนึ่งย่อมแบ่งเป็นตอนย่อย ๆ และมีเนื้อความสำคัญหลายๆ ตอนรวมกัน เมื่อจบเรื่องตอนหนึ่งก็ย่อหน้าครั้งหนึ่ง แม้ว่าในแต่ละตอนจะมีเนื้อหาสำคัญ โดยเฉพาะก็ต้องใช้ข้อความนั้นเกี่ยวพันกันไป

ซัยนันท์ นันทพันธ์ (2526: 17-18) กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดี คือ

1. เขียนเรียงความถูกต้องตามรูปแบบเรียงความ คือ มีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป
2. ความสมบูรณ์ถูกต้อง เนื้อหาสาระดี
3. เรียงลำดับดี อ่านเข้าใจง่าย ถูกต้องตามหลักภาษา
4. แจ่มแจ้งไม่นอกเรื่องหรือนอกประเด็น
5. มีความคิดแปลกใหม่ ท่วงทำนองการเขียนดี มีการแสดงความคิดใหม่ๆ แสดงออกถึงบุคลิกลักษณะของผู้เขียน และเป็นอิสระในท่วงทำนองเขียน

ฐาปะนีย์ นาครทรรพ (2540: 63) กล่าวถึงลักษณะของเรียงความที่ดีไว้ว่า

1. ต้องมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน และประมวลข้อคิดสำคัญ ๆ เข้าที่จุดหมายนั้นอย่างมีระเบียบ

2. ต้องมีเอกภาพ คือ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของเรื่อง หมายถึง มีความคิดรวบยอดของเรื่องเด่นชัด และมีสัมพันธภาพ คือ ความสัมพันธ์กลมกลืนกับความคิด ทั้งจะต้องมีสารัตถภาพ คือ การเน้นข้อคิดที่สำคัญ

3. ต้องมีสัดส่วนที่เหมาะสม คือ มีข้อความเปิดเรื่อง ปิดเรื่อง และดำเนินเรื่องตามสัดส่วนที่พอเหมาะ

4. ต้องมีการจัดลำดับเรื่องอย่างเหมาะสม โดยเขียนความคิดรวบยอดเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ เป็นหัวข้อสั้นๆ แล้วนำมาเรียงลำดับให้เป็นระเบียบ

2.4 การจัดการเรียนการสอนเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความเป็นทักษะที่จำเป็นต้องใช้เวลาในการฝึกฝน และต้องฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพราะเป็นทักษะที่ค่อนข้างซับซ้อนกว่าทักษะอื่น ดังนั้นในด้านการสอน ครูจึงต้องพยายามจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเรียงความให้มีลักษณะที่น่าสนใจและหลากหลาย มีนักวิชาการแนะนำการสอนเรียงความไว้ดังนี้

สมพร มั่นตะสูตร (2526: 150-152) ได้กล่าวถึงแนวการสอนการเขียนเรียงความสรุปได้ดังนี้

1. ให้นักเรียนเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง ครูอาจชี้แนะเรื่องที่เหมาะสมกับวัยนักเรียน
2. ชักชวนให้นักเรียนเกิดความอยากที่จะแสดงออกทางความคิดผ่านการเขียนด้วยการซักชวน สนทนาถึงสิ่งที่น่าสนใจที่อยู่รอบตัว อาจเป็นสิ่งแวดล้อม เหตุการณ์ เหตุการณ์ หรือข่าวประจำวัน
3. ใช้อุปกรณ์การสอนที่เหมาะสม เช่น หุ่นรูปสัตว์ต่าง ๆ ภาพหุ่นจำลองของจริง เพื่อฝึกให้เขียนบรรยายโวหาร พรรณนาโวหาร หรือเขียนเรียงความตลอดเรื่อง
4. นำตัวอย่างการเขียนย่อความที่ดี มาให้นักเรียนอ่านมาก ๆ
5. ให้นักเรียนผูกเรื่องจากคำศัพท์ที่ครูให้ หรือนักเรียนรวบรวมคำแปลจากหนังสือพิมพ์มา แล้วนำมาผูกเรื่องใหม่เป็นการส่งเสริมจินตนาการ
6. ครูและนักเรียนช่วยกันวางโครงเรื่องที่น่าสนใจ แล้วให้นักเรียนเขียนเรียงตามโครงเรื่องที่ได้วางไว้

7. การเขียนเรียงความเชิงวิชาการ ครูต้องแนะนำแหล่งข้อมูลที่จะศึกษาและวิธีเขียนเรียงความเชิงวิชาการให้ก่อน

8. เมื่อพบข้อบกพร่องไม่ว่าจะเป็นการจัดลำดับเรื่องราว การใช้ถ้อยคำ สำนวนโวหาร การผูกประโยค ครูต้องแก้ไขเป็นลายลักษณ์อักษรให้นักเรียนทุกคน และนำข้อบกพร่องที่เสนอหน้าชั้นพร้อมทั้งแก้ไขให้ดูเป็นแบบอย่าง

9. คัดเลือกผลงานเรียงความที่ดีของนักเรียนในชั้นมาอ่านให้นักเรียนฟังเพื่อส่งเสริมด้านกำลังใจที่จะเขียนให้ดีขึ้น

10. ให้นักเรียนเขียนแสดงอารมณ์และพฤติกรรมที่นักเรียนคิดว่าตนเองจะทำเมื่อเกิดอารมณ์ต่าง ๆ เช่น อารมณ์รัก อารมณ์โกรธ อารมณ์เกลียด เป็นต้น

11. ให้ถอดคำประพันธ์หรือสุภาษิต แล้วเขียนเรียงความที่ดี สละสลวย

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2535: 111) ได้กล่าวถึงหลักในการสอนเขียนเรียงความไว้ สรุปได้ ดังนี้

1. ครูต้องชี้แนะให้นักเรียนได้เห็นถึงผลประโยชน์และคุณค่าของการเขียนตลอดจนการใช้ภาษาเขียนที่เหมาะสม และให้นักเรียนทราบหลักเกณฑ์ และครูจะต้องวัดผลด้วย

2. ควรฝึกให้นักเรียนได้หัดเขียนบ่อย ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียน โดยให้นักเรียนหาข้อมูลจากข้อเท็จจริง หรือจากประสบการณ์มาประกอบการเขียน

3. เรื่องที่ให้เขียนควรเป็นเรื่องใกล้ตัวนักเรียน และเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันของนักเรียน

4. ครูต้องให้นักเรียนได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างงานเขียนที่ดีที่ใช้สำนวนโวหารต่างๆ

5. ครูต้องแนะนำและตรวจแก้ไขงานเขียนให้

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรย์ (2538: 176) ยังได้เสนอแนะเกี่ยวกับการสร้างบรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้นในการเรียนการสอนเขียนเรียงความไว้ว่า การสอนนั้นบรรยากาศที่จะเอื้ออำนวยในด้านการเขียนเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียนเขียนเรียงความได้คล่อง มีความรู้สึกอยากเขียน ครูสร้างสรรค์บรรยากาศที่ดีให้เกิดขึ้น เช่น ตัวครูเองมีบุคลิกภาพที่ดี หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใสเป็นกันเองมีความเห็นอกเห็นใจ พร้อมทั้งจะให้คำแนะนำ และชื่นชมกับผลงานที่นักเรียนได้สร้างสรรค์ขึ้น นอกจากนี้การให้นักเรียนได้มีโอกาสช่วยกันเขียนร่วมกันทั้งชั้นบ้าง เป็นกลุ่มย่อยบ้างเป็นรายบุคคลบ้าง ก็จะทำให้บรรยากาศไม่ซ้ำซาก

กล่าวโดยสรุป การเขียนเรียงความมีวิธีการสอนที่หลากหลายที่ครูสามารถเลือกวิธีการปรับใช้ให้เหมาะกับนักเรียนเพื่อเป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียน กระตุ้นให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่าย เช่น การศึกษานอกสถานที่ ภาพจำลอง เป็นต้น

2.5 ความสามารถในการเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความได้อย่างมีคุณภาพและบรรลุตามวัตถุประสงค์ของการเขียนนั้น ผู้เขียนจำเป็นต้องมีความรู้ความสามารถทั้งทางด้านกระบวนการคิดและระเบียบแบบแผนการเขียนที่ถูกต้อง ได้มีนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงความหมายของความสามารถในการเขียนเรียงความไว้ดังต่อไปนี้

สุภัทรา อักษรานุเคราะห์ (2532: 112) ได้กล่าวถึงความสามารถในการเขียนเรียงความไว้ว่าเป็นความสามารถในการรวบรวมข้อมูล เลือกสรรสิ่งที่ต้องการ ถ่ายทอดความคิด นำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความหรือสูงกว่าข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกการเขียน เช่น การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ ซึ่งจะต้องให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนแสดงออกทางความคิดได้ถูกต้องตรงกับจุดประสงค์ผู้เขียน

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980: 6) ได้อธิบายถึงความสามารถของการเขียนเรียงความไว้ว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความ คือ ความสามารถในการเรียงลำดับประโยคให้เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์และสมเหตุสมผล เขียนได้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน สื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ สื่อสารในสิ่งที่ต้องการได้ การเขียนต้องชัดเจนไม่คลุมเครือ

แอนน์ ไรเมส (Ann Raimes, 1985: 5) กล่าวถึงความสามารถของการเขียนเรียงความไว้ว่า ความสามารถการเขียนเรียงความเป็นกระบวนการทางความคิด โดยผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายแน่นอนว่า มีจุดประสงค์ในการเขียนอย่างไร ผู้อ่านเป็นใครเพื่อจะรวบรวมข้อมูลความรู้ในเรื่องที่จะเขียนและนำมาถ่ายทอดเป็นสัญลักษณ์ทางภาษาโดยจัดลำดับและเรียบเรียงจนเป็นงานเขียนที่เหมาะสมดังที่ได้ตั้งจุดประสงค์ในการสื่อความหมายได้โดยผ่านกระบวนการเขียน

กล่าวโดยสรุป ความสามารถในการเขียนเรียงความ หมายถึง ความสามารถในการรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่การถ่ายทอดความคิด การเรียบเรียงประโยค และการใช้ไวยากรณ์ การสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน

2.6 การวัดและการประเมินการเขียนเรียงความ

การประเมินผลเป็นขั้นตอนที่บ่งชี้คุณภาพของงาน ช่วยให้ผู้เรียนเกิดจากการเรียนรู้ได้จากผลของการประเมิน และยังเป็น การช่วยเสริมสร้างทักษะการเขียนให้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นการประเมินผลจึงเป็นองค์ประกอบที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนการสอนเขียน มีนักวิชาการและนักเชี่ยวชาญทางด้าน การประเมินการเขียนเรียงความไว้ดังนี้

เปลื้อง ณ นคร (2514: 12) ได้เสนอหลักในการประเมินการเขียนความเรียง โดยแบ่งออกเป็นส่วนๆ คือ เนื้อหา ร้อยละ 50 แบ่งออกเป็นข้อเท็จจริง ร้อยละ 30 และความคิด ร้อยละ 20 ส่วนภาษา เช่น การใช้ถ้อยคำสำนวนและโวหาร ร้อยละ 30 รูปแบบ คือ การวางรูปเรียงความ มีย่อหน้า เว้นวรรคตอน เครื่องหมายวรรคตอน อักษรวิธี ร้อยละ 20

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2518: 12) ได้กล่าวถึงการพิจารณาในการตรวจงานเขียนเรียงความและแบ่งคะแนนในการตรวจดังนี้

1. เนื้อเรื่อง คำนึงถึงแนวคิด การจัดลำดับความคิด การขยายความคิดให้ชัดเจน แบ่งคะแนน เนื้อเรื่องเป็นร้อยละ 40
2. การใช้ภาษา พิจารณาการใช้คำ การผูกประโยค การสร้างย่อหน้าที่สมบูรณ์ แบ่งคะแนน การใช้ภาษาเป็นร้อยละ 40
3. รูปแบบ พิจารณาว่าทำได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนแต่ละชนิด เช่น บทความ เรื่องสั้น เรียงความ ย่อความ ฯลฯ แบ่งคะแนนรูปแบบร้อยละ 10
4. กลไกประกอบการเขียนอื่นๆ คำนึงถึงเรื่องสะกดการันต์ ลายมือและความเป็นระเบียบเรียบร้อย แบ่งคะแนนกลไกประกอบการเขียนเป็นร้อยละ 10

จาคอป Jacobs H.L. (1981: 30) ได้เสนอแนะการตรวจงานเขียน โดยใช้เกณฑ์การประเมินที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งผู้ตรวจต้องตัดสินงานเขียนทั้งเรื่องว่าผู้เขียนได้สื่อความคิด

และความหมายในกระบวนการสื่อสารไปยังผู้อ่านตามที่ต้องการหรือไม่ การตรวจวิธีนี้ได้ตั้งเกณฑ์การให้คะแนนออกเป็น 5 ด้าน ดังนี้

1. ด้านเนื้อหา	30 คะแนน
2. ด้านการเรียบเรียงความคิด	20 คะแนน
3. ด้านการใช้คำศัพท์	20 คะแนน
4. ด้านการใช้ภาษา	25 คะแนน
5. ด้านกลไวยากรณ์	5 คะแนน

ระดับความสามารถแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ระดับ คือ

	เนื้อหา	การเรียบเรียงความคิด	การใช้คำศัพท์	การใช้ภาษา	กลไวยากรณ์
1. ระดับดีมาก	27-30	18-20	18-20	22-25	5
2. ระดับดี	22-26	14-17	14-17	18-21	4
3. ระดับพอใช้	17-21	10-13	10-13	11-17	3
4. ระดับอ่อน	13-16	7-9	7-9	5-10	2

อัจฉรา วงศ์โสธร (2538: 81) กล่าวถึงเกณฑ์สำคัญที่ใช้ในการประเมินการเขียนว่าประกอบด้วย

1. ความถูกต้องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์ โครงสร้าง
2. ความเหมาะสมด้านการใช้ภาษา ได้แก่ ศัพท์และสำนวนสื่อหน้าที่ตามวัตถุประสงค์และประเภทของการเขียน ความชัดเจน กระชับ ได้ใจความ ไม่อ้อมค้อม เยิ่นเย้อ
3. ความมีจุดเน้นของความคิดและการนำเสนอที่ชัดเจน
4. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดและสมมูลของการนำเสนอ
5. การใช้เทคนิควิธีการนำเสนอข้อมูลที่เป็นนามธรรม และเป็นที่ยอมรับที่
เหมาะสม เช่น การเล่า การบรรยาย การใช้ความคิดสร้างสรรค์ เป็นต้น
6. การนำเข้าสู่เรื่องได้อย่างน่าสนใจ
7. การดำเนินเรื่องอย่างสัมพันธ์กัน มีการสนับสนุนความคิด
8. การสรุปหรือขมวดท้ายเรื่องให้เห็นประเด็น หรือการตีความพาดพิงให้ประเด็นที่สรุป มีความหมายและความเกี่ยวข้องกับแนวคิดหรือแนวทางปฏิบัติที่สำคัญ ๆ

เจ บี ฮี ตัน (J.B. Heaton, 1990: 108-111) ได้กล่าวถึงการวัดความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนนั้นควรจะวัดในด้านต่อไปนี้

1. วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรื่องนั้นๆ
2. วัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และหลากหลาย
3. วัดความสามารถด้านกลไกการเขียน หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและตัวสะกดที่ผู้เขียนใช้ได้อย่างถูกต้อง
4. วัดด้านความคล่องแคล่วของการเขียน คือ วัดด้านลีลาการเขียน และความคล่องแคล่วของการสื่อความหมาย หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอเนื้อเรื่อง และความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การเลือกใช้ถ้อยคำ ลีลาการเขียน และการใช้โวหารต่าง ๆ
5. วัดด้านความสัมพันธ์ของข้อความ หมายถึง การจัดลำดับความคิด และการเรียบเรียงข้อความ

ศุภวรรณ สัจพิบูล (2553: 132-137) ได้กล่าวถึง เกณฑ์การประเมินความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการ โดยมีองค์ประกอบ 4 ด้าน คือ (1) ด้านเนื้อหาและลักษณะเฉพาะงานเขียน (2) ด้านการเรียบเรียงความคิด (3) ด้านการใช้ถ้อยคำ และ (4) ด้านกลไกการเขียนและการอ้างอิงข้อมูล งานวิจัยนี้กำหนดให้นักเรียนเขียนเรียงความเชิงวิชาการที่ต้องอ้างอิงแหล่งข้อมูลด้วย จึงใช้เกณฑ์การประเมินของ ศุภวรรณ สัจพิบูล ที่มีรายละเอียดดังนี้

1. ด้านเนื้อหาและลักษณะเฉพาะงานเขียน (คิดน้ำหนักร้อยละ 30 คะแนน) คือ ความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาได้อย่างชัดเจนตรงประเด็น มีความเป็นเอกภาพในการนำเสนอเนื้อหา เลือกใช้กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเขียน และเขียนได้อย่างถูกต้องตามรูปแบบงานเขียนเรียงความ ดังต่อไปนี้

1.1 เนื้อหา (8 คะแนน) ได้แก่ ความสอดคล้องของเนื้อหากับหัวข้อและวัตถุประสงค์งานเขียนและความครบถ้วนของข้อมูล

1.2 กลวิธีการนำเสนอเนื้อหา (7 คะแนน) ได้แก่ ความสอดคล้องของแบบของภาษากับเนื้อหาและวัตถุประสงค์งานเขียน และความถูกต้องของการเขียนตามโครงสร้างของแบบภาษานั้น ๆ

1.3 ความมีเอกภาพของเนื้อหา (8 คะแนน) ได้แก่ การนำเสนอใจความสำคัญเพียง

ประเด็นเดียวในแต่ละย่อหน้า และความสอดคล้องของใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้ากับใจความสำคัญของงานเขียน

1.4 รูปแบบงานเขียน (7 คะแนน) ได้แก่ ความครบถ้วนขององค์ประกอบงานเขียนแต่ละประเภท และองค์ประกอบแต่ละส่วนของงานเขียนทำหน้าที่ได้ถูกต้อง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด (คิดค่าน้ำหนักร้อยละ 25) หมายถึง ความสามารถในการลำดับความคิดได้อย่างเป็นระบบ สมเหตุสมผล เชื่อมโยงความคิดทั้งในระบบและระหว่างย่อหน้าได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ขยายความคิดสำคัญของเรื่องได้อย่างชัดเจน รอบด้าน มีเหตุผลประกอบความคิดที่สอดคล้องกับประเด็นหลักและหัวข้อเรื่อง ดังต่อไปนี้

2.1 การลำดับความคิด (9 คะแนน) ได้แก่ ความเป็นระบบและความสมเหตุสมผลของการลำดับและเรียบเรียงความคิด

2.2 การเชื่อมโยงความคิด (8 คะแนน) ได้แก่ ความถูกต้องของการใช้คำเพื่อเรียบเรียงเรื่องราว เชื่อมโยงประโยคและขยายความในและระหว่างย่อหน้า

2.3 การขยายความคิด (8 คะแนน) ได้แก่ ความชัดเจนของการขยายความคิดสำคัญของเรื่อง และความสอดคล้องของเหตุผลประกอบความคิดกับประเด็นหลักและหัวข้อเรื่อง แต่ความคิดยังไม่รอบด้าน

3. ด้านการใช้ถ้อยคำ (คิดค่าน้ำหนักร้อยละ 25) คือ ความสามารถในการใช้ถ้อยคำและรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง ใช้ภาษาได้อย่างหลากหลาย เลือกใช้ระดับภาษาได้อย่างถูกต้อง ดังต่อไปนี้

3.1 การเลือกใช้ถ้อยคำ (8 คะแนน) ได้แก่ ความถูกต้องของการใช้ถ้อยคำ และความหลากหลายของภาษา

3.2 การใช้รูปประโยค (9 คะแนน) ได้แก่ ความถูกต้องตามหลักภาษา และความสมบูรณ์ กระชับและการสื่อความหมายได้

3.3 ระดับภาษา (8 คะแนน) ได้แก่ ความถูกต้องและความสม่ำเสมอของระดับภาษา

4. ด้านกลไกการเขียนและการอ้างอิงข้อมูล (คิดค่าน้ำหนักร้อยละ 20) หมายถึง ความสามารถในการสะกดคำ การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การคัดเลือกแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และสามารถอ้างอิงข้อมูลได้อย่างครบถ้วน ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 กลไกภาษา (10 คะแนน) ได้แก่ ความถูกต้องของการสะกดคำ การเว้นวรรคตอนและการใช้เครื่องหมายวรรคตอน

4.2 การคัดเลือกข้อมูล (5 คะแนน) ได้แก่ ความน่าเชื่อถือและความเป็นปัจจุบัน

4.3 การอ้างอิงข้อมูล (5 คะแนน) ได้แก่ ความครบถ้วนของข้อมูลอ้างอิง ความถูกต้องตามหลักการอ้างอิงงานเขียนเชิงวิชาการและความสม่ำเสมอของการอ้างอิง

กล่าวโดยสรุป เกณฑ์การประเมินผลการเขียนเรียงความที่ควรพิจารณาในการประเมินความสามารถการเขียนเรียงความ ได้แก่ เขียนถูกต้องตามรูปแบบ การนำเสนอเนื้อหาและการเรียบเรียงความคิด การเลือกใช้ภาษา นอกจากนี้การกำหนดเกณฑ์ในการประเมินการเขียนเรียงความ ควรกำหนดให้มีความชัดเจนและครอบคลุมองค์ประกอบของการเขียนเรียงความ เพื่อที่จะทำให้การประเมินผลการเขียนเรียงความมีประสิทธิภาพและสามารถประเมินผลความสามารถทางการเขียนเรียงความของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องและชัดเจน

3. กลวิธีอาร์ อี เอ พี

3.1 ความหมายของกลวิธีอาร์ อี เอ พี

การจัดการเรียนการสอนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี เริ่มต้นปี ค.ศ.1976 โดย Eanet & ManZo เน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาด้านการอ่าน การคิด และการเขียนควบคู่ไปด้วยกัน ได้มีนักวิชาการและนักวิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ว่ามีประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ทางการอ่าน การคิด และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทางการอ่าน การคิด และการเขียนในระดับสูง

Eanet & ManZo (1976: 647) กล่าวว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่สนับสนุนและส่งเสริมการอ่านที่มีประสิทธิภาพ โดยส่งผลให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์สาระสำคัญของเรื่องได้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดและกระบวนการเขียนตามประเภทการเชื่อมโยงต่างๆซึ่งทำให้นักเรียนมีวิธีการที่หลากหลายและมีความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์หรือเชื่อมโยงจากสิ่งที่นักเรียนได้อ่าน ซึ่งประเภทของการเชื่อมโยงมีตั้งแต่การสรุปธรรมดาไปจนถึงการโต้ตอบอย่างมีวิจารณญาณและวิพากษ์วิจารณ์ในระดับสูงที่มีความท้าทายมากขึ้น มีงานวิจัยเกี่ยวกับการอ่านแนะนำว่า การใช้ความพยายามปรับปรุงการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อรวมกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการสอนที่มีระเบียบแบบแผน จะส่งผลให้เกิดความรู้ด้านข้อมูลอันเต็มเปี่ยม และมีการพัฒนาการอ่าน การพัฒนาการเขียน พัฒนาการคิด พัฒนาการรู้ด้านคำศัพท์ที่มากขึ้น และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ดีขึ้น

Eanet (1983: 159) กล่าวว่า หลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มี 4 ขั้นตอน คือ

1. นักเรียนต้องเข้าใจความหมายของการคิดอย่างสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อใช้สำหรับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้
2. นักเรียนต้องมีสภาพแวดล้อมในห้องเรียนต้องปลอดภัยและมั่นคงเพื่อจะสนับสนุนให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์
3. นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันจากบทความที่อ่านในห้องเรียนได้ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
4. นักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางด้านความคิดที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อจะเข้าสู่ระดับสูงขึ้นไป แสดงให้เห็นถึงการใช้ความคิดในระดับสูง โดยการเขียนด้วยการใช้คำพูดของตนเอง การตั้งคำถาม และการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง ได้ตั้งคำถามว่า นักเรียนจำสิ่งที่ได้อ่านไปดีกว่าเดิม เมื่อระดับความท้าทายในการอ่านมากขึ้นเท่าไร ระดับการบูรณาการข้อมูลกับความรู้ของนักเรียนมากขึ้นเท่านั้น

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นการจัดการเรียนการสอนที่เน้นพัฒนาทางด้านการอ่าน การคิด และการเขียน ควบคู่กันไป โดยเน้นให้นักเรียนได้คิดและเขียนจากสิ่งที่ได้อ่าน ซึ่งนักเรียนจะต้องใช้ความรู้ในขั้นสูงสำหรับการอ่าน การคิด และการเขียน รวมถึงการฝึกให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเป็นการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น

3.2 ขั้นตอนของกลวิธีอาร์ อี เอ พี

การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีแบบอาร์ อี เอ พี ประกอบด้วยขั้นตอนต่างๆต่อไปนี้ที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ การคิดอย่างสร้างสรรค์ และความสามารถในการเขียนเรียงความ

Manzo & Albee (2002: 387-390) อธิบายขั้นตอนการเรียนการสอนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 Read อ่านบทความ

การอ่านจับใจความสำคัญ ขั้นนี้ครูจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านหรือฟังบทความ โดยมีครูกระตุ้นให้นักเรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยครูบันทึกการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของนักเรียน เป็นการสร้างบรรยากาศการอ่าน

ขั้นที่ 2 Encode การใช้ภาษาหรือรูปแบบเฉพาะตัวถ่ายทอดผลการอ่านของตนเอง การใช้ภาษาของตนเองเพื่อบันทึกผลของการอ่านเบื้องต้น คือ ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับบทอ่าน โดยใช้คำ 25 คำ หรือน้อยกว่านั้น ในการอธิบายในการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ผู้เรียนได้แสดงผลการอ่าน แสดงความคิดเห็นและตีความ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ใจความสำคัญและผู้เรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อบทอ่านอย่างไร

ขั้นที่ 3 Annotate การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆเป็นศูนย์กลางของกลวิธี อาร์ อี เอ พี ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการเขียนที่สร้างขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ต่างๆในการเขียนเชื่อมโยง ผู้อ่านจะต้องแยกแยะและสังเคราะห์แนวคิดที่ผู้แตงนำเสนอ และถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้โดยใช้คำพูดของตนเอง และให้ตกผลึกเป็นผลลัพธ์ในการเขียน มีการเขียนการเชื่อมโยง 7 แบบที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียน สำหรับการนำไปใช้ไปปฏิบัติต่อไป มีการเลือกตัวอย่างของการเขียนเชื่อมโยง มีพื้นฐานมาจากการเลือกมาแล้ว ถึงแม้ว่าวิธีที่เลือกมาแต่ละอันจะถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้เห็นภาพแต่ก็เห็นได้ชัดว่าบทเชื่อมโยงบางอันก็เหมาะสมกว่าอันอื่นในงานเขียนบางประเภท

1. การเขียนบทเชื่อมโยงแบบเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มักจะอยู่ในคำพูดของผู้แตง ซึ่งมี 2 วัตถุประสงค์ เพื่อเสนอแนะแนวความคิดของงานเขียนที่เลือกมาและกระตุ้นให้เกิดการตอบโต้และการตอบสนอง การจะเขียนแบบนี้ ผู้เขียนต้องหาสาระสำคัญและเลือกคำพูดของผู้แตงที่บ่งบอกถึงสาระสำคัญด้วยวิธีที่น่าสนใจและน่าติดตาม
2. การเขียนแบบสรุป การกระชับ ย่อบทความให้อยู่ในรูปแบบที่กระชับและชัดเจน มันควรจะสั้น ชัดเจน และตรงประเด็น ควรจะรวมใจความที่ไม่มาก ไม่น้อยเกินกว่าความจำเป็นเพื่อจะนำเสนอ การพัฒนาและความสัมพันธ์กับแนวความคิดหลักของผู้แตง ในกรณีของเรื่องการเขียนย่อความ คือต้องบอกเหตุการณ์สำคัญของเรื่อง บทสนทนาที่ละไว้ คำอธิบายและคำบรรยายลักษณะต่าง ๆ
3. แบบเขียนแบบแนวความคิดหลัก จับประเด็นหลัก คือ การระบุถึงจุดยืนของผู้เขียน คือคำว่า การตัดตรงไปยังสาระสำคัญของเนื้อหานั้น แบบนวนิยายสามารถบอกแก่นเรื่องวิธีหนึ่งที่จะทำงานเขียนแบบนี้คือการถามตัวเองว่า ผู้แตงมีจุดมุ่งหมายอย่างไร อะไรคือแนวคิดหรือประเด็นที่ผู้แตงพยายามส่งผ่านไปยังผู้อ่าน บทเชื่อมโยงแบบแนวความคิดหลัก จะเขียนได้ดีที่สุดในรูปแบบชัดเจน คำเชื่อมโยงที่ไม่จำเป็นก็ถูกตัดออก เพื่อให้บทความมีความเหมือนโทรเลข ต้องชัดเจนและไม่กำกวม

4. เชื่อมโยงแบบตั้งคำถาม การเขียนเชื่อมโยงแบบนี้ ช่วยผู้เขียนได้แนวคิดที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมกับตัวเองมากที่สุด นี่อาจจะเหมือนหรือไม่เหมือนกับจุดยืนของผู้แต่งได้ ผู้เขียนจะต้องพิจารณาว่าอะไรคือสิ่งที่สำคัญที่สุดที่กำลังศึกษาอยู่ และหลักจากนั้นให้สื่อออกมาในรูปแบบของคำถาม การเขียนบทเชื่อมโยงแบบจะตอบคำถามที่ว่า คำถามอะไรที่ผู้แต่งได้ตอบคำถามโดยใช้วิธีพรรณนาให้เห็นภาพ

5. บทเชื่อมโยงแบบวิพากษ์วิจารณ์ ให้ผู้เขียนตอบโต้กับจุดยืนของผู้แต่ง มีการตอบโต้ 3 แบบที่ผู้อ่านอาจทำได้ คือ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และเห็นด้วยเป็นบางส่วน ประโยคแรก ผู้เขียนควรระบุจุดยืนของผู้แต่ง ประโยคถัดไป คนเขียนจะต้องเขียนจุดยืนและแนวคิดหลักของตนเอง และประโยคต่อ ๆ ไปที่จะตามมา เพื่อ สนับสนุนแนวคิดของเราเพื่ออธิบายแนวคิดหรือจุดยืนของผู้เขียน

6. การระบุบ่งบอกความตั้งใจ แผนการ หรือวัตถุประสงค์ ในการเขียนของผู้แต่ง ซึ่งตีความโดยผู้เขียน วิธีนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะกับสื่อสิ่งพิมพ์ ที่มีธรรมชาติของการชักจูง โน้มน้าว และประชดประชัน การพิจารณาความตั้งใจผู้เขียนจำเป็นต้องใช้ความรู้ทั้งภายในและภายนอก เช่น โทนเสียงของผู้แต่ง การใช้ภาษาของผู้แต่ง และความรู้ภายนอกของผู้แต่ง

7. การเขียนแบบแรงจูงใจ คือ การเขียนที่พยายามคาดเดา แรงจูงใจของผู้แต่ง สำหรับการสร้างสรรค์หรือการเขียนอะไรก็ตามขึ้นมา การเขียนแบบนี้พยายามที่จะค้นหาจุดกำเนิดระบบความเชื่อและแนวความคิดของผู้แต่ง การเขียนแบบแรงจูงใจจะมีรูปแบบการวิพากษ์วิจารณ์ขั้นสูง มันต้องใช้แนวความคิดทางจิตวิทยาที่เจาะลึกลงไป

ขั้นที่ 4 Ponder คิดพิจารณาผลการอ่าน

การพิจารณาและสะท้อนผลการอ่าน การอภิปรายและเปรียบเทียบการเชื่อมโยงข้อมูลแล้วเรียบเรียงเป็นงานเขียน ครูให้นักเรียนฝึกเขียนแสดงความคิดเห็นและเขียนวิพากษ์วิจารณ์อย่างต่อเนื่อง

เมื่อพิจารณาแนวทางของกลวิธีอาร์ อี เอ พี 4 ขั้นตอนสามารถนำมาจัดเป็นขั้นตอนการเรียนการสอน ได้ดัง ตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ขั้นตอนของกลวิธีอาร์ อี เอ พี ในการจัดการเรียนการสอน

ขั้นตอน	ผลที่ได้รับ
ขั้นที่ 1 Read อ่านบทอ่าน	นักเรียนได้ฝึกอ่านบทอ่าน
ขั้นที่ 2 Encode การใช้ภาษาหรือรูปแบบเฉพาะตัวถ่ายทอดผลการอ่านของตนเอง	นักเรียนได้ฝึกบันทึกผลการอ่าน จับใจความสำคัญ โดยใช้ภาษาของตนเองตามที่เข้าใจ
ขั้นที่ 3 Annotate การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ ตามที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการอ่าน	นักเรียนได้นำเสนอผลการอ่านด้วยการเขียนในรูปแบบต่างๆตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน
ขั้นที่ 4 Ponder คิดพิจารณาผลการอ่าน	นักเรียนได้นำเสนอสิ่งที่อ่านและคิดจากการบูรณาการความรู้จากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อนำเสนอออกมาในรูปแบบของงานเขียนเรียงความ

3.3 การนำ กลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย

กลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถนำมาใช้จัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อพัฒนาด้านการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และการเขียนงานเชิงวิชาการให้นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นได้ โดยใช้ขั้นการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นโดย Eanet โดยหลักการจัดการชั้นเรียนสามารถทำตามหลักที่พัฒนาโดย Eanet (1983: 159) มี 4 ขั้นตอน ร่วมกับบทอ่านภาษาไทยประเภทต่างๆ และเน้นให้ขั้นที่ 4 ponder เป็นการเขียนเรียงความ รายละเอียดมีดังนี้

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ซึ่ง ขั้นการเรียนการสอนหลักมี 4 ขั้นตอน โดย ขั้นที่ 1 R (Read) คือ การอ่านบทความประเภทต่างๆ เพื่อจับใจความสำคัญ ขั้นที่ 2 E (Encode) คือ การใช้ภาษาหรือรูปแบบเฉพาะตัวถ่ายทอดผลการอ่านตามความเข้าใจของตนเอง ขั้นที่ 3 A (Annotate) คือ การเขียนเพิ่มเติมเพื่ออธิบายใจความสำคัญ บันทึกผลการวิเคราะห์และวิจารณ์บทอ่านตามแบบการเขียน 7 แบบที่เหมาะสมกับบทอ่านแต่ละประเภท ขั้นที่ 4 P (Ponder) คือ การพิจารณาและสะท้อนผลการอ่าน โดยอภิปรายและเปรียบเทียบการเชื่อมโยงข้อมูล แล้วเรียบเรียงเป็นงานเขียน โดยให้นักเรียนเขียนเป็นเรียงความ เพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียน

1. นักเรียนต้องเข้าใจความหมายของการคิดอย่างสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อใช้สำหรับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ โดยครูต้องจัดคาบปฐมนิเทศก่อน 1 คาบ เพื่อจัดการเรียนการสอนเรื่องนี้

2. นักเรียนต้องมีสภาพแวดล้อมในห้องเรียนที่ปลอดภัยและมั่นคง เพื่อสนับสนุนให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ โดยครูต้องสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ร่วมกัน ทำให้นักเรียนรู้สึกผ่อนคลายและใช้การชมเชยเพื่อเสริมแรง

3. นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันหลังอ่านบทอ่านในห้องเรียน เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4. นักเรียนได้รับการกระตุ้นทางด้านความคิดที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อจะเข้าสู่ระดับสูงขึ้น แสดงให้เห็นถึงการใช้ความคิดในระดับสูง ผ่านการเขียนโดยใช้คำพูดของตนเอง การตั้งคำถาม และการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง ได้ตั้งคำถามว่า นักเรียนจำสิ่งที่ได้อ่านไปดีกว่าเดิม เมื่อระดับความท้าทายในการอ่านมากขึ้นเท่าไร ระดับการบูรณาการข้อมูลกับความรู้ของนักเรียนมากขึ้นเท่านั้น

ข้อดีของกลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอน คือ สามารถเพิ่มและพัฒนา (1) การคิดอย่างสร้างสรรค์และการเรียนที่สูงขึ้น (2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (3) ความสามารถในการเขียน (4) ความรู้เกี่ยวกับบทความ (5) คะแนนในการทำแบบทดสอบ (6) วิธีการสร้างทักษะที่จำเป็นต่อความต้องการของมนุษย์ ความรู้ลึกในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์ และความเป็นสมาชิกภาพในความมีปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน ออบี (Albee, 2000: 7) ซึ่งนับว่าเป็นผลที่ตรงกับความต้องการพัฒนานักเรียนไทยที่มีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเชิงวิชาการต่ำกว่ามาตรฐานดังกล่าวแล้วในบทที่ 1

การนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ครูควรสังเกตพื้นฐานหลักของการจัดการเรียนการสอนด้วย โดยครูต้องสร้างบรรยากาศให้สนุกสนาน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้คิด ได้แสดงความคิดเห็นอภิปรายต่อบทอ่าน และแลกเปลี่ยนความคิดกับเพื่อนร่วมชั้นเรียน ดังนั้น ในการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการสอนเขียนเรียงความ ครูต้องเน้นให้นักเรียนได้อ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการการอ่านบทอ่านตามศักยภาพของนักเรียนและถ่ายทอดความรู้ ความคิดจากการอ่าน บูรณาการสิ่งที่อ่านผ่านงานเขียนเรียงความ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ศุภวรรณ เล็กวิไล (2539) ได้วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนทางภาษา โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการวิจัยปรากฏว่า รูปแบบการสอนที่พัฒนาขึ้นประกอบด้วยองค์ประกอบสำคัญ 5 ประการ คือ หลักการ จุดมุ่งหมาย เนื้อหา กระบวนการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผล รูปแบบการสอนเน้นด้านการจัดการเรียนการสอน โดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือ โดยให้ผู้เรียนทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มย่อย มีเป้าหมายในการทำงานร่วมกัน มีการช่วยเหลือส่งเสริมและมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน รวมทั้งได้นำกลวิธีการเรียนทางภาษา ได้แก่ กลวิธีทางปัญญา กลวิธีการจำ กลวิธีเมตาคอนิติป กลวิธีการทดแทน กลวิธีจิตพิสัย และกลวิธีทางสังคม มาประกอบในกระบวนการเรียนการสอน โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ครอบคลุมในด้านการเข้าใจจุดมุ่งหมาย และความคิดของผู้เขียน การแยกข้อเท็จจริงออกจากข้อคิดเห็น การวิเคราะห์เรื่องราวที่อ่าน การพิจารณาเทคนิคการโฆษณา และการวินิจฉัยตัดสินเรื่องราวที่อ่าน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

นริศรา หงษ์หนึ่ง (2547) วิจัยเรื่องความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ที่เรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย หลังจากการเรียนโดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยม ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังจากการเรียน โดยใช้วิธีสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้นิยมสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมจิตร บุญคงเสน (2549) วิจัยเรื่อง ผลของการสอนภาษาไทยด้วยกลวิธีสืบสอบที่มีต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วย

กลวิธีสืบสอบมีความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนแบบปกติ

ขวัญชนก นัยเจริญ (2551) วิจัยเรื่องผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ผลการวิจัยพบว่า (1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยหลังเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยสูงกว่าก่อนเรียน (2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยหลังเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ โดยที่นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (3) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.5 (4) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยแตกต่างจากนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติ โดยที่นักเรียนที่เรียนด้วยรูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สรุปได้ว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสามารถพัฒนาให้สูงขึ้นได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครู ที่ใช้กลวิธีที่เน้นให้ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการอ่านและการคิดควบคู่กันไป และนอกจากนั้นยังมีกลวิธีหรือแนวคิดที่ใช้ในการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่เน้นให้นักเรียนเรียนแบบร่วมมือ การเรียนแบบกำกับตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ของผู้วิจัย ที่เน้นให้นักเรียนนักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันจากบทความที่อ่านในห้องเรียนได้ ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4.2 การเขียนเรียงความ

วัฒนา ปันงา (2540) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยมีตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนสิงห์บุรี จำนวน 2 กลุ่ม กลุ่มละ 40 คน กลุ่มที่

เป็นกลุ่มทดลองใช้กลวิธีเรียนแบบไต่ตรง กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุมสอนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้วิจัย คือ แบบสอนการเขียนความเรียงภาษาไทย ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยกลวิธีการเรียนแบบไต่ตรง มีความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่านักเรียนที่เรียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุจินดา จารุชาติ (2540) วิจัยเรื่อง ผลการสอนกระบวนการคิดแบบผสมผสานที่มีต่อการเขียนเรียงความ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การวิจัยครั้งนี้มีจุดประสงค์เพื่อศึกษาความสามารถในการคิดของนักเรียนที่ได้รับการสอนกระบวนการคิดด้วยวิธีสอนแบบผสมผสาน และศึกษาผลการสอนกระบวนการคิดแบบผสมผสานที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 การสอนกระบวนการคิดด้วยวิธีการสอนผสมผสานนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบต่าง ๆ ผสมผสานกันเป็น 4 ขั้นตอน คือ 1) สร้างความคิดโดยใช้วิธีสอน กิจกรรม และแบบฝึกความคิดสร้างสรรค์ร่วมกับการสอนบรรยาย 2) ขยายความคิดโดยใช้วิธีสอนอภิปราย และแบบฝึกความคิดสร้างสรรค์ 3) จัดระเบียบความคิดโดยใช้วิธีการสอนแบบอภิปรายร่วมกับวิธีการสอนของเทคนิสนัน 4) เรียบเรียงความคิดโดยใช้วิธีการสอนแบบบรรยาย การวิเคราะห์ตัวอย่าง และแบบฝึกการใช้ภาษา ผลการวิจัยปรากฏสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบผสมผสาน มีความสามารถทางการคิดหลังเรียนสูงกว่าก่อนการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ นักเรียนที่มีความสามารถทางการคิดสูงจะมีความสามารถทางการเขียนเรียงความสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุวิตรา เศรษฐ์สมบัติกุล (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนโดยครู เพื่อน และตนเอง โดยมีตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเสริมงามวิทยาคม จำนวน 3 ห้อง ห้องละ 40 คน เป็นกลุ่มทดลองที่ 1 ได้รับการแก้ไขงานเขียนจากครู กลุ่มที่ 2 ได้รับการตรวจแก้ไขจากเพื่อน และกลุ่มทดลองที่ 3 ได้รับการแก้ไขงานด้วยตนเอง เครื่องมือที่ใช้คือแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กลุ่มที่แก้ไขความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย กลุ่มที่ตรวจแก้ไขจากเพื่อนมีค่ามัธยัมเลขคณิตสูงสุด รองลงมา คือตรวจแก้ไขจากครู ความสามารถในการเขียนความเรียงที่ได้รับการตรวจแก้ไขจากเพื่อนแตกต่างจากนักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เด่นดาว ชลวิทย์ (2543) ได้ทำวิจัยเรื่อง ผลการตรวจแก้ไขงานเขียนภาษาไทยด้วยวิธีการสามวิธีที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทย และเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โดยใช้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนพรหมานุสรณ์ จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 4 ห้องเรียน เครื่องมือที่ใช้ ได้แก่ สร้างแบบทดสอบความสามารถในการเขียนความเรียง และ สร้างแบบวัดเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียน ผลการวิจัยพบว่า ผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการตรวจสามวิธี ได้แก่ วิธีชี้แนะ วิธีเขียนคำวิจารณ์ และวิธีแก้ไขพร้อมเขียนสิ่งที่ถูกต้องของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 อยู่ในระดับดี เจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนอยู่ในระดับดี นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีชี้แนะและวิธีเขียนคำวิจารณ์ไว้ตอนท้าย มีคะแนนความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีแก้ไขพร้อมเขียนสิ่งที่ถูกให้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เสาวลักษณ์ ไชยเมฆา (2546) ได้วิจัยเรื่องความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับ ผลการวิจัยพบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับมีความสามารถในการเขียนเรียงความสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้ใช้กระบวนการให้ข้อมูลย้อนกลับอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อินทร์วุธ เกษตระชนม์ (2551) ได้วิจัยเรื่อง ผลของการสอนการเขียนตามแนวคิอรรถฐานที่มีผลต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเปรียบเทียบผลของการสอนการเขียนที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างนักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนตามแนวคิอรรถฐานกับนักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีปกติ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวคิอรรถฐานมีความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนตามแนวคิอรรถฐานมีความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์และความคิดสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนการเขียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การศึกษาการวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเรียงความ สามารถสรุปผลได้ว่า ความสามารถการเขียนเรียงความอย่างมีวิจารณญาณสามารถพัฒนาได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการจัดการเรียนการสอนของครู เช่น การสอนโดยวิธีสอนที่มุ่งเน้นการใช้เครื่องเชื่อมโยงข้อความ การสอนแบบกระบวนการคิดแบบผสมผสาน การสอนการเขียนตามแนวความคิดหรือฐาน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของผู้วิจัยที่เป็น การสอนให้นักเรียนได้คิดเชื่อมโยงจากเรื่องที่ได้อ่านและนำเสนอออกมาทางด้านความสามารถการเขียนเรียงความ

4.3 กลวิธีอาร์ อี เอ พี

Eanet Marilyn (1977) ได้วิจัยเรื่อง การตรวจสอบกระบวนการอ่านการเรียนรู้ด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี คุณค่าของกระบวนการ การอ่าน การตีความ การเชื่อมโยง และ การคิดพิจารณา เพื่อใช้เป็นกลวิธีในการเรียนการสอน โดยเน้นการใช้การบรรยายและเชื่อมโยง เพื่อบรรลุเป้าหมายที่จำเพาะเจาะจงในการเรียนรู้ ใช้เด็กนักเรียน 105 คน ใน 6 ชั้นเรียน ระดับโรงเรียนที่มีการใช้ทักษะการอ่าน เรียนรู้แบ่งเป็น 3 กลุ่ม โดยมีเงื่อนไข คือ 1) กลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี 2) กลุ่มทดลองที่ใช้การเรียนการสอนด้วยกลวิธีปกติ 3) กลุ่มที่พัฒนาความพร้อมสำหรับการปรับปรุงทักษะการอ่านและการเรียนรู้ และได้เรียนและฝึกฝนทักษะการเรียนที่ไม่เกี่ยวกับการพัฒนาการอ่านและความเข้าใจ ผลการศึกษาวินิจฉัยพบว่า กลุ่มที่ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ทำคะแนนแบบทดสอบได้ รวมถึงเมื่อใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี นักเรียนมีวิธีการเรียนแบบโต้ตอบรวดเร็วมาก เพราะ การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนตรวจสอบความคิดของตนเอง

Tasdemir Mehmet (2010) ได้วิจัยเรื่องผลกระทบของเทคนิคการทำความเข้าใจในการอ่านด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสำเร็จของนักเรียน ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ หนังสือแบบเรียน ถูกนำมาใช้เพื่อตรวจสอบว่ากลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถสร้างความแตกต่างที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้หรือไม่ เมื่อเทียบกับวิธีปกติทั่วไป มีการทำแบบทดสอบก่อนและหลังกับกลุ่มการวิจัยที่จำลองขึ้น กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยเด็กประถม 59 คน ที่เรียนในช่วงปี ค.ศ. 2008-2009 (เทอมฤดูใบไม้ร่วง) ข้อมูลได้รับการเก็บรวบรวมแบบเชิงคุณภาพ ผลวิจัยพบว่า ระดับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนที่ใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีปกติ

สรุปการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดการสอนอ่านแบบ อาร์ อี เอ พี เป็นแนวคิด การเรียนการสอนที่ได้รับการวิจัยว่าสามารถทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นกว่า วิธีการสอนปกติ ซึ่งพบว่ารวมถึงเมื่อใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี นักเรียนมีวิธีการเรียนแบบโต้ตอบรวดเร็ว ขึ้น เพราะ แนวคิดการสอนอ่านแบบอาร์ อี เอ พี ได้เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทบทวนตรวจสอบ ความคิดของตนเองในขั้นการเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆและการคิดพิจารณาและการบูรณาการกับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเพื่อนำเสนอผ่านการเขียน

ผลงานวิจัยในต่างประเทศดังกล่าว แสดงว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถใช้พัฒนา ความสามารถในการอ่านและความสามารถในการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาได้ และมีผู้ นำมาใช้ตั้งแต่ปี 1977 ซึ่งกลวิธีอาร์ อี เอ พี ได้รับการพัฒนาและเผยแพร่จนกระทั่งปี 2010 ผู้วิจัยจึง นำกลวิธีนี้มาศึกษาวิจัย เพื่อเป็นอีกแนวทางหนึ่งของการพัฒนาความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัย เรื่อง “ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. การออกแบบการวิจัย
3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
4. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
5. การดำเนินการและการเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1.1 ศึกษาข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร วารสาร บทความ และงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวข้องกับกลวิธีอาร์ อี เอ พี

1.2 ศึกษาหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง และหนังสือประกอบการเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหา ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

1.3 ศึกษาการนำกลวิธีการสอนมาใช้ในการพัฒนาแผนการเรียนการสอนและการประเมินผลการเรียนการสอนให้สอดคล้องกัน ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความ

2. การออกแบบการวิจัย

งานวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi-experimental research) แบบ (Two - group pretest-posttest design) โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองซึ่งจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และกลุ่มควบคุม จัดการเรียนการสอนการเขียนด้วยวิธีปกติ มีการเก็บข้อมูลทั้งสองกลุ่มก่อนและหลังการทดลอง แบบการวิจัยแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การออกแบบการวิจัย

กลุ่ม	การวัดก่อนการทดลอง	ตัวแปรจัดกระทำ	การวัดหลังการทดลอง
A	C1,E1	X1	C2,E2
B	C1,E1	X2	C2,E2

A	แทน	กลุ่มทดลอง
B	แทน	กลุ่มควบคุม
X1	แทน	การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี
X2	แทน	การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ
C1	แทน	การวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนการทดลอง
C2	แทน	การวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลอง
E1	แทน	การวัดความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนการทดลอง
E2	แทน	การวัดความสามารถในการเขียนเรียงความหลังการทดลอง

3. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

3.1 การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม ผู้วิจัยดำเนินการคัดเลือกกลุ่มประชากรโดยมีเหตุผล ดังนี้

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นระดับชั้นสูงสุดของช่วงชั้นที่ 3 และจัดอยู่ในช่วงที่จะต้องศึกษาต่อในระดับชั้นสูงขึ้น รวมถึงการที่จะต้องสอบวัดระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ดังนั้นความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการเขียนเรียงความจึงมีความสำคัญกับนักเรียนมาก เพราะเป็นพื้นฐานของการศึกษาในสาขาแขนงวิชาต่างๆต่อไป

3.2 การกำหนดกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 92 คน โดยดำเนินการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (purposive sampling) ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

3.2.1 สถานศึกษาแห่งนี้เป็นโรงเรียนมัธยมศึกษา ประเภทสหศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม ซึ่งเปิดทำการสอนตั้งแต่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการจัดห้องเรียนแบบละความสามารถของนักเรียน

3.2.2 สถานศึกษามีนโยบายที่มุ่งพัฒนาความสามารถทั้งความรู้ ทักษะ และคุณธรรม โดยจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางตามแนวคิดที่พัฒนานักเรียนให้เป็นคนดี คนเก่งและมีความสุข

3.2.3 ผู้บริหารสถานศึกษาเห็นความสำคัญของการวิจัย ให้ความสำคัญและห้อย่างดีในการเก็บข้อมูลระหว่างทำวิจัย รวมถึงคณะครูในสถานศึกษาแห่งนี้ให้ความสำคัญสนับสนุนและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยเป็นอย่างดี

3.3 การเลือกกลุ่มตัวอย่างเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยการเลือกแบบเจาะจง ได้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 10 ห้องเรียน จากนั้นจึงทำการเลือกนักเรียนจำนวน 2 ห้องเรียน เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ซึ่งมีขั้นตอนดังนี้

3.3.1 ผู้วิจัยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของนักเรียนจำนวน 7 ห้อง มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554

ห้องเรียน	(\bar{x})	S
ม. 3/1	80.46	6.34
ม. 3/2	78.93	6.83
ม. 3/3	78.62	8.53
ม. 3/4	79.18	6.75
ม. 3/5	75.80	8.36
ม. 3/6	74.52	5.63
ม. 3/7	75.23	7.56

3.3.2 ผู้วิจัยเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จำนวน 2 ห้องเรียน ที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ใกล้เคียงกันมากที่สุด เป็นกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ห้อง 3/1 และห้อง 3/4 ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) เท่ากับ 80.46 และ 79.18 ตามลำดับ และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) เท่ากับ 6.34 และ 6.75 ตามลำดับ แล้วนำมาทดสอบหาค่าความแปรปรวน (F-test) ที่ระดับความมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 4 ค่าความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง

ห้องเรียน	\bar{X}	S	F-test	sig
ม. 3/1	80.46	6.34	.004	.948
ม. 3/4	79.18	6.75		

* $p < 0.05$

ตารางที่ 4 แสดงให้เห็นว่าค่าความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง ห้อง 3/1 และห้อง 3/4 มีค่า F-test เท่ากับ .004 และมีค่า sig เท่ากับ .948 ซึ่งมากกว่า .05

ดังนั้นค่าความแปรปรวนของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง ห้อง 3/1 และห้อง 3/4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า ทั้ง 2 ห้องสามารถใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้

3.3.3 นำค่ามัธยเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ห้อง 3/1 และห้อง 3/4 มาทดสอบหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน วิชาภาษาไทย โดยการทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 5

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
วิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554
ของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{X}	S	t-test	sig
ม. 3/1	46	80.46	6.34	.939	.350
ม. 3/4	46	79.18	6.75		

* $p < 0.05$

ตารางที่ 5 แสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง ห้อง 3/1 และ ห้อง 3/4 มีค่า t-test เท่ากับ .939 และค่า sig เท่ากับ .350 ซึ่งมากกว่า .05

ดังนั้นแสดงให้เห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2554 ของกลุ่มตัวอย่าง ห้อง 3/1 และ ห้อง 3/4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 หมายความว่า ทั้ง 2 ห้องสามารถใช้เป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้

3.3.4 ผู้วิจัยให้นักเรียนทั้ง 2 ห้อง ทำแบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 60 ข้อ แล้วนำค่ามัธมิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของทั้ง 2 ห้อง มาทดสอบหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยการทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 6

ตารางที่ 6 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{x}	S	t-test	sig
ม. 3/1	46	38.909	2.852	1.105	.272
ม. 3/4	46	38.180	3.445		

* $p < 0.05$

ตารางที่ 6 แสดงให้เห็นว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 มีค่า (t-test) เท่ากับ 1.105 และ มีค่า sig เท่ากับ .272

ดังนั้น ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.5 ผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ทำแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำค่ามัธยเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของทั้ง 2 ห้อง มาทดสอบหาค่าความแตกต่างของค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเรียงความ โดยการทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ผลการทดสอบแสดงในตารางที่ 7

ตารางที่ 7 การเปรียบเทียบความแตกต่างของความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	n	\bar{x}	S	t-test	sig
ม. 3/1	46	59.795	9.892	1.052	.295
ม. 3/4	46	57.616	9.958		

* $p < 0.05$

ตารางที่ 7 พบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนเรียนของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 (t-test) เท่ากับ 1.052 และมีค่า sig เท่ากับ .295

ดังนั้น ค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.3.6 กำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีการจับฉลาก กลุ่มทดลอง คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 จำนวน 46 คน ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี กลุ่มควบคุม คือ นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 จำนวน 46 ได้รับการจัดการเรียนการสอนการอ่านแบบปกติ

4. การสร้างเครื่องมือการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองและเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ รวมทั้งสิ้น 32 แผน
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล แบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนและหลังการทดลอง แบบสอบถามความสามารถในการเขียนเรียงความ ก่อนและหลังการทดลอง

4.1. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ แผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และแผนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ ผู้วิจัยดำเนินการสร้างตามขั้นตอน ดังนี้

- 4.1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551
- 4.1.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้และข้อเสนอแนะในการสอนจากคู่มือครูการจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
- 4.1.3 ศึกษาเนื้อหารายวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง เพื่อจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 5 หน่วยการเรียนรู้ และกำหนดจำนวนคาบในการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แต่ละหน่วย ดังรายละเอียดแสดงในตารางที่ 8

ตารางที่ 8 จำนวนคาบเรียนของแผนการจัดการเรียนรู้ทั้งกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง

หน่วยการเรียนรู้	จำนวนคาบเรียน
บทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก	3
มองโฆษณาอย่างวรรณกรรม	4
ออมไว้ใส่ถุงแดง	3
เขียนงานตามรูปแบบ	3
รู้ตำนานสืบสานวัฒนธรรม	3
รวม	16

4.1.4 ศึกษาเอกสาร ตำราต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จัดการเรียนการสอน เพื่อจัดทำแผนการเรียนรู้ระยะยาว แผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วยและแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ

4.1.5 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้รายคาบ จำนวน 32 แผน ตามเนื้อหารายวิชา โดยแบ่งเป็นแผนการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สำหรับกลุ่มทดลองจำนวน 16 แผน และแผนการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ สำหรับกลุ่มควบคุมจำนวน 16 แผน แต่ละแผนใช้เวลาสอน 1 คาบ (60 นาที) โดยสอนแต่ละกลุ่ม สัปดาห์ละ 3 คาบ รวม 5 สัปดาห์ (เนื่องจากสถานการณ์น้ำท่วม จึงทำให้การเก็บข้อมูลในวันเสาร์เพิ่มเติมสัปดาห์ละ 1 คาบ) รายละเอียดของขั้นตอนการจัดทำแผนการเรียนการสอน แสดงในตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มทดลอง การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีอาร์ อี เอ พี	กลุ่มควบคุม การจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ
<p>ขั้นที่ 1 Read อ่านบทอ่าน</p> <p>นักเรียนได้ฝึกอ่านบทอ่าน</p> <p>ขั้นที่ 2 Encode การใช้ภาษาของตนเองเพื่อบันทึกผลของการอ่านเบื้องต้น เพื่อเป็นการแสดงผลการอ่าน ในขั้นที่ 1 และขั้นที่ 2</p>	<p>ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน</p> <p>ครู นำนักเรียนเข้าสู่บทเรียนด้วยการสนทนา อธิบาย คู่มือทัศนหรือเกมที่เกี่ยวข้องกับบทอ่าน เพื่อกระตุ้นความสนใจของนักเรียนเตรียมความพร้อมของนักเรียนให้พร้อมเรียนรู้และเตรียมนักเรียนให้ทราบประเด็นหลักของ</p>

<p>นักเรียนจะได้ฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ</p> <p>ขั้นที่ 3 Annotate การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆตามวัตถุประสงค์ของการอ่าน</p> <p>ขั้นที่ 4 Ponder คิดพิจารณาผลการอ่าน การนำเสนอสิ่งที่อ่านและคิดจากการบูรณาการความรู้จากการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เพื่อนำเสนอออกมาในรูปแบบของงานเขียน นักเรียนได้ฝึกการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและบูรณาการความรู้ เพื่อนำเสนอสิ่งที่อ่านด้วยการเขียนเรียงความ</p> <p>หมายเหตุ ในการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ทั้ง 4 ขั้น ต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และควรมีการปฐมนิเทศการเรียนการสอนก่อน เพื่อที่จะให้นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล และการจัดการเรียนการสอนในขั้นที่ 4 ครูควรสอนเรื่องการเขียนเรียงความในคาบปฐมนิเทศ เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาในส่วนของงานเขียนเรียงความ</p>	<p>การเรียนรู้ในคาบนี้</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>ครูจัดการเรียนการสอน โดยให้นักเรียนเรียนรู้วิธีการอ่าน/ได้อ่านบทอ่านเป็นรายบุคคล จากนั้นให้นักเรียนฝึกตอบคำถามโดยการทำงานเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มจากใบงานและอภิปรายผลการอ่าน นักเรียนทำการอ่านโดยครูใช้บทอ่านในการคิดกิจกรรมให้นักเรียน</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปบทเรียนโดยการสนทนา เขียนสรุป ทำแผนผังความคิด ทดสอบหรือทำแบบฝึกหัด</p> <p>หมายเหตุ ในการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ทั้ง 4 ขั้น ต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ และควรมีการปฐมนิเทศการเรียนการสอนก่อน เพื่อที่จะให้นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล และการจัดการเรียนการสอนในขั้นที่ 4 ครูควรสอนเรื่องการเขียนเรียงความในคาบปฐมนิเทศ เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาในส่วนของงานเขียนเรียงความ</p>
---	--

4.1.6 นำแผนการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และแผนการจัดการสอนด้วยวิธีปกติเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้คำแนะนำ เพื่อพิจารณาความตรงตามเนื้อหา การจัดกิจกรรม ความเหมาะสมกับเวลา ของแผนการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และแผนการจัดการสอนด้วยวิธีปกติ เพื่อนำไปปรับปรุงแก้ไข

4.1.7 นำแผนการจัดการเรียนการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ปรับปรุงเรียบร้อยแล้ว ไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (รายนามอยู่ในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ซึ่งผู้ทรงคุณวุฒิ ได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงแผนการจัดการเรียนการสอนทั้ง 32 แผน ดังนี้

ตารางที่ 10 การปรับปรุงแก้ไขแผนการสอนตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

ลำดับที่	ประเด็นการแก้ไข
1	การกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ การเขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ในการวัดความรู้ (k) เช่น อธิบาย ชี้แจง เป็นต้น
2	การออกแบบกิจกรรมการเรียนการสอน 1. การจัดกระบวนการเรียนรู้ในส่วนขั้นนำ วิธีการสอนปกติในคาบที่ 1 ยังไม่ค่อยเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน ปรับให้เนื้อหาเกี่ยวข้องกับพระราชประวัติทางด้านผลงานวรรณกรรม เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่เรื่องพระราชประวัติของรัชกาลที่ 6 2. เนื้อหาของบทอ่านให้สามารถอ่านได้ในเวลา 5 นาที 3. เพิ่มเติมใบความรู้ เรื่องการเขียนเรียงความ 4. ปรับกิจกรรมบางช่วงให้เหมาะสมกับเวลา

4.1.8 นำแผนการจัดการเรียนการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ แล้วนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง (ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนการสอนอยู่ในภาคผนวก จ)

4.1.9 นำแผนการจัดการเรียนการสอนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ รวม 3 แผน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศ ศาลาया จังหวัดนครปฐม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาจังหวัดนครปฐม เขต 2 จำนวน 45 คน ผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี พบว่า การให้นักเรียนเข้ากลุ่มตามประเด็นที่ตนเป็นตัวแทนต้องศึกษาค้นคว้าใช้เวลามากเกินไป ทำให้เหลือเวลาในการทำกิจกรรมการอ่านและสรุปเนื้อหาเหลือน้อย ส่งผลให้นักเรียนไม่สามารถศึกษาและตอบประเด็นในการอ่านได้ครบถ้วน การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนมีความเหมาะสม นักเรียนสนใจและร่วมกิจกรรมเป็นอย่างดี

4.1.10 นำผลการทดลองใช้แผนการจัดการเรียนการสอนมาปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อขอคำแนะนำในการจัดการเรียนการสอนและปรับปรุงแก้ไข ซึ่งมีการแก้ปัญหา คือ การให้นักเรียนเข้ากลุ่มครูเป็นผู้กำหนดกลุ่มให้กับนักเรียนเองโดยเป็นกลุ่มแบบละความสามารถและให้นักเรียนใช้กลุ่มที่ครูกำหนดให้เป็นกลุ่มถาวรในหน่วยการเรียนรู้นั้นจนครบหน่วยการเรียนรู้

4.1.11 ผู้วิจัยนำแผนการจัดการเรียนการสอนทั้ง 32 แผน ไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และบันทึกผลการจัดการเรียนการสอนเมื่อสิ้นสุดการจัดการเรียนการสอนในแต่ละคาบ เพื่อนำมาอภิปรายผลการวิจัย

4.2 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือการเก็บรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนและหลังการทดลอง ผู้วิจัยดำเนินการสร้าง ดังนี้

4.2.1 แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

4.2.1.1 ศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย และผลการเรียนรู้ที่คาดหวังและหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อนำมากำหนดโครงสร้างของแบบทดสอบ

4.2.1.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบและแบบวัดปรนัยจากหนังสือ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

4.2.1.3 สร้างแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จำนวน 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยทั้งสองฉบับเป็นแบบทดสอบคู่ขนาน แบบสอบความสามารถในการอ่านภาษาไทยเพื่อความเข้าใจทั้งสองฉบับเป็นแบบสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ฉบับละ 60 ข้อ ใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที โดยผู้วิจัยนำแนวคิดของแอนเดอร์สัน และแครทโทล (Anerson & Krathwohl, 2001: online) และสุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 95-96) โดยกำหนดอัตราส่วนร้อยละของการวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ คือ วัดทักษะการอ่านเบื้องต้น คือ ความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ ร้อยละ 30 (20 ข้อ) และวัดทักษะการอ่านระดับสูง คือ การวิเคราะห์ การประเมินค่า และ การสังเคราะห์ ร้อยละ 70 (40 ข้อ) ส่วนเนื้อหาที่นำมาออกแบบสอบผู้วิจัยได้ตัดตอนเนื้อเรื่องจากวรรณกรรมเยาวชน นิตยสาร วารสาร สิ่งพิมพ์ และอินเทอร์เน็ต โดยพิจารณาถึงประโยชน์ที่

นักเรียนจะได้รับจากการอ่าน และเนื้อเรื่องมีความยากง่ายเหมาะสมกับวัยและความสนใจของผู้เรียน โดยมีรายละเอียดแสดงในตารางที่ 11

ตารางที่ 11 ตารางแสดงการวัดทักษะการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2537: 95-96)

การอ่านอย่างมีวิจารณญาณ	ชั้นการประเมินผล
1. การจับใจความสำคัญ	1. ความรู้ ความจำ 2. ความเข้าใจ
2. การวิเคราะห์	3. การวิเคราะห์
3. การวิจารณ์และการประเมินค่า	4. การวิเคราะห์ 5. การสังเคราะห์ 6. การประเมินค่า
4. การสร้างสรรค์	7. การนำไปใช้

โดยเน้น 3 ชั้นหลังซึ่งตรงกับชั้นการประเมินพุทธิพิสัย ชั้นที่ 3-6 ของ Bloom จึงนำไปพัฒนาเครื่องมือซึ่งมีโครงสร้าง ดังตารางที่ 12

ตารางที่ 12 แสดงจำนวนข้อจำแนกตามระดับพุทธิพิสัย

จุดมุ่งหมายตามระดับพุทธิพิสัย	ความรู้ ความจำ	ความเข้าใจ	การนำไปใช้	การวิเคราะห์	การประเมินค่า	การสังเคราะห์
	30 % (20 ข้อ)			70 % (40 ข้อ)		
จำนวนข้อ	5	5	10	17	13	12

หมายเหตุ การจำแนกข้อสอบตามระดับพุทธิพิสัยในแบบวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณในงานวิจัยเล่มนี้ ไม่เน้นสัดส่วนคะแนนของการวัดความรู้ ความจำ โดยปรับค่าสัดส่วนให้มีค่าน้อยลง แต่ไม่ตัดออก เนื่องจากแต่ละชั้นมีลำดับการคิดที่แตกต่างกัน ซึ่งในชั้นที่ 1-3 เป็นการคิดเบื้องต้น เป็นจุดมุ่งหมายเบื้องต้นพฤติกรรมของการอ่าน ซึ่งผู้อ่านต้องมีพื้นฐาน 3 ชั้นต้นมาก่อน

ตารางที่ 13 แสดงการกำหนดแผนผังการสร้างแบบสอบในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ แสดงประเภทเนื้อเรื่อง และจำนวนข้อ แบ่งตามวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

ระดับการอ่าน	บันทึกคดี		บทความ	รวม
	ร้อยกรอง	เรื่องสั้น		
1. ความรู้ ความจำ	3	-	2	5
2. ความเข้าใจ	3	-	2	5
3. การนำไปใช้	5	1	4	10
4. การวิเคราะห์	4	1	12	17
5. การประเมินค่า	6	2	5	13
6. การสังเคราะห์	4	1	5	10
รวม	25	5	30	60

ตารางที่ 14 แสดงลักษณะข้อคำถามในแบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน

ลักษณะของข้อคำถาม	ลำดับข้อสอบ	รวมจำนวนข้อ
1. ความรู้ ความจำ	11,26,37,46,52	5
2. ความเข้าใจ	7,22,32,36,53	5
3. การนำไปใช้	4,13,20,27,33,35,44,49,55,56	10
4. การวิเคราะห์	1,2,5,9,10,12,14,17,19,21 23,24,31,38,41,45,60	17
5. การประเมินค่า	3,16,18,25,29,34,42,47,50,51 51,54,58,59	13
6. การสังเคราะห์	6,8,15,28,30,39,40,43,48,57	10
รวม	60	60

ตารางที่ 15 แสดงลักษณะข้อคำถามในแบบสอบถามความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน

ลักษณะของข้อคำถาม	ลำดับข้อสอบ	รวมจำนวนข้อ
1. ความรู้ความจำ	12,21,32,46,58	5
2. ความเข้าใจ	2,10,20,26,33	5
3. การนำไปใช้	4,6,15,18,30,35,40,42,55,59	10
4. การวิเคราะห์	1,5,9,13,16,24,25,27,31,38 44,45,47,51,53,56,60	17
5. การประเมินค่า	7,11,19,22,23,28,34,37,41,43 48,50,57	13
6. การสังเคราะห์	3,8,14,17,29,36,39,49,52,54	10
รวม	60	60

ตารางที่ 16 แหล่งการเรียนรู้ที่นำมาสร้างแบบสอบความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน

ลำดับ	ประเภทของบทอ่าน	แหล่งที่มา
1	บทความ	สุทัศน์ ภูมิรัตนจรินทร์. “โครงสร้างสังคม” ตีพิมพ์ใน <i>สังคมศาสตร์</i> . 19 พฤศจิกายน, 2550.
2	บทความ	พระเมธีธรรมภรณ์. (2539). <i>สติในชีวิตประจำวัน</i> . กรุงเทพฯ: มูลนิธิพุทธธรรม.
3	บทความ	ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). <i>ภาษากับการพัฒนาความคิด</i> . กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
4	บทความ	“เด็กไทยอันตรายแน่ โพลชี้ไม่รู้เรื่องเอดส์” <i>เดลินิวส์</i> . 20 กรกฎาคม 2554. หน้า 2.
5	บทความ	ช่อลัดดา ขวัญเมือง. (2543). “ความฉลาดทางอารมณ์”

		เทคโนโลยีอุตสาหกรรมสาร. ปทุมธานี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรีวิทยาเขตลพบุรี.
6	บทความ	แปลก สนธิรักษ์. (2515). พิธีกรรมและประเพณี . พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: ไทยพัฒนาพานิช.
7	บทความ	ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). ภาษากับการพัฒนาความคิด . กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
8	บทความ	ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). ภาษากับการพัฒนาความคิด . กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
9	บทความ	ณรงค์ มั่นเศรษฐวิทย์. (2540). ภาษากับการพัฒนาความคิด . กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
10	บทความ	สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ. (2517). พระบรมราโชวาท. พระราชทานแก่นิสิตจุฬาลงกรณ์ เมื่อวันที่ 9 กรกฎาคม 2510 . กรุงเทพฯ : ครูสภา ตลาดพร้าว.
11	บทความ	กุศยา แสงเดช. หนังสือส่งเสริมการอ่าน . กรุงเทพฯ: แม็ค.
12	ร้อยกรอง	ทุดใจ. จุดประกาย . (2551). กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
13	ร้อยกรอง	รื้อประชาธิปไตย “ท ทหาร” มติชนสุดสัปดาห์ . 21 (1603) : 60 ; 28 พฤษภาคม 2554.
14	ร้อยกรอง	ก่อ สวัสดิพานิช. (2524). แนวการสอนภาษาไทย คู่มือครูภาษาไทย . กรุงเทพฯ: ครูสภา.
15	ร้อยกรอง	เกริก ยุ้นพันธ์.(2543). หนังสือรวมนิทานรางวัลชนะเลิศ . พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
16	ร้อยกรอง	นภดล จันทร์เพ็ญ. (2538). การใช้ภาษา . พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.
17	ร้อยกรอง	กุศยา แสงเดช. หนังสือส่งเสริมการอ่าน . กรุงเทพฯ: แม็ค.
18	ร้อยกรอง	กุศยา แสงเดช. หนังสือส่งเสริมการอ่าน . กรุงเทพฯ: แม็ค.

19	ร้อยกรอง	คัดสรรหนังสือดีสำหรับเด็กและเยาวชน, โครงการ. สมาพันธ์องค์กรเพื่อพัฒนาหนังสือและการอ่าน. (2542). <u>500 เล่มหนังสือดี สำหรับเด็กและเยาวชน</u> . กรุงเทพฯ: บ้านบนต้นไม้.
20	ร้อยกรอง	พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย . (2546). อิเหนา. กรุงเทพฯ : ศิลปาบรรณาการ.
21	ร้อยกรอง	บัญชา เฉลิมชัยกิจ. (2549). <u>ข้อธรรมคำคมพุทธภิกขุ</u> . กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ตาดอกต พับลิเคชั่น จำกัด. สิงหาคม 2549.
22	เรื่องสั้น	บินหลา สันกาลาคีรี. (2551). <u>เจ้าหญิง</u> . พิมพ์ครั้งที่ 22. กรุงเทพฯ : มติชน.
23	เรื่องสั้น	อัศศิริ ธรรมโชติ. (2531). <u>ขอทาน แมว และคนเมา</u> . กรุงเทพฯ : เคล็ดไทย.

ตารางที่ 17 แหล่งการเรียนรู้ที่นำมาสร้างแบบสอบความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณฉบับหลังเรียน

ลำดับ	ประเภทของบทอ่าน	แหล่งที่มา
1	บทความ	พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ.ปยุตโต). (2544). <u>พัฒนาตน</u> . พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สหธรรมิก.
2	บทความ	พระญาณโพนกเถระ. (2538). <u>หัวใจกรรมฐาน</u> . กรุงเทพฯ : ศยาม.
3	บทความ	สุเมธ ดันติเวชกุล. (2548). <u>หลักธรรม หลักทำตามรอยพระยุคลบาท</u> . กรุงเทพฯ : ด้านสุทธาการพิมพ์.
4	บทความ	กุศยา แสงเดช. <u>หนังสือส่งเสริมการอ่าน</u> . กรุงเทพฯ: แม็ค.
5	บทความ	สถาบันภาษาไทย. <u>บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3</u> . กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการ.
6	บทความ	พุทธทาสภิกขุ. (2548). <u>เก็บงำความโกรธใส่ยุ่งฉาง</u> . พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: สุขภาพใจ.
7	บทความ	นิติภูมิ เนาวรัตน์. (2546, 5 มิถุนายน). <u>เปิดฟ้าส่องโลก</u> :

		ตัวอย่างการอยู่ร่วมกัน : อียู. ไทยรัฐ, หน้า 2.
8	บทความ	กรมวิชาการ, กระทรวงศึกษาธิการ. (2541). ภาษาไทยวันนี้ เล่ม 1. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของครุสภา.
9	บทความ	กฤษยา แสงเดช. หนังสือส่งเสริมการอ่าน. กรุงเทพฯ: แม็ค.
10	บทความ	ประเสริฐ ผลิตผลการพิมพ์. (2548). สุขภาพดีไม่ต้องแพง. กรุงเทพฯ : ประชาไท บุ๊คคลับ.
11	บทความ	ช่อลัดดา ขวัญเมือง. (2543). “ความฉลาดทางอารมณ์” เทคโนโลยีสารสนเทศ. ปทุมธานี: สถาบันราชภัฏเพชรบุรี วิทยาเขตกรณ.
12	ร้อยกรอง	สถาบันภาษาไทย. บรรทัดฐานภาษาไทย เล่ม 3. กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการ.
13	ร้อยกรอง	กรมศิลปากร. (2544). ครรลองร้อยกรองไทย. กรุงเทพฯ: เอดิชั่นเพรส โปรดักส์จำกัด.
14	ร้อยกรอง	ประจักษ์ ประกายพิทยากร. (2525). ร้อยกรอง. กรุงเทพฯ: ครุสภา.
15	ร้อยกรอง	ประไพ วิเศษธานี. (2536). เคล็ดกลอน เคล็ดแห่งอสังการ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ทะเลหญ้า.
16	ร้อยกรอง	เรื่องเดช จันทศิริ. (2523) . 12 เรื่องสั้น 9 บทกวี. กรุงเทพฯ: ดอกหญ้า.
17	ร้อยกรอง	ประจักษ์ ประกายพิทยากร. (2525). ร้อยกรอง. กรุงเทพฯ: ครุสภา.
18	ร้อยกรอง	พระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, สมเด็จพระรามาธิบดีศรีสินทร มหาชิราวุธ. (2509). ศกุนตลา มัทนะพาธา ท้าวแสนปม ประมวลสุภาษิต. พระนคร : รุ่งเรืองธรรม.
19	ร้อยกรอง	คัทนงค์ มณีศรี. (2545). การสร้างความสุข. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
20	เรื่องสั้น	วินทร์ เลียววาริณ . (2553). สองแขนที่กอดโลก. กรุงเทพฯ : อมรินทร์ พรินติ้ง.

4.2.1.6 นำแบบสอบความสามารถในการให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจ เพื่อความถูกต้องและนำแบบทดสอบมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

4.2.1.7 นำแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ปรับปรุงแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (รายนามอยู่ในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา(content validity) โดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อคำถามกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด (item objective congruence, IOC) รวมถึงลักษณะการใช้คำถาม ตัวเลือกตัวลวง และความถูกต้องของภาษา โดยเกณฑ์ในการคัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพควรมีค่าดัชนีความสอดคล้องมากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 ขึ้นไป จากนั้นรวบรวมข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง โดยมีรายละเอียด ดังตารางที่ 18

ตารางที่ 18 การปรับปรุงแก้ไขแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ลำดับที่	ประเด็นการแก้ไข															
1	<p>การวางคำตอบ ก-ง ควรวางจากคำตอบสั้นไปหายาว หรือยาวไปหาสั้น จำนวน 23 ข้อ เช่น แก้ไข ข้อ4. นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านข้อความข้างต้นไปใช้ใน ชีวิตประจำวัน ได้อย่างไร</p> <p>(การนำไปใช้) (ค)</p> <p>ก. ผู้ที่มีความรู้มากจะมีทรัพย์สินมากกว่าคนอื่น</p> <p>ข. ผู้ที่มีเงินสามารถอยู่ในสังคม ได้อย่างมีความสุข</p> <p>ค. ควรมองคุณค่าของมนุษย์ที่จิตใจมากกว่าทรัพย์สิน</p> <p>ง. ไม่ควรให้ความสำคัญกับค่าและราคา เพราะเป็นสิ่งที่สมมติขึ้น</p>															
2	<p>คำตอบบางข้อที่ถูกต้องใกล้เคียงกันมากและภาษาในการเขียนข้อคำถามหรือตัวเลือกคำตอบให้ชัดเจน จำนวน 7 ข้อ เช่น</p> <table border="0" style="width: 100%;"> <tr> <td style="width: 33%;">คำตอบข้อ 6</td> <td style="width: 33%; text-align: center;">ปรับเป็น</td> <td style="width: 33%;">คำตอบข้อ 6</td> </tr> <tr> <td>ก. การศึกษากับคน</td> <td></td> <td>ก. การศึกษากับคน</td> </tr> <tr> <td>ข. ความสุขกับจริยธรรม</td> <td></td> <td>ข. การศึกษากับจริยธรรม</td> </tr> <tr> <td>ค. การศึกษากับความสุข</td> <td></td> <td>ค. การศึกษากับความสุข</td> </tr> <tr> <td>ง. การศึกษากับจริยธรรม</td> <td></td> <td>ง. ความสุขกับคน</td> </tr> </table>	คำตอบข้อ 6	ปรับเป็น	คำตอบข้อ 6	ก. การศึกษากับคน		ก. การศึกษากับคน	ข. ความสุขกับจริยธรรม		ข. การศึกษากับจริยธรรม	ค. การศึกษากับความสุข		ค. การศึกษากับความสุข	ง. การศึกษากับจริยธรรม		ง. ความสุขกับคน
คำตอบข้อ 6	ปรับเป็น	คำตอบข้อ 6														
ก. การศึกษากับคน		ก. การศึกษากับคน														
ข. ความสุขกับจริยธรรม		ข. การศึกษากับจริยธรรม														
ค. การศึกษากับความสุข		ค. การศึกษากับความสุข														
ง. การศึกษากับจริยธรรม		ง. ความสุขกับคน														

3.	<p>ปรับตัวเลือกในข้อที่วัดระดับการนำไปใช้ โดยยกเป็นกรณีตัวอย่างที่เชื่อมโยงกับชีวิตจริง จำนวน 6 ข้อ เช่น</p> <p>คำตอบข้อ 44</p> <p>ก. ต้นกล้าสอบแพทย์ไม่คิดจึงคิดออกบวช</p> <p>ข. ริจิร์ตน์สอบตกแล้วพยายามตั้งใจสอบใหม่</p> <p>ค. สุวิชาสอบไม่ผ่านจึงลาออกมาทำงานหาเงินแทน</p> <p>ง. ราเชนทร์เสียใจที่สอบภาษาไทยไม่ผ่าน จึงไม่ยอมเข้าสอบในวิชาอื่น</p>
----	--

4.2.1.8 นำแบบสอบที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ และนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศ ศาลายา จังหวัดนครปฐม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษานครปฐม เขต 2 จำนวน 45 คน เนื่องจากนักเรียนโรงเรียนนี้มีความสามารถในการ วิชาภาษาไทยใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยกำหนดเวลาในการทำแบบสอบฉบับละ 1 ชั่วโมง 30 นาที ผลการทดลองใช้แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ พบว่า นักเรียนทำแบบสอบ ทั้ง 2 ฉบับเป็นไปตามเวลาที่กำหนด และเข้าใจข้อคำถามได้เป็นอย่างดี

4.2.1.9 นำแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผ่านการทดลองใช้ในข้อ 4.2.1.8 มาตรวจให้คะแนน โดยให้ 1 คะแนนสำหรับข้อที่ตอบถูก และ 0 คะแนน ในข้อที่ตอบผิดหรือไม่ตอบ หรือตอบมากกว่า 1 ตัวเลือก แล้วนำคะแนนที่ได้มาวิเคราะห์ หาความเที่ยง (reliability) โดยใช้สูตร KR-20 ของ กูเดอร์ – ริชาร์ดสัน (Kuder –Richardson) คำนวณค่าความยากง่าย (degree of difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (power of discrimination) ของ ข้อสอบเป็นรายข้อ ด้วยโปรแกรมวิเคราะห์แบบทดสอบ TAP version 6.65 (Test Analysis Program version 6.65) ที่พัฒนาโดย Brooks, Gordon P แล้วพิจารณาคัดเลือกแบบสอบความสามารถในการ อ่านอย่างมีวิจารณญาณ ข้อที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ .06 ขึ้นไป ค่าความยากง่าย ระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2543: 129-130) และค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับกำหนดให้มีค่าตั้งแต่ .07 ขึ้นไป

4.2.1.10 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน มีค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ .80 ค่าความยากง่าย ทั้งฉบับเท่ากับ .48 ค่าความยากง่ายรายข้ออยู่ระหว่าง .28-.78 และค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับ เท่ากับ

.38 ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20-.64 (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ค) เมื่อพิจารณา ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าข้อสอบมีข้อบกพร่องอยู่ 2 ข้อ คือ มี ค่าความยากเกิน .81 ขึ้นไป 1 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก .00-.19 1 ข้อ จึงได้แก้ไขแบบสอบให้ทุกข้อ มีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงในตารางที่ 19

ตารางที่ 19 จำนวนข้อสอบของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจำแนกตามระดับความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก ฉบับก่อนเรียน

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
.81 ขึ้นไป	1	.81 ขึ้นไป	0
.61-.80	28	.61-.80	0
.41-.60	21	.41-.60	20
.20-.40	9	.20-.40	39
.00-.19	0	.00-.19	1
รวม	60	รวม	60

4.2.1.11 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมี วิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน มีค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ เท่ากับ .82 ค่าความยากง่าย ทั้งฉบับเท่ากับ .49 ค่าความยากง่ายรายข้ออยู่ระหว่าง .22 - .78 และค่าอำนาจจำแนกทั้งฉบับ เท่ากับ .38 ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .22-.77 (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ค) เมื่อพิจารณา ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนด พบว่าข้อสอบมีข้อบกพร่องอยู่ 3 ข้อ คือ มี ค่าความยาก .00-.19 1 ข้อ และ .81 ขึ้นไป 1 ข้อ และค่าอำนาจจำแนก .00-.19 1 ข้อ จึงได้แก้ไขแบบ สอบให้ทุกข้อมีค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แสดงในตารางที่ 20

ตารางที่ 20 จำนวนข้อสอบของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณจำแนกตามระดับความยากง่ายและค่าอำนาจการจำแนก ฉบับหลังเรียน

ค่าระดับความยาก	จำนวนข้อ	ค่าอำนาจจำแนก	จำนวนข้อ
.81 ขึ้นไป	1	.81 ขึ้นไป	0
.61-.80	31	.61-.80	0
.41-.60	17	.41-.60	10
.20-.40	9	.20-.40	49
.00-.19	1	.00-.19	1
รวม	60	รวม	60

4.2.1.12 นำแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผ่านการตรวจสอบแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

4.2.2 แบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ

4.2.2.1 ศึกษาทฤษฎี เอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการและวิธีการสร้างแบบสอบการเขียนเรียงความ เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบการเขียนเรียงความ

4.2.2.2 ผู้วิจัยสร้างแบบทดสอบความสามารถทางการเขียนเรียงความ จำนวน 2 ชุด ชุดที่ 1 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนเรียน (pre-test) โดยให้เขียนเรียงความเรื่อง “ภาวะโลกร้อน” ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง เพื่อทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมว่ามีความสามารถในการเขียนเรียงความแตกต่างกันหรือไม่ ส่วนชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความหลังการทดลอง (Post-test) ให้เขียนเรียงความเรื่อง “พ่อของแผ่นดิน” ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง (ดูรายละเอียดในภาคผนวก)

4.2.2.3 นำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุด ให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาความเหมาะสมของชื่อเรื่อง จากนั้นนำแบบสอบที่ผ่านการพิจารณาจากอาจารย์ที่ปรึกษาให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน (ดูรายละเอียดในภาค ก) ตรวจสอบพิจารณาความเหมาะสม จากนั้นรวบรวมข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและนำเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์พิจารณาอีกครั้ง โดยมีรายละเอียด ดังตารางที่ 21

ตารางที่ 21 การปรับปรุงแก้ไขแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ

ลำดับที่	ประเด็นการแก้ไข
1	<p>นิยามความสามารถในการเขียนเรียงความกับเกณฑ์การประเมินยังมีรายละเอียดบางประการที่ไม่สอดคล้องกัน ปรับเป็น</p> <p>ความสามารถทางการเขียนเรียงความ หมายถึง ผลคะแนนที่ได้จากการวัดและประเมินผลงานการเขียนเรียงความ จากการรวบรวมข้อมูล ถ่ายทอดความคิดและนำมาลำดับความด้วยการเรียบเรียงเป็นตัวอักษรตั้งแต่ระดับประโยคจนถึงระดับข้อความโดยใช้ความรู้ทางด้านกลไกการเขียน เช่นการสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ตลอดจนวากยสัมพันธ์ ซึ่งจะต้องให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนแสดงออกทางความคิดได้ถูกต้อง และตรงกับจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยสามารถเขียนเรียงความตามหัวข้อที่กำหนด ซึ่งสามารถวัดได้จากเกณฑ์การประเมินเกณฑ์ความสามารถในการเขียนเรียงความ มีทั้งหมด 4 ด้าน ประกอบด้วย ด้านเนื้อหาและลักษณะเฉพาะงานเขียน ด้านการเรียบเรียงความคิด ด้านการใช้ถ้อยคำ ด้านกลไกการเขียนและการอ้างอิงข้อมูล</p>
2	<p>การเรียงข้อมูลประกอบการเขียนไว้ด้านหลังแบบทดสอบ เพราะนักเรียนควรได้อ่านแบบทดสอบก่อนที่จะได้รู้ว่าต้องเขียนเรื่องอะไร เวลาอ่านข้อมูลประกอบจะได้อ่านอย่างมีจุดมุ่งหมายและสามารถวางแผนการเขียนได้</p>
3.	<p>พิจารณาเรื่องความยาวของงานเขียน ปรับคำสั่งจาก ไม่ต่ำกว่า 30 บรรทัด เป็น ไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด</p>

4.2.2.4 การวัดความสามารถทางการเขียนเรียงความของนักเรียนนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษา ค้นคว้าเอกสาร ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเกณฑ์ในการวัดความสามารถในการเขียนเรียงความและได้นำเกณฑ์การให้คะแนนการเขียนของศุภวรรณ สัจพิบูล (2553: 132-137) มาใช้เป็นเกณฑ์ในการตรวจแบบสอบการเขียนเรียงความ ดังนี้

1. ด้านเนื้อหาและลักษณะเฉพาะงานเขียน (คติน้ำหนักร้อยละ 30 คะแนน) คือ ความสามารถในการนำเสนอเนื้อหาได้อย่างชัดเจนตรงประเด็น มีความเป็นเอกภาพในการนำเสนอเนื้อหา เลือกใช้กลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาได้อย่างสอดคล้องกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์การเขียน และเขียนได้อย่างถูกต้องตามรูปแบบงานเขียนเรียงความ

2. ด้านการเรียบเรียงความคิด (คิดค่าน้ำหนักร้อยละ 25) หมายถึง ความสามารถในการลำดับความคิดได้อย่างเป็นระบบ สมเหตุสมผล เชื่อมโยงความคิดทั้งในระบบ และระหว่างย่อหน้าได้อย่างต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ขยายความคิดสำคัญของเรื่องได้อย่างชัดเจน รอบ ด้าน มีเหตุผลประกอบความคิดที่สอดคล้องกับประเด็นหลักและหัวข้อเรื่อง

3. ด้านการใช้ถ้อยคำ (คิดค่าน้ำหนักร้อยละ 25) คือ ความสามารถในการใช้ถ้อยคำและรูปประโยคได้อย่างถูกต้อง ใช้ภาษาได้อย่างหลากหลาย เลือกใช้ระดับภาษาได้อย่างถูกต้อง

4. ด้านกลไกการเขียนและการอ้างอิงข้อมูล (คิดค่าน้ำหนัก ร้อยละ 20) หมายถึง ความสามารถในการสะกดคำ การเว้นวรรคตอน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การคัดเลือกแหล่งข้อมูลที่น่าเชื่อถือ และสามารถอ้างอิงข้อมูลได้อย่างครบถ้วน ซึ่งมีรายละเอียด

4.2.2.4 นำเกณฑ์การตรวจเรียงความให้อาจารย์ที่ปรึกษาพิจารณาและขอ คำแนะนำ จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่านตรวจ พิจารณาความถูกต้องเหมาะสม หลังจาก อาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาเรียบร้อยแล้ว นำเกณฑ์การตรวจเรียงความไปทดลองใช้ กับเด็กมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดบวรนิเวศรัตนโกสินทร์สมโภช ศาลายา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จำนวน 45 คน ซึ่งมีลักษณะคล้ายกับกลุ่มประชากร โดยผู้วิจัยให้นักเรียนเขียนเรียงความเรื่อง “ภาวะโลกร้อน”

4.2.2.5 นำงานเขียนของนักเรียน 45 คน มาถ่ายสำเนาเอกสาร พร้อม เกณฑ์การตรวจงานเขียนเรียงความ แล้วนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 1 ท่าน และผู้วิจัยตรวจตามเกณฑ์การ ตรวจเรียงความ แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนด้วยการหาค่า สัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ไคต้องมิต่า .08 ขึ้นไป จึงจะถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง ซึ่งผล การวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนปรากฏว่ามีค่าความสอดคล้องของการ ตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ .89 ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง

4.2.2.6 หลังจากนั้น 1 สัปดาห์ ผู้วิจัยตรวจเรียงความทั้งหมดใหม่อีกครั้ง และนำคะแนนการตรวจทั้งสองครั้งของผู้วิจัยมาหาค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนน โดยการ หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน โดยกำหนดให้ค่าความเที่ยงระดับ .08 ขึ้น จึงจะถือว่ามีความ

ความเที่ยงในการตรวจให้คะแนนระดับสูง พบว่า ค่าความเที่ยงของการตรวจให้คะแนนของผู้วิจัยอยู่ในระดับ .98 ซึ่งถือว่ามีความเที่ยงในการตรวจให้คะแนนอยู่ในระดับสูง

4.2.2.7 นำเกณฑ์ในการตรวจเรียงความที่ผ่านการทดลองไปใช้เก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง

5. การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับ ดังนี้

5.1 ผู้วิจัยนำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เสนอผู้อำนวยการโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 เพื่อขออนุญาตในการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และการจัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ

5.2 ผู้วิจัยเลือกนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยนำคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2554 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคการเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 จำนวน 7 ห้องเรียน มาหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) แล้วเลือกนักเรียนจำนวน 2 ห้อง ที่มีค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ใกล้เคียงกันมากที่สุด จากนั้นหาค่าความแปรปรวน (F-test) ของทั้งสองห้อง แล้วนำมาทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test)

5.3 ผู้วิจัยทำการทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนเรียน (pre-test) โดยให้ทำแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาในการสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที จากนั้นวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง โดยการทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (independent sample t - test)

5.4 วัดความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมก่อนการทดลอง (pre-test) โดยใช้แบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความที่สร้างขึ้น ในหัวข้อ “ภาวะโลกร้อน” ใช้เวลาในการทำแบบสอบถาม 1 ชั่วโมง จากนั้นวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคะแนนแรงจูงใจในการอ่านของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ก่อนการทดลอง โดยการทดสอบค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) แบบกลุ่มตัวอย่างที่เป็นอิสระต่อกัน (independent sample t - test)

5.5 ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยการสุ่มอย่างง่ายด้วยการจับฉลากเลือกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มทดลอง เรียนด้วยการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี อีกห้องหนึ่งเป็นกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยการเรียนการสอนปกติ

5.6 ผู้วิจัยจัดการเรียนรู้ตามแผนการจัดการเรียนรู้กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ด้วยตนเอง จำนวนกลุ่มละ 16 แผน สัปดาห์ละ 3 แผน แผนละ 1 คาบ รวมเวลาในการสอนทั้งหมดกลุ่มละ 16 คาบ รวม 5 สัปดาห์

5.7 วัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง (post-test) โดยใช้แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่สร้างขึ้นจำนวน 60 ข้อ ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที

5.8 วัดความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง (post-test) โดยใช้แบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ในหัวข้อ “พ่อของแผ่นดิน” ที่สร้างขึ้น ใช้เวลาในการทำแบบสอบ 1 ชั่วโมง

5.9 นำคะแนนที่ได้จากแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทั้งก่อนและหลังการทดลอง มาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำผลคะแนนแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและผลของแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ของกลุ่มทดลองที่จัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และกลุ่มควบคุม ที่จัดการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ มาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรม SPSS 11.5 for windows ดังนี้

6.1 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.1.1 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี แล้วนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนและหลังการทดลอง โดยทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t - test dependent)

6.1.2 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ โดยคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังการทดลอง แล้วนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของทั้ง 2 กลุ่ม โดยทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t - test independent)

6.2 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

6.2.1 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบแบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองก่อนและหลังได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี แล้วนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนและหลังการทดลอง โดยทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t - test dependent)

6.2.2 วิเคราะห์คะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของคะแนนที่ได้จากการทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม หลังจากการทดลอง แล้วนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความสามารถในการเขียนเรียงความของทั้ง 2 กลุ่ม โดยทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t - test independent)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง“ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้
กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของ
นักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงในตารางที่

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ระหว่างนักเรียนที่
ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ แสดงในตารางที่

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงในตารางที่

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนที่ได้เรียน
ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติแสดงในตารางที่

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงในตารางที่ 22

ตารางที่ 22 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มทดลอง	n	\bar{x}	S	t-test	sig
ก่อนการทดลอง	46	38.90	2.852	-15.053	.000*
หลังการทดลอง	46	49.20	3.660		

* $p < 0.05$

ข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 22 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณก่อนการทดลองเท่ากับ 38.90 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.852 หลังการทดลอง นักเรียนมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองเท่ากับ 49.20 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 3.660 เมื่อกำหนดค่าอัตราส่วนวิกฤต(t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (\bar{x}) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ได้เท่ากับ -15.053 ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง ($df=90$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 ($t = 1.658$) จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ แสดงในตารางที่ 23

ตารางที่ 23 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ

กลุ่ม	n	\bar{X}	S	t-test	sig
กลุ่มทดลอง	46	49.209	3.660	8.614	.000*
กลุ่มควบคุม	46	43.567	2.515		

* $p < 0.05$

ข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 23 แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง นักเรียนที่เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เท่ากับ 49.209 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.660 นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนการสอนแบบปกติ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ เท่ากับ 43.567 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.515 เมื่อคำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (\bar{X}) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้เท่ากับ ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง (df= 90) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 ($t=1.658$) จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน แสดงในตารางที่ 24

ตารางที่ 24 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน

กลุ่มทดลอง	n	\bar{X}	S	t-test	sig
ก่อนการทดลอง	46	59.795	9.892	-8.174	.000*
หลังการทดลอง	46	74.501	7.144		

* $p < 0.05$

ข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 24 แสดงให้เห็นว่า นักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความก่อนการทดลอง เท่ากับ 59.795 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 9.892 หลังการทดลอง นักเรียนมีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความหลังการทดลอง เท่ากับ 74.501 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.144 เมื่อกำหนดค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ (\bar{X}) ก่อนการทดลองและหลังการทดลอง ได้เท่ากับ -8.174 ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง ($df=90$) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 ($t=1.658$) จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีความสามารถในการเขียนเรียงความสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติแสดงในตารางที่ 25

ตารางที่ 25 แสดงค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) และค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) และอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ

กลุ่ม	n	\bar{X}	S	t-test	sig
กลุ่มทดลอง	46	74.501	7.144	2.772	0.035*
กลุ่มควบคุม	46	70.277	7.468		

* $p < 0.05$

ข้อมูลที่ปรากฏในตารางที่ 25 แสดงให้เห็นว่า หลังการทดลอง นักเรียนที่เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ เท่ากับ 74.501 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.144 นักเรียนที่เรียนด้วยการเรียนการสอนแบบปกติ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ เท่ากับ 70.277 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 7.468 เมื่อคำนวณค่าอัตราส่วนวิกฤต (t-test) ของผลต่างระหว่างค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความ (\bar{X}) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมได้เท่ากับ 2.772 ซึ่งมากกว่าค่า t จากตาราง (df=90) ที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ .05 ($t=1.658$) จึงสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มีความสามารถในการเขียนเรียงความสูงกว่ากลุ่มนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ

ผลจากการสอบแบบวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณฉบับก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลอง พบว่า นักเรียนร้อยละ 70 ทำข้อสอบการอ่านระดับการวิเคราะห์ จำนวน 17 ข้อ การประเมินค่า จำนวน 13 ข้อ และการสังเคราะห์ จำนวน 12 ข้อ ผิดมากที่สุด ร้อยละ 75 และผลจากการทดสอบ แบบวัดการเขียนเรียงความฉบับก่อนเรียน พบว่า นักเรียนร้อยละ 80 มีปัญหาด้านการเขียน เรียงความ การเลือกใช้ภาษาและการลำดับความคิดยังไม่ชัดเจนมากที่สุด ร้อยละ 75 ดังนั้น เมื่อนักเรียนเรียนจบจากหน่วยการเรียนรู้ ผลจากการทำใบงานที่ 1 (การอ่านวิเคราะห์) ซึ่งเป็นใบ งานสำหรับการฝึกอ่านขั้นที่ 1 R (Read) นักเรียนได้ทำใบงานที่มีประเด็นคำถามช่วยการจับ ใจความสำคัญและการวิเคราะห์ ช่วยให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินค่าบทอ่านได้ดีขึ้น รวมถึงการนำข้อมูลจากบทอ่านมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน โดยสามารถจัดระเบียบความคิดเป็น ลำดับมากขึ้น และเลือกใช้ภาษาในการเขียนเรียงความได้อย่างสละสลวย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 R (Read) อ่านจับใจความสำคัญ นักเรียนสามารถตอบคำถามได้ตรงประเด็นมาก ขึ้นในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ เนื่องจากสามารถจับใจความสำคัญได้ว่า ใคร ทำอะไร ที่ไหน เมื่อไหร่ และวิเคราะห์ได้ว่าเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ทำให้การสรุปใจความสำคัญที่ตรงประเด็นนำไปสู่ การประเมินคุณค่าของบทอ่านได้ดีขึ้น ตัวอย่างเช่น

หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก ใบงานที่ 1 อ่านจับใจความสำคัญ

นักเรียนคนที่ 1 นายล้ำพันโทขออกมาก จึงคิดจะมาฟังแม่ล่อ พระยาภักดีขอร้องไม่ให้ นายล้ำบอกว่าเป็นพ่อแม่ล่อ นายล้ำได้พูดคุยกับแม่ล่อ และได้รู้ว่าแม่ล่อได้วาดภาพพ่อไว้ในใจ ว่าเป็นคนดี จึงคิดว่าตนเองนั้นเลวเกินกว่าที่จะเป็นพ่อของแม่ล่อ นายล้ำจึงตัดสินใจจากไปโดย บอกกับแม่ล่อว่าเป็นเพื่อนเก่าของพระภักดี

นักเรียนคนที่ 2 นายล้ำมาที่บ้านของพระยาภักดีเพื่อที่จะมาขออยู่อาศัยและจะมาบอกว่า ตนเป็นพ่อของแม่ล่อ แต่สุดท้ายกลับต้องจากไปโดยไม่ให้แม่ล่อรู้เพียงว่าตนเป็นเพียงเพื่อนของ พระยาภักดี เพราะไม่กล้าบอกความจริงว่าตนนั้นตกอยู่ในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัวและเป็นคนเลว เกินกว่าที่จะเป็นพ่อของแม่ล่อ

หน่วยการเรียนรู้ที่ 2 มองโฆษณาอย่างวรรณกรรม ใบงานที่ 1 อ่านจับใจความสำคัญ
 นักเรียนคนที่ 1 บ้านในชนบท มักจะปลูกต้นไม้ทำเป็นรั้วบ้าน เพราะไม้ไม่มีหนาม
 ป้องกันขโมยได้ดี เมืองในสมัยโบราณนั้นยังไม่มีกำแพงเพชร เขาก็ปลูกต้นไม้ทำเป็นรั้วไว้ก็มี
 นักเรียนคนที่ 2 ชาวชนบทจะปลูกต้นไม้ทำเป็นรั้วบ้าน เนื่องจากต้นไม้มีหนาม สามารถ
 ป้องกันขโมยได้ และคนในสมัยโบราณก็นิยมปลูกต้นไม้เป็นรั้ว

หน่วยการเรียนรู้ที่ 3 ออมไว้ใส่ถุงแดง ใบงานที่ 1 อ่านจับใจความสำคัญ
 เงินถุงแดง หมายถึง พระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ที่พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้า
 เจ้าอยู่หัว ทรงได้มาจากการค้าสำเภากับประเทศจีนและพระราชทานให้ไว้แก่แผ่นดิน เพื่อใช้ในยาม
 จำเป็นของบ้านเมือง ถือเป็นเงินพระคลังข้างที่ หรือเงินข้างที่

หลังจากนั้น ผลของการทำใบงานที่ 2 (การอ่านประเมินค่าและสังเคราะห์) ซึ่งเป็นใบงาน
 ประกอบการเรียนในชั้นที่ 2 E (Encode) นักเรียนได้ใช้ภาษาของตนเองเพื่อบันทึกผลการอ่าน
 เบื้องต้น การทำใบงานในขั้นนี้ นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นและตีความเกี่ยวกับบทอ่าน โดยภาษา
 ที่ใช้จะเป็นภาษาพูด ช่วยให้นักเรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกของตนเองที่มีต่อบทอ่าน เช่น

ใบงานที่ 2 หน่วยการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก

1. ตัวละครเอกของเรื่องคือใคร

นายล้า พระยาภักดี แม่ลออ

2. ตัวละครเจอปัญหาอะไรบ้าง

นายล้าฝันโทษออกมาจากคุกและเดือดร้อนเรื่องเงิน จึงมาหาแม่ลออ แต่พระยาภักดี
 ขอร้องนายล้าไม่ให้ไปพบแม่ลออ แต่นายล้าก็ได้พบแม่ลออโดยบังเอิญ และได้รับรู้ถึงความรู้สึก
 ของแม่ลออที่มีต่อผู้เป็นพ่อว่าเป็นคนที่ดี

3. ตัวละครแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

นายล้าได้พูดคุยกับแม่ลออ จึงได้รับรู้ความรู้สึกของแม่ลออที่มีต่อตนเองว่าเป็นคนดี ซึ่งต่าง
 จากความเป็นจริง นายล้าจึงเกิดความสำนึกและไม่เลือกที่จะบอกความจริงแก่แม่ลออ และบอกแม่
 ลออว่าเป็นเพื่อนเก่าของพระยาภักดี

4. เรื่องจบลงอย่างไร

นายล้าไม่ยอมบอกความจริงแก่แม่ลออว่าตนเองคือพ่อ แต่เลือกที่จะจากไป โดยบอกว่า
 ตนเองเป็นเพื่อนเก่าของพระยาภักดี

การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยใน 2 ชั้นตอนแรกในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ทำให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการการอ่านจับใจความสำคัญได้ดีขึ้น นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญจากบทอ่านได้เร็วขึ้น นักเรียนมีคำถามน้อยลง สามารถวิเคราะห์และแสดงความคิดเห็นที่มีต่อบทอ่านได้ดี

ขั้นที่ 3 A (Annotate) นักเรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินค่าได้จากบทอ่าน โดยตอบคำถามลงในใบงาน เช่น วิเคราะห์และประเมินค่า ตัวละคร แก่นเรื่อง คุณค่าด้านเนื้อหา คุณค่าด้านภาษา เป็นต้น โดยนักเรียนได้เขียนตามรูปแบบ Annotate โดยให้คิดวิเคราะห์และตั้งวิเคราะห์แนวคิดของผู้แต่ง พบว่านักเรียนสามารถขยายความคิดได้ดีขึ้น รวมถึงสามารถประเมินค่าได้อย่างมีเหตุผลและเสนอแนวทางการนำไปใช้ต่อไปได้อย่างเป็นรูปธรรม

ผลการวิเคราะห์ลักษณะตัวละคร นักเรียนสามารถวิเคราะห์ลักษณะตัวละคร และประเมินค่าตัวละครได้ พร้อมทั้งแสดงความคิดเห็นและให้เหตุผลประกอบชัดเจน เช่น

“นายล้าเป็นตัวละครที่ดูมองว่าเป็นคนไม่ดี เพราะคิดสุราและเล่นการพนันและสวมใส่เสื้อผ้าขาดๆไม่ดี เมาสุรา ดิการพนัน ไม่พึ่งตนเอง คอยแต่จะขอความช่วยเหลือผู้อื่น แต่นายล้าก็มีความเห็นแก่ลูกมาก เพราะในตอนที่แม่ล่อกำลังจะแต่งงาน นายล้าก็ได้จากไปโดยมอบแหวนไว้เพราะละลายตนเอง ชอบตัวละครนี้ เพราะมีความเห็นแก่ลูกในเหตุการณ์ที่รู้ว่าลูกจะแต่งงาน ตนจึงไม่บอกความจริงกับแม่ล่อ ”

ผลการวิเคราะห์แก่นเรื่อง นักเรียนสามารถสรุปแก่นเรื่องได้ถูกต้อง เช่น

“ความรักของพ่อเป็นความรักที่บริสุทธิ์ทำทุกอย่างเพื่อลูกโดยที่ไม่ได้หวังผลใดใดตอบแทน”

ผลการวิเคราะห์คุณค่าด้านเนื้อหา นักเรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินค่าด้านเนื้อหาได้ถูกต้อง เช่น

“แง่คิดสอน ใจความรักของพ่อที่มีต่อลูก พ่อสามารถเสียสละให้กับลูกโดยไม่หวังผลตอบแทน”

“ความรู้เพิ่มเติม เหตุการณ์ที่กระทบใจมนุษย์ และมีผลให้มนุษย์แปรเปลี่ยนความตั้งใจไปได้ อย่างตรงข้าม”

ผลการวิเคราะห์คุณค่าด้านการใช้ภาษา นักเรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินค่า ด้านการใช้ภาษาได้ถูกต้องและสามารถยกตัวอย่างประกอบได้ เช่น

“ผู้แต่งมีความประณีตในการวางโครงเรื่อง บรรยาย จาก การใช้บทสนทนา มีสำนวนโบราณ และภาษาเก่า เช่น เฮ้อ ไปเป็นโทษเสียเป็นปี ยังไงละครับ เป็นโทษ หมายถึง ดิฉุค การใช้ภาษาต่างประเทศ ท่านเคยกลับจากออฟฟิศราวบ่าย 3 โมง ออฟฟิศ หมายถึง สำนักงาน ”

ขั้นที่ 4 P (Ponder) นักเรียนนำข้อมูลจากใบงานที่ได้ทำทั้งหมด ในขั้นที่ 1-3 มาเรียบเรียง เป็นเรียงความ พบว่า นักเรียนสามารถเขียน โครงเรื่อง ได้ดีขึ้น โดยการจัดลำดับความคิดอย่างเป็น ลำดับ สามารถเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างสอดคล้องกับชื่อเรื่อง และแยกประเด็นอย่างชัดเจน นักเรียน สามารถเลือกใช้ภาษาในการเขียนเรียงความ โดยเลือกใช้ภาษาเขียน เขียนได้อย่างสละสลวยและได้ ใจความ เช่น

ผลการเขียน โครงเรื่องเรียงความ นักเรียนสามารถเขียน โครงเรื่องเรียงความ ได้อย่างเป็น ระบบ มีการจัดลำดับความคิดตามแต่ละประเด็นของเนื้อหาและเนื้อหาสอดคล้องกับชื่อเรื่อง

ผลการเขียนเรียงความ นักเรียนสามารถเขียนเรียงความ ได้ครบองค์ประกอบ การเขียนเรียงความตามโครงเรื่องที่ได้วางไว้ นักเรียนสามารถเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง เนื้อหาแต่ละย่อหน้ามีความสัมพันธ์กัน และเลือกใช้ภาษาในการเขียนได้อย่างสละสลวยและได้ ใจความ เช่น

“บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูกบทพระราชนิพนธ์ในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ 6) ทางใช้นามแฝงว่าพระขรรค์เพชร พระองค์ทรงผูกเรื่องและทรงเรียบเรียงเอง เพื่อใช้ แสดงละครพูดเป็นเรื่องสั้น มี 1 องก์ โดยดำเนินเรื่องโดยใช้บทสนทนาของตัวละครกัน ได้ตอบกัน ทำให้ทราบเรื่องราวที่ดำเนินไป”

“ บทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก แสดงให้เห็นถึงความรักและความเสียสละของผู้เป็นพ่อที่มีต่อลูกโดยไม่หวังสิ่งตอบแทนใดๆ โดยเล่าผ่านตัวละครคนผู้เป็นพ่อทั้ง 2 คนที่ได้ชื่อว่าเห็นแก่ลูก พ่อคนที่หนึ่งคือนายล้าที่แสดงให้เห็นว่ารักลูกอย่างจริงใจโดยไม่เลือกบอกความจริงให้แก่แม่ล่อ แต่ให้แม่ล่อเลือกจดจำภาพดีๆของพ่อเธอ นายล้าไม่ทำลายอนาคตของลูกและเลือกที่จะจากไป พ่อคนที่สองพระยาภักดี ถึงแม้ว่าพระยาภักดีจะไม่ใช่พ่อแท้ๆของแม่ล่อ แต่พระยาภักดีก็เลี้ยงดูแม่ล่อเป็นอย่างดี ให้ความรักแลดูแลเอาใจใส่อย่างบริสุทธิ์ใจ จากตัวละครทั้งสองตัวสะท้อนให้เห็นถึงความรักของพ่อที่มีต่อลูกจากใจจริง สัมกับชื่อเรื่องที่ว่า เห็นแก่ลูก ”

นอกจากนั้น ผลจากการสอบแบบวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลอง พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีความเปลี่ยนแปลงที่ชัดเจน โดยนักเรียน ร้อยละ 80 สามารถทำข้อสอบการอ่านระดับการวิเคราะห์และการประเมินค่าได้ดีขึ้น ร้อยละ 80 นักเรียนสามารถจับใจความสำคัญวิเคราะห์และประเมินค่าจากเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล นอกจากนี้ นักเรียนยังสามารถนำความรู้ที่ได้รับจากการอ่านมาเรียบเรียงเป็นงานเขียนเรียงความได้ดีขึ้น ร้อยละ 90 นักเรียนสามารถเขียนโครงเรื่องเรียงความ โดยลำดับความคิดอย่างเป็นระบบ และเลือกใช้ภาษาในงานเขียนเรียงความได้อย่างสละสลวย

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสรุปได้ว่า

1. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3” มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ 1) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ 3) ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเรียนและหลังเรียน และ 4) ความสามารถในการเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนที่ได้เรียนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี กับนักเรียนที่ได้เรียนการสอนแบบปกติ ประชากรของงานวิจัยนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครปฐม เขต 2 จังหวัดนครปฐม โดยใช้กลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาภาษาไทย ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 จำนวนห้องละ 46 คน รวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 92 คน จากนั้นทำการทดสอบก่อนเรียนโดยใช้แบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แล้วนำคะแนนมาหาค่าเฉลี่ยมัธมิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) จากนั้นนำคะแนนมาทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและคะแนนความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเลือกนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/1 ให้เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3/4 เป็นกลุ่มควบคุมที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีปกติ

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี 2 ประเภท ได้แก่ เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี จำนวน 16 แผน และแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีปกติ จำนวน 16 แผน แต่ละแผนใช้เวลาสอน 1 คาบ คาบละ 60 นาที ผู้วิจัยได้นำแผนการจัดการเรียนรู้ไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ตรวจสอบแก้ไข แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 1 หน่วยการเรียนรู้ ประกอบด้วยแผนการจัดการเรียนรู้ 3 แผน ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนรัตนโกสินทร์สมโภชบวรนิเวศ ศาลาฯ จังหวัดนครปฐม ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อพิจารณาความเหมาะสมในเรื่องการจัดกิจกรรมและเวลาก่อนนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล คือ แบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ และแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ อย่างละ 2 ฉบับ คือ แบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) และแบบทดสอบหลังเรียน (Post-test) โดยเป็นแบบสอบคู่ขนาน แบบทดสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณเป็นแบบทดสอบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก ฉบับละ 60 ข้อ ใช้เวลาสอบ 1 ชั่วโมง 30 นาที และแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ ให้เขียนเรียงความเรื่อง “ภาวะโลกร้อน” ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง ส่วนชุดที่ 2 เป็นแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความหลังการทดลอง (Post-test) ให้เขียนเรียงความเรื่อง “พ่อของแผ่นดิน” ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมง

แบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน มีค่าความเที่ยง เท่ากับ .80 ค่าความยากง่ายรายข้ออยู่ระหว่าง .28-.78 และ ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .20-.64 แบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน มีค่าความเที่ยง เท่ากับ .82 ค่าความยากง่ายรายข้ออยู่ระหว่าง .22 - .78 และ ค่าอำนาจจำแนกรายข้ออยู่ระหว่าง .22-.77 จัดว่าเป็นแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยพิจารณาคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีค่าความเที่ยงตั้งแต่ .60 ขึ้นไป ค่าความยากง่าย ระหว่าง .20-.80 และค่าอำนาจจำแนก ตั้งแต่ .20 ขึ้นไป (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2538: 129-130)

แบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ ผู้วิจัยตรวจตามเกณฑ์การตรวจเรียงความ แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่ได้ต้องมีค่า .08 ขึ้นไป จึงจะถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง ซึ่งผลการวิเคราะห์เพื่อหาค่าความสอดคล้องของการให้คะแนนปรากฏว่ามีค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิเท่ากับ .89 ซึ่งถือว่ามีความสอดคล้องกันในระดับสูง

ผู้วิจัยสอนนักเรียนทั้งกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมด้วยตนเองโดยปฐมนิเทศกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มก่อนการสอน โดยแจ้งวัตถุประสงค์การเรียนรู้ การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล ระยะเวลาที่ทดลองสอนและประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนการสอน และ การดำเนินการสอนเป็นเวลา 5 สัปดาห์ จากนั้น ทำการทดสอบหลังเรียนด้วยแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ แล้วนำคะแนนของนักเรียนมาหาค่ามาหาค่าเลขมัชฌิมเลขคณิต (\bar{x}) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S) ของคะแนนที่ได้จากการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยของกลุ่มทดลอง ก่อนและหลังได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี แล้วนำมาเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ก่อนและหลังการทดลอง โดยทดสอบอัตราส่วนวิกฤต (t-test independent)

1. สรุปผลการวิจัย

1.1 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.2 ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.3 ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

1.4 ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. อภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ผลของการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณและการเขียนเรียงความของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3” ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐานของการวิจัย ดังต่อไปนี้

การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่ใช้จัดการเรียนการสอนที่เริ่มใช้ในบริบททางตะวันตก ดังนั้นการนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนในประเทศไทยจะต้องคำนึงถึงบริบทของประเทศไทยด้วย จะต้องปรับให้เข้ากับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ในแต่ละวิชา ระดับชั้น และช่วงอายุของนักเรียน เป็นต้น

2.1 ด้านความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับงานวิจัยของ Tasdemir Mehmet (2010) เรื่องผลกระทบของเทคนิคการทำความเข้าใจในการอ่านด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ที่มีต่อความสำเร็จของนักเรียน ตรวจสอบว่ากลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถสร้างความแตกต่างที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนรู้หรือไม่ เมื่อเทียบกับวิธีสอนปกติ ผลการทำแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนของกลุ่มตัวอย่างที่ประกอบด้วยนักเรียนชั้นประถมศึกษา 59 คน ที่เรียนในช่วงปี ค.ศ. 2008-2009 ผลวิจัยพบว่า ระดับความสำเร็จในการเรียนของนักเรียนที่ใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่ากลุ่มที่ใช้วิธีการสอนปกติ

การนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เพื่อสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จะต้องคำนึงถึงบริบทของประเทศไทยด้วย โดยจะต้องสอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในสาระการอ่าน ระดับชั้นของนักเรียน และช่วงวัย เนื่องจากจะต้องกำหนดบทอ่านจะต้องมีเนื้อหา ความยาว เหมาะสมกับนักเรียนแต่ละระดับชั้น

การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี เพื่อพัฒนาการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ จะเน้นใน 2 ขั้นตอนแรก คือ นักเรียนได้ฝึกอ่านบทอ่านประเภทต่างๆอย่างหลากหลาย เช่น บทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก เรื่องมองโฆษณาอย่างวรรณกรรม เป็นต้น ฝึกจับใจความสำคัญ และบันทึกข้อมูลการอ่านเบื้องต้น โดยใช้ภาษาหรือรูปแบบของตนเองอย่างเป็นขั้นเป็นตอน โดยได้ทำใบงาน เพื่อตอบคำถามสั้นๆ เป็นการฝึกวิเคราะห์บทอ่านอย่างเป็นระบบและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกันในกลุ่มเพื่อน ช่วยขยายความเข้าใจในการอ่านให้กว้างขวางขึ้น ในการจัดการเรียนการสอนใน 2 ขั้นตอนแรกนี้ การที่ครูสร้างบรรยากาศในการอ่านที่เป็นกันเอง เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนสนใจอยากอ่านบทอ่านและสนุกขึ้น เพราะปัญหาที่พบจากการสอน คือ ในตอนแรก มีนักเรียนบางกลุ่มไม่สนใจที่จะอ่านบทอ่าน แต่เมื่อครูสร้างบรรยากาศในการอ่าน เช่น การหาบทอ่านที่สนุก บทอ่านที่เป็นเรื่องใกล้ตัวมาให้นักเรียนอ่าน ก็สามารถช่วยให้นักเรียนมีความสนใจและอยากอ่านบทอ่านนั้นมากยิ่งขึ้น

ผลจากการสอบแบบวัดการอ่านอย่างมีวิจารณญาณฉบับก่อนเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองพบว่า นักเรียนร้อยละ 70 ทำข้อสอบการอ่านระดับการวิเคราะห์ จำนวน 17 ข้อ การประเมินค่า จำนวน 13 ข้อ และการสังเคราะห์ จำนวน 12 ข้อ ผิดมากที่สุด ร้อยละ 75 และผลจากการทดสอบแบบวัดการเขียนเรียงความฉบับก่อนเรียน พบว่า นักเรียนร้อยละ 80 มีปัญหาด้านการเขียนเรียงความ การเลือกใช้ภาษาและการลำดับความคิดยังไม่ชัดเจนมากที่สุด ร้อยละ 75 ดังนั้นเมื่อนักเรียนเรียนจบจากหน่วยการเรียนรู้ ผลจากการทำใบงานที่ 1 (การอ่านวิเคราะห์) ซึ่งเป็นใบงานสำหรับการฝึกอ่านขั้นที่ 1 R (Read) นักเรียนได้ทำใบงานที่มีประเด็นคำถามช่วยการจับใจความสำคัญและการวิเคราะห์ ช่วยให้นักเรียนสามารถวิเคราะห์และประเมินค่าบทอ่านได้ดีขึ้น รวมถึงการนำข้อมูลจากบทอ่านมาเรียบเรียงเป็นงานเขียน โดยสามารถจัดระเบียบความคิดเป็นลำดับมากขึ้น และเลือกใช้ภาษาในการเขียนเรียงความได้อย่างสละสลวย

การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี นี้มี 4 ขั้นตอนหลัก โดย 2 ขั้นตอนแรกคือ ขั้นที่ 1 Read อ่านบทความ การอ่านจับใจความสำคัญ ขั้นนี้ครูจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนอ่านหรือฟังบทความ โดยมีครูกระตุ้นให้นักเรียนได้อภิปรายแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนเรียนรู้โดยครูบันทึกการอภิปรายและการแลกเปลี่ยนเรียนรู้ของนักเรียน เป็นการสร้างบรรยากาศการอ่าน ทำให้ผู้เรียนได้ฝึกการอ่านอย่างมีระบบ โดยครูให้นักเรียนฝึกขั้นตอนการอ่านในขั้นแรกด้วยตนเอง ตั้งแต่การสร้างความรู้เบื้องต้นที่สัมพันธ์กับบทอ่าน การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญของบทอ่าน และบางคาบสอนครูอาจให้นักเรียนอภิปราย แลกเปลี่ยนการเรียนรู้จากบทอ่าน ซึ่งในขั้นนี้หากนักเรียน

ในฝึกฝนการจับใจความสำคัญจากบทอ่านจนเกิดความชำนาญ จะส่งผลต่อการพัฒนาทักษะในการอ่านให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 2 Encode การใช้คำพูดของตนเองเพื่อบันทึกผลการอ่านเบื้องต้นคือ ผู้เรียนได้แสดงความรู้สึกเกี่ยวกับบทอ่าน โดยใช้คำ 25 คำ หรือน้อยกว่านั้น ในการอธิบายในการแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ นักเรียนได้แสดงผลการอ่าน แสดงความคิดเห็นและตีความ เพื่อให้ผู้เรียนฝึกวิเคราะห์ใจความสำคัญและนักเรียนแสดงความคิดเห็นที่มีต่อบทอ่านอย่างเป็นระบบ เป็นผลให้ผู้เรียนสามารถเพิ่มและพัฒนาทักษะจากการอ่าน ในขั้นที่ 2 นักเรียนได้ผ่านกระบวนการอ่านในขั้นที่ 1 คือเรื่องของการทำงานเข้าใจในระดับตามตัวอักษรมาแล้ว ในขั้นนี้อยู่ในระดับการตีความบทอ่าน ซึ่งนักเรียนจะต้องทำการบันทึกผลจากการอ่าน นักเรียนจะได้ฝึกบูรณาการความคิดของตนเองที่ได้จากการอ่านและบันทึกบทอ่านของตนเองลงในใบงาน ในขั้นนี้ ครูอาจให้นักเรียนเข้ากลุ่มแสดงความคิดเห็น เพื่อให้ นักเรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นเกี่ยวกับบทอ่าน เพราะจะทำให้ นักเรียนมีความคิดเห็นที่หลากหลายขึ้น ทำให้สามารถจับใจความสำคัญ ตีความ จากบทอ่านได้ดียิ่งขึ้น

เมื่อพิจารณาขั้นการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี แล้ว พบว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่สนับสนุนและส่งเสริมการอ่านที่มีประสิทธิภาพ โดยส่งผลให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์สาระสำคัญของเรื่องได้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิดและกระบวนการเขียนตามประเภทการเชื่อมโยงต่างๆซึ่งทำให้นักเรียนมีวิธีการที่หลากหลายและมีความสามารถในการวิพากษ์วิจารณ์หรือเชื่อมโยงจากสิ่งที่นักเรียนได้อ่าน ซึ่งประเภทของการเชื่อมโยงมีตั้งแต่การสรุปธรรมดาไปจนถึงการโต้ตอบอย่างมีวิจารณ์ญาณและวิพากษ์วิจารณ์ในระดับสูงที่มีความท้าทายมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเอเน็ตและแมนโซ(Eanet & Manzo, 1976: 647) ที่แนะนำว่า การใช้ความพยายามปรับปรุงการคิดเชิงวิพากษ์วิจารณ์ เมื่อรวมกับการอ่านอย่างมีวิจารณ์ญาณและการสอนที่มีระเบียบแบบแผน จะส่งผลลัพธ์ให้เกิดความรู้ด้านข้อมูลอันเต็มเปี่ยม และมีการพัฒนาด้านการอ่าน การพัฒนาด้านการเขียน พัฒนาด้านการคิด พัฒนาด้านความรู้ด้านคำศัพท์ที่มากขึ้น และการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่ดีขึ้น

2.2 ด้านความสามารถในการเขียนเรียงความ

การนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย เรื่องของการเขียนเรียงความ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการทำแบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ฉบับก่อนเรียน พบว่า นักเรียนไม่สามารถเขียนเรียงความได้ ซึ่งนักเรียนได้เคยเรียนเรื่องการเขียนเรียงความมาตั้งแต่ในระดับประถมศึกษา แต่ก็ยังพบว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยังมีข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนเรียงความอยู่ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย โดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ครูจะต้องทบทวนและสอนเรื่องการเขียนเรียงความก่อนในคาบแรก เพื่อเป็นการทบทวนความรู้เดิมและทำให้นักเรียนเข้าใจกระบวนการการเขียนเรียงความก่อนที่จะนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี มาใช้ในการเรียนการสอน

ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเรียงความหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05 และความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนกลุ่มทดลองที่เรียนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สูงกว่านักเรียนกลุ่มควบคุมที่เรียนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ตรงตามสมมติฐานที่ตั้งไว้และสอดคล้องกับ Eanet (1983: 159) ที่กล่าวว่า หลักการพื้นฐานของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี มี 4 ขั้นตอน คือ 1) นักเรียนต้องเข้าใจความหมายของการคิดอย่างสร้างสรรค์และการคิดอย่างมีวิจารณญาณเพื่อใช้สำหรับการอ่านอย่างมีวิจารณญาณได้ 2) นักเรียนต้องมีสภาพแวดล้อมในห้องเรียนต้องปลอดภัยและมั่นคงเพื่อจะสนับสนุนให้เกิดการคิดอย่างสร้างสรรค์ 3) นักเรียนได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้ระหว่างกันจากบทความที่อ่านในห้องเรียนได้ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ 4) นักเรียนจะได้รับการกระตุ้นทางด้านความคิดที่เพิ่มมากขึ้น เพื่อจะเข้าสู่ระดับสูงขึ้น แสดงให้เห็นถึงการใช้ความคิดในระดับสูง โดยการเขียนด้วยการใช้คำพูดของตนเอง การตั้งคำถาม และการเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง ได้ตั้งคำถามว่า นักเรียนจำสิ่งที่ได้อ่านไปดีกว่าเดิม เมื่อระดับความท้าทายในการอ่านมากขึ้นเท่าไร ระดับการบูรณาการข้อมูลกับความรู้ของนักเรียนมากขึ้นเท่านั้น

ข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นว่าการอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กัน ซึ่งการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี โดย 2 ขั้นตอนหลังเน้นการพัฒนาความสามารถในการเขียนเรียงความ คือ ขั้นที่ 3 Annotate การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ และขั้นที่ 4 Ponder

คิดพิจารณาผลการอ่านการพิจารณาและสะท้อนผลการอ่านการอภิปรายและเปรียบเทียบการเชื่อมโยงข้อมูลแล้วเรียบเรียงเป็นงานเขียน ดังที่ (Eanet & Manzo, 1976: 647) การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี พี เป็นกลวิธีที่เน้นให้นักเรียนเข้าใจความหมายของการอ่านอย่างมีวิจรรย์ญาณและการคิดอย่างสร้างสรรค์เพื่อใช้สำหรับการเขียน และเน้นให้ผู้เรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อนักเรียนจะได้ความคิดที่เพิ่มมากขึ้น ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมในการเขียนด้วยการใช้ภาษาของตนเอง รู้จักการตั้งคำถาม และการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างจากสิ่งที่อ่านและสิ่งที่ได้เขียน รวมถึงการบูรณาการข้อมูลกับความรู้ที่ได้จากการอ่านเพื่อนำเสนอผ่านงานเขียน ซึ่งสอดคล้องกับ แจ็คสัน และออบี (Jackson & Albee, 2000: 62) ที่กล่าวว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี ใช้การเขียนเป็นวิธีการนำเสนอจากสิ่งที่ได้รับจากการอ่านอย่างมีวิจรรย์ญาณและการคิดอย่างสร้างสรรค์ รวมถึงการสอนให้นักเรียนมีวิธีหลากหลายสำหรับการเขียนเพื่อแสดงความคิดจากสิ่งที่ได้อ่าน

นอกจากนั้น ขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ในขั้นที่ 3 Annotate การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ เป็นศูนย์กลางของกลวิธี อาร์ อี เอ พี ให้นักเรียนได้เรียนวิธีการเขียนที่สร้างขึ้นเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์การเรียนรู้ต่างๆ ในการเขียนเชื่อมโยง ผู้อ่านจะต้องแยกแยะและสังเคราะห์แนวคิดที่ผู้แต่งนำเสนอ และถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้โดยใช้คำพูดของตนเอง และให้ตกผลึกเป็นผลลัพธ์ในการเขียน มีการเขียนการเชื่อมโยง 7 ประเภท ที่ได้รับการพิสูจน์แล้วว่าเป็นประโยชน์ต่อนักเรียน สำหรับการนำไปใช้ไปปฏิบัติต่อไป มีการเลือกตัวอย่างของการเขียนเชื่อมโยง มีพื้นฐานมาจากการเลือกมาแล้ว ให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์และรูปแบบของงานเขียนประเภทนั้นๆ ได้แก่ (1) การเขียนบทเชื่อมโยงแบบเรียนรู้ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มักจะอยู่ในคำพูดของผู้แต่ง บอกสาระสำคัญของเรื่อง (2) การเขียนแบบสรุป เช่น การเขียนย่อความอยู่ในรูปที่กระชับและชัดเจน (3) การเขียนแบบแนวความคิดหลัก จับประเด็นหลัก บอกจุดมุ่งหมายของผู้แต่ง วิเคราะห์แก่นเรื่อง (4) การเขียนเชื่อมโยงแบบตั้งคำถาม การเขียนเชื่อมโยงแบบนี้ ช่วยให้ผู้เขียนได้แนวคิดที่เกี่ยวข้องและเหมาะสมกับตนเองมากที่สุด (5) การเขียนเชื่อมโยงแบบวิพากษ์ วิจรรย์ ให้ผู้เขียนตอบโต้กับจุดยืนของผู้แต่ง มีการตอบโต้ 3 แบบที่ผู้อ่านอาจทำได้ คือ เห็นด้วย ไม่เห็นด้วย และเห็นด้วยเป็นบางส่วน โดยให้เหตุผลสนับสนุน (6) การเขียนเพื่อบอกวัตถุประสงค์ของผู้แต่ง ซึ่งจะต้องใช้การตีความ เช่น น้ำเสียงของผู้แต่ง การใช้ภาษา วิธีนี้จะเป็ประโยชน์อย่างยิ่ง โดยเฉพาะกับสื่อสิ่งพิมพ์ ที่มีธรรมชาติของการชักจูง โน้มน้าว และประชดประชัน (7) การเขียนแบบแรงจูงใจ คือ การเขียนที่พยายามคาดเดา แรงจูงใจของผู้แต่ง การเขียนแบบนี้พยายามที่จะค้นหาจุดกำเนิดระบบความเชื่อและแนวความคิดของผู้แต่ง การเขียนแบบแรงจูงใจจะมีรูปแบบการ

วิพากษ์วิจารณ์ขั้นสูง ซึ่งต้องใช้แนวความคิดทางจิตวิทยาที่เจาะลึกลงไป ซึ่งในขั้นที่ 3 Annotate ผู้เรียนได้วางโครงร่างการเขียนและรายละเอียดของเนื้อหาสำหรับเขียน โดยกำหนดให้นักเรียนเลือกใช้การเขียนที่เหมาะสมกับประเภทของบทอ่าน โดยเริ่มจากง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากบทอ่านสั้นๆ และโครงเรื่องไม่ซับซ้อนไปสู่บทอ่านที่ยาวขึ้นหรืออยู่ในรูปแบบที่ต้องตีความมาก เช่น ร้อยกรอง ส่วนในขั้นที่ 4 Ponder คิดพิจารณาผลการอ่านการพิจารณาและสะท้อนผลการอ่านการอภิปรายและเปรียบเทียบการเชื่อมโยงข้อมูลแล้วเรียบเรียงเป็นงานเขียนเรียงความ ครูให้นักเรียนฝึกเขียนเรียงความอย่างต่อเนื่อง

โดยสรุป การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ทั้ง 4 ขั้นตอน ทำให้นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจเนื้อหาจากบทอ่าน ยังกระตุ้นให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่าน การเลือกคัดสรรข้อมูลที่น่าเชื่อถือ ทำให้นักเรียนมีทักษะในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ พร้อมทั้งสามารถเลือกสรรข้อมูล สามารถนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาเชื่อมโยง ถ่ายทอดความรู้ ความคิดเห็น นำเสนอสิ่งที่ได้อ่านผ่านรูปแบบของงานเขียนเรียงความ พร้อมกันนี้ยังเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนในระดับสูงต่อไป ตามที่ ออบี (Albee, 2000: 7) ได้อธิบายข้อดีของกลวิธีอาร์ อี เอ พี ไว้ว่าเป็นกลวิธีที่สามารถเพิ่มและพัฒนา (1) ความคิดอย่างสร้างสรรค์และการเรียนที่สูงขึ้น (2) ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ (3) ความสามารถในการเขียน (4) ความรู้เกี่ยวกับบทความ (5) คะแนนในการทำแบบทดสอบ (6) วิธีการสร้างทักษะที่จำเป็นต่อความต้องการของมนุษย์ ความรู้ลึกในการแลกเปลี่ยนประสบการณ์และความเป็นสมาชิกภาพในความเป็นปฏิสัมพันธ์ร่วมกัน

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะสำหรับครูในการนำกลวิธีอาร์ อี เอ พี ไปใช้ในชั้นเรียน

3.1.1 ครูควรมีการปฐมนิเทศการเรียนการสอนโดยใช้กลวิธีอาร์ อี เอ พี ก่อนเพื่อที่จะให้นักเรียนทราบจุดประสงค์การเรียนรู้ การดำเนินการเรียนการสอน การประเมินผล และการจัดการเรียนการสอนในขั้นที่ 4 ครูควรสอนเรื่องการเขียนเรียงความในคาบปฐมนิเทศ เพื่อเป็นการทบทวนเนื้อหาในส่วนของการเขียนเรียงความ และสร้างบรรยากาศในชั้นเรียนให้นักเรียนรู้สึกเป็นกันเอง ส่งเสริมให้นักเรียนแลกเปลี่ยนความรู้ ในการจัดกิจกรรมตามขั้นตอนของการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ทั้ง 4 ขั้น ต้องยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ

3.1.2 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ต้องเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นได้อย่างอิสระ ได้แลกเปลี่ยนเรียนรู้กันภายในห้องเรียน และกิจกรรมภายในห้องเรียน ครูควรใช้สื่อที่มีความหลากหลายและน่าสนใจ เช่น หนังสือเรียนหรือใบความรู้ เพื่อให้นักเรียนจะได้ศึกษาเนื้อหาและเพิ่มเติมความรู้จากเรื่องที่เรียน บทอ่านที่น่าสนใจ เพื่อให้นักเรียนได้ฝึกอ่านและพัฒนาทักษะการอ่านและได้ความรู้เพิ่มเติม,รูปภาพที่สวยงาม เพื่อกระตุ้นความสนใจในการเรียนของผู้เรียน เป็นต้น

3.1.3 การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ในขั้นที่ 3 Annotat การเขียนนำเสนอผลการอ่านในรูปแบบต่างๆ ครูควรฝึกการเขียนแบบ Annotat ซึ่งมีทั้งหมด 7 ประเภท โดยที่ครูควรเลือกประเภทของงานเขียนให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของงานเขียนประเภทนั้นๆ เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้วิธีการเขียนแต่ละประเภทตามวัตถุประสงค์ของการเขียนในรูปแบบต่างๆ เช่น การเขียนสรุปความ การเขียนจับใจความสำคัญ การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนโน้มน้าวใจ เป็นต้น ซึ่งนักเรียนจะได้แยกแยะและสังเคราะห์แนวคิดที่ผู้แต่งนำเสนอ และถ่ายทอดแนวคิดเหล่านี้โดยใช้คำพูดของตนเอง แล้วตกผลึกผลลัพธ์เป็นงานเขียน เพื่อเป็นการฝึกและพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน

3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

3.2.1 การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ควรทำวิจัยในรายวิชาภาษาไทยที่ศึกษาตัวแปรตามอื่นๆ ได้ คือ การคิดวิเคราะห์ การคิดสร้างสรรค์ หรือการคิดอย่างมีวิจารณญาณ และการเขียนประเภทอื่นๆ เช่น การเขียนรายงานเชิงวิชาการ และการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะการจัดการเรียนการสอนตามกลวิธีอาร์ อี เอ พี เน้นการจัดการเรียนการสอนเพื่อพัฒนาด้านการอ่าน การคิด และการเขียนควบคู่ไปด้วยกัน ได้มีนักวิชาการและนักวิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี ว่ามีประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้ทางด้านการอ่าน การคิดวิเคราะห์ และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนได้มีพัฒนาการทางด้านการอ่าน การคิด และการเขียนในระดับสูง ดังที่ Eanet & ManZo (1976: 647) กล่าวว่า กลวิธีอาร์ อี เอ พี เป็นกลวิธีที่สนับสนุนและส่งเสริมการอ่านที่มีประสิทธิภาพ โดยส่งผลให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเรื่องที่อ่านและวิเคราะห์สาระสำคัญของเรื่องได้ โดยผ่านกระบวนการทางความคิด และกระบวนการเขียนตามประเภทการเชื่อมโยงต่างๆซึ่งทำให้นักเรียนมีวิธีการที่หลากหลายและมีความสามารถ ในการวิพากษ์วิจารณ์หรือเชื่อมโยงจากสิ่งที่นักเรียนได้อ่าน ซึ่งประเภทของ

การเชื่อมโยงมีตั้งแต่การสรุปธรรมดาไปจนถึงการโต้ตอบอย่างมีวิจารณ์ญาณและวิพากษ์วิจารณ์ในระดับสูงที่มีความท้าทายมากขึ้น

3.3.2 เพิ่มการอ่านในวิชาอื่นๆ เช่น สังคมศึกษา วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ เป็นต้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น

3.3.3 ควรศึกษาในประชากรระดับอุดมศึกษา เพราะ ทักษะการอ่าน การคิดและการเขียนเป็นทักษะที่มีสำคัญสำหรับผู้เรียนระดับอุดมศึกษา ซึ่งการจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี สามารถพัฒนาทักษะการอ่าน การคิดและการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

กมล การกุศล. 2529. ทักษะความรู้ทางภาษา. พิษณุโลก: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กัญดา ธรรมมงคล. 2525. การประเมินผลการเรียนการสอนวิชาการอ่านด้วยตนเองตามความสามารถของแต่ละบุคคลในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน. กรุงเทพฯ: สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ขวัญชนก นัยเจริญ. 2551. ผลของการใช้รูปแบบการเรียนการสอนด้วยวิธีวิจัยที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวรรณคดีไทยและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 วิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จรรยา บุญปลั่ง. 2541. การพัฒนารูปแบบบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ชัยนันท์ นันทพันธ์. 2526. ศิลปะการเขียนเรียงความและรวมเรียงความรางวัลพระราชทาน. กรุงเทพฯ: นันทพันธ์.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2516. ปัญหาการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2540. ปัญหาการเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

ดวงใจ ไทยอุบล. 2540. ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เด่นดาว ชลวิทย์. 2543. ผลของการตรวจแก้ไขงานเขียนด้วยวิธีการสามวิธีที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทยและเจตคติต่อการตรวจแก้ไขงานเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและ

- เทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทัศนีย์ ศุภเมธี. 2536. พฤติกรรมการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยครูกรุงเทพมหานครบุรี สหวิทยาลัยรัตนโกสินทร์.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. 2535. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: คั่นอ้อ.
- นภลัย สุวรรณธาดา. 2526. ภาษาไทย1 การอ่าน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช.
- นราวัลย์ พูลพิพัฒน์. 2539. ปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยระดับมัธยมศึกษาตอนต้น.
เชียงใหม่: มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- นริศรา หงษ์หนึ่ง. 2547. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้
นิยม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- เนาวรัตน์ สมร่าง. 2547. ความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่4
ที่4 โรงเรียนยุพราชวิทยาลัย ที่เรียนโดยใช้วิธีการสอนตามแนวทฤษฎีสร้างสรรค์ความรู้
นิยม. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- บันลือ พุกกะวัน. 2533. พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พุกกะวัน. 2534. มิติใหม่ในการสอนอ่าน. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บันลือ พุกกะวัน. 2543. แนวทางการพัฒนาการอ่านเร็ว คิดเป็น. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- บุญเหลือ เทพสุวรรณ ,ม.ล. 2520. ภาษาไทยวิชาที่ถูกลืม. กรุงเทพฯ: บรรณกิจ.
- ประเทิน มหาจันทร์. 2530. การสอนอ่านเบื้องต้น. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ประสิทธิ์ กาย์กลอน. 2518. การเขียนภาคปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- เปลื้อง ณ นคร. 2514. แบบเรียงความ. กรุงเทพฯ: ข้าวฟ่าง.
- ผจงวาด พลูแก้ว และคณะ. 2551. แบบฝึกทักษะ ฟัง พูด อ่าน เขียน. กรุงเทพฯ: ชมรมเด็ก.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2538. วิธีวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.
- พันธ์ทิพา หลาบเลิศบุญ. 2539. การสอนการเขียนเรียงความ. ใน สอวศ์ ดำเนินสวัสดิ์
(บรรณาธิการ), จะสอนภาษาไทยให้สนุกได้อย่างไร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พิพัฒน์ เองศิลป์. 2534. การใช้แบบฝึกหัดเพื่อเสริมสมรรถนะการอ่านเร็วกับนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

- วัฒนะ บุญจับ. 2541. ศาสตร์แห่งการใช้ภาษา. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- วัฒนา ปั่นงา. 2540. ผลของการใช้กลวิธีการเรียนแบบไตร่ตรองที่มีต่อความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิชากร, กรม. 2542. การจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- วิชากร, กรม. 2544. คู่มือการจัดการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- วิชากร, กรม. 2551. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ: กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศิริพร ลิ้มตระกูล. 2537. อ่านเร็วอย่างเข้าใจ. กรุงเทพฯ: สมาคมการอ่านแห่งประเทศไทย.
- ศุภวรรณ สัจจิต. 2553. การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอน โดยบูรณาการแนวการสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการเนื้อหาและประเภทงานเขียนเพื่อส่งเสริมความสามารถในการเขียนเชิงวิชาการและการคิดอย่างมีวิจารณญาณของนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศุภวรรณ เล็กวิไล. 2539. การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านอย่างมีวิจารณญาณด้วยกลวิธีการเรียนภาษาโดยใช้หลักการเรียนรู้แบบร่วมมือสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมเชาวน์ ชาตินอุดม. 2527. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านระดับวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6ในโรงเรียนรัฐบาล จังหวัดสุราษฎร์ธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สมจิต บุญคงเสน. 2549. ผลของการสอนภาษาไทยด้วยกลวิธีสืบสอบที่มีผลต่อความสามารถในการคิดอย่างมีวิจารณญาณและความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่6. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารศึกษาศาสตร์. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมชัย ศรีนอก. 2526. ภาษากับการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- สมพร มั่นตะสูตร. 2526. การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: พีระวัฒนา.
- สายใจ อินทร์มพรรษ์ และวลัย อารุณี. 2527. ปัญหาการเรียนการสอนความเรียงของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่3. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สนิท ตั้งทวี. 2538. การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ลิทธา พิณิจกวาดล. 2536. การสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: พีระวัฒนา.
- สุภูมิ เฉลยทรัพย์. 2531. การส่งเสริมการอ่าน. ปทุมธานี: วิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาจลกรณ.
- สุจริต เพียรชอบ. 2536. ศิลปะการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรรษ์. 2538. วิธีการสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุจินดา จารุชาติ. 2540. การพัฒนาทักษะการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2527. หลักและวิธีการสอนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. 2544. การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุภัทรา อักษรานุเคราะห์. 2532. การสอนทักษะทางภาษาและวัฒนธรรม. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิตรา เศรษฐสัมบัติกุล. 2549. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่3 ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการส่งเสริมการเขียนแบบบันทึกการเรียนรู้. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ. 2536. การพัฒนาการภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่มที่3. กรุงเทพฯ: ประยูรวงศ์พรินต์ติ้ง จำกัด.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. 2538. แนวทางการสร้างข้อสอบภาษา. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัญชลี ทองอม. 2541. การพัฒนาการเขียน. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- อินทร์วรุช เกษตรระชนม์. 2551. ผลของการสอนการเขียนตามแนวคิดอรรถฐานที่มีต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่5. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาหลักสูตรการสอนและเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาษาอังกฤษ

- Albee , J.A.. 2000. The effect of Read-Encode-Annotate-Ponder annotation exchange (REAP AnX) on the complex thinking of undergraduate student in children 's literature courses. Unpublished doctoral dissertation: University of Missouri-Kansas City.
- Anderson & Krathwohl. Taxonomy for learning. Teaching and Assessing (online). Available from: www.center.inpui.edu/ct/idd/docs/Bloom_revised021doc2001.
- Bromley , K.D. 1985. Precise writing enhance content learning. Reading Teacher, 38, 406-411.
- Eanet, M.G. and Manzo, A.V. REAP- strategy for improving reading/writing/study skills. Journal of Reading, 19, 647.
- Garber, K.S. 1985. The effects of transmissional, transational, and transformational reader- response strategies on middle school student thinking complexity and social development. Unpublished doctoral dissertation: university of Missouri-Kansas City.
- Jacop , H.L. et al. 1981. Testing ESL Composition. Rowley: Newbury House.
- Manzo, A.V. 1973. Compass English: A demonstration project. Journal of reading, 16, 539-545.
- Smith, C.C. and Bean, T.W. The guided writing procedure: Integrating content reading and writing improvement. Reading Teacher, 29, 220-294.
- Tasdemir, Mehmet. 2010. The effects of the REAP reading comprehension technique on students' success. Social Behavior and Personality: an international journal, Volume 38, Number 4, 2010 , pp. 553-560(8).
- White, Ronald V. 1980. Teaching Writing English. London: George Allen & Urwin.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาแบบวัดความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

1. อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล
สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาการสอนภาษาไทย
2. อาจารย์ ชนกพร พัวพัฒนกุล
สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาไทย
3. อาจารย์ สมจิต บุญคงเสน
สถานที่ทำงาน โรงเรียนกีฬาจังหวัดสุพรรณบุรี
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาแบบวัดความสามารถในการเขียนเรียงความ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมชาย สำเนียงงาม
สถานที่ทำงาน คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ตำแหน่ง คณบดีคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
2. อาจารย์ ดร.ศุภวรรณ สัจจพิบูล
สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาการสอนภาษาไทย

3. อาจารย์ชนกพร พัวพัฒนกุล

สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำคณะศิลปศาสตร์ สาขาภาษาไทย

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิตรวจพิจารณาแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พีและแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีสอนปกติ

1. อาจารย์ ดร. วิภาวรรณ วงษ์สุวรรณ คงเผ่า

สถานที่ทำงาน คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาการสอนภาษาไทย

2. อาจารย์ ดร. อธิกมาส มากจ้อย

สถานที่ทำงาน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน สาขาการสอนภาษาไทย

3. อาจารย์สันติวัฒน์ จันทร์ไค

สถานที่ทำงาน โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (ฝ่ายมัธยม)

ตำแหน่ง อาจารย์ประจำกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือ

- หนังสือเรียนเชิญผู้ทรงคุณวุฒิ
- หนังสือขออนุญาตทดลองใช้เครื่องมือวิจัย
- หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บข้อมูล

ภาคผนวก ค

ผลการวิเคราะห์คุณภาพข้อสอบ

- ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ก่อนเรียน
- ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ หลังเรียน

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 26 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	f
1	☒ ก	0.63	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	6	ก	0.00	0.00	
	ข	0.13	0.08			ข	0.29	0.08	
	ค	0.17	0.00			ค	0.17	0.17	
	ง	0.08	0.17			☒ ง	0.54	0.25	
2	ก	0.21	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	7	☒ ก	0.67	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	☒ ข	0.46	0.42			ข	0.13	0.08	
	ค	0.13	0.08			ค	0.17	0.00	
	ง	0.21	0.08			ง	0.08	0.17	
3	ก	0.13	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	8	☒ ก	0.79	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.13	0.08			ข	0.08	0.17	
	☒ ค	0.63	0.25			ค	0.08	0.00	
	ง	0.13	0.08			ง	0.04	0.08	
4	☒ ก	0.13	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	9	ก	0.42	0.00	
	ข	0.63	0.25			ข	0.04	0.08	
	ค	0.17	0.00			ค	0.08	0.00	
	ง	0.08	0.17			☒ ง	0.54	0.25	
5	☒ ก	0.58	0.50	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดีมาก	10	ก	0.58	0.33	
	ข	0.25	0.17			ข	0.00	0.00	
	ค	0.00	0.00			ค	0.13	0.08	
	ง	0.17	0.33			☒ ง	0.38	0.25	

หมายเหตุ

1. ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2. ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 27 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
11	ก	0.08	0.00		16	ก	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ข	0.21	0.08	
	ค	0.04	0.08			ค	0.13	0.08	
	ง	0.17	0.17			ง	0.13	0.08	
12	ก	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	17	ก	0.00	0.00	
	ข	0.08	0.00			ข	0.21	0.08	
	ค	0.04	0.08			ค	0.29	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ง	0.25	0.17			ง	0.42	0.00	
13	ก	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	18	ก	0.17	0.17	
	ข	0.04	0.08			ข	0.54	0.58	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดีมาก
	ค	0.13	0.25			ค	0.08	0.17	
	ง	0.13	0.08			ง	0.21	0.25	
14	ก	0.13	0.08		19	ก	0.29	0.25	
	ข	0.04	0.08			ข	0.04	0.08	
	ค	0.04	0.08			ค	0.00	0.00	
	ง	0.79	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ง	0.67	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
15	ก	0.13	0.08		20	ก	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.13	0.08			ข	0.08	0.00	
	ค	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ค	0.21	0.08	
	ง	0.04	0.08			ง	0.17	0.17	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 28 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
21	ก	0.08	0.00		26	ก	0.13	0.08	
	ข	0.42	0.33	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี		ข	0.04	0.08	
	ค	0.29	0.25			ค	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ง	0.21	0.08			ง	0.13	0.08	
22	ก	0.17	0.17		27	ก	0.08	0.00	
	ข	0.58	0.33	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี		ข	0.14	0.08	
	ค	0.13	0.08			ค	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ง	0.13	0.08			ง	0.13	0.25	
23	ก	0.33	0.33		28	ก	0.13	0.08	
	ข	0.29	0.08			ข	0.13	0.08	
	ค	0.08	0.00			ค	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ง	0.29	0.42	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดี		ง	0.13	0.08	
24	ก	0.00	0.00		29	ก	0.08	0.17	
	ข	0.13	0.25			ข	0.38	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ค	0.88	0.25	ไม่ผ่าน อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ค	0.29	0.08	
	ง	0.00	0.00			ง	0.33	0.17	
25	ก	0.13	0.08		30	ก	0.46	0.08	
	ข	0.25	0.17			ข	0.29	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ค	0.21	0.08			ค	0.213	0.25	
	ง	0.46	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ง	0.13	0.08	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี ○ หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่คัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 29 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
31	ก	0.13	0.08	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	36	ก	0.79	0.42	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.04	0.08			ข	0.04	0.08	
	ค	0.13	0.08			ค	0.00	0.00	
	ง	0.71	0.25			ง	0.17	0.33	
32	ก	0.04	0.08	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	37	ก	0.13	0.08	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.04	0.08			ข	0.71	0.25	
	ค	0.75	0.33			ค	0.13	0.08	
	ง	0.17	0.17			ง	0.04	0.08	
33	ก	0.17	0.00	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	38	ก	0.00	0.00	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี
	ข	0.08	0.17			ข	0.08	0.00	
	ค	0.04	0.08			ค	0.50	0.33	
	ง	0.71	0.25			ง	0.42	0.33	
34	ก	0.25	0.17	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	39	ก	0.25	0.17	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี
	ข	0.50	0.33			ข	0.08	0.00	
	ค	0.25	0.00			ค	0.50	0.33	
	ง	0.17	0.17			ง	0.17	0.17	
35	ก	0.13	0.25	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	40	ก	0.08	0.17	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.08	0.00			ข	0.08	0.17	
	ค	0.00	0.00			ค	0.08	0.00	
	ง	0.79	0.25			ง	0.75	0.33	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 30 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
41	ก	0.08	0.17		46	ก	0.08	0.17	
	☒ ข	0.79	0.42	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี		☒ ข	0.79	0.42	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ค	0.04	0.08			ค	0.04	0.08	
	ง	0.08	0.17			ง	0.08	0.17	
42	ก	0.1	0.00		47	☒ ก	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	☒ ข	0.6	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ข	0.08	0.00	
	ค	0.17	0.17			ค	0.29	0.25	
	ง	0.08	0.00			ง	0.00	0.00	
43	ก	0.67	0.33		48	ก	0.13	0.25	
	ข	0.00	0.00			☒ ข	0.38	0.42	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดี
	ค	0.00	0.00			ค	0.00	0.00	
	☒ ง	0.33	0.33	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดี		ง	0.50	0.17	
44	ก	0.08	0.00		49	ก	0.08	0.00	
	☒ ข	0.46	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ข	0.04	0.08	
	ค	0.17	0.00			ค	0.13	0.25	
	ง	0.29	0.25			☒ ง	0.75	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
45	ก	0.08	0.00		50	ก	0.17	0.00	
	ข	0.13	0.25			ข	0.17	0.00	
	ค	0.04	0.08			ค	0.17	0.33	
	☒ ง	0.75	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี		☒ ง	0.50	0.33	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี

หมายเหตุ

1. ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2. ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 31 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
51	ก	0.04	0.08		56	ก	0.13	0.25	
	☒ ข	0.54	0.42	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี		ข	0.08	0.17	
	ค	0.42	0.33			ก	0.04	0.08	
	ง	0.00	0.00			☒ ง	0.75	0.50	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดีมาก
52	ก	0.17	0.00		57	☒ ก	0.75	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	☒ ข	0.38	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ข	0.08	0.17	
	ค	0.17	0.00			ค	0.08	0.17	
	ง	0.29	0.25			ง	0.08	0.00	
53	ก	0.29	0.08		58	ก	0.21	0.08	
	ข	0.00	0.00			ข	0.13	0.08	
	ค	0.42	0.17			ค	0.04	0.08	
	☒ ง	0.29	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้		☒ ง	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
54	ก	0.08	0.17		59	ก	0.04	0.08	
	☒ ข	0.79	0.42	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี		ข	0.25	0.17	
	ค	0.04	0.08			ค	0.17	0.00	
	ง	0.08	0.17			☒ ง	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
55	ก	0.08	0.17		60	ก	0.21	0.08	
	☒ ข	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้		☒ ข	0.46	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ค	0.13	0.08			ค	0.29	0.08	
	ง	0.08	0.00			ง	0.04	0.08	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 32 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
1	ก	0.13	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	6	ก	0.13	0.25	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.13	0.08			ข	0.79	0.42	
	ค	0.21	0.08			ค	0.04	0.08	
	ง	0.54	0.25			ง	0.04	0.08	
2	ก	0.08	0.00	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดีมาก	7	ก	0.04	0.08	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.67	0.50			ข	0.08	0.00	
	ค	0.08	0.17			ค	0.17	0.17	
	ง	0.17	0.33			ง	0.71	0.25	
3	ก	0.13	0.25	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	8	ก	0.08	0.00	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.63	0.42			ข	0.13	0.25	
	ค	0.21	0.08			ค	0.08	0.00	
	ง	0.04	0.08			ง	0.71	0.25	
4	ก	0.08	0.00	ก่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	9	ก	0.21	0.25	ก่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดี
	ข	0.79	0.25			ข	0.08	0.00	
	ค	0.17	0.17			ค	0.33	0.17	
	ง	0.00	0.00			ง	0.38	0.42	
5	ก	0.46	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	10	ก	0.38	0.25	ก่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.46	0.25			ข	0.42	0.17	
	ค	0.08	0.00			ค	0.17	0.00	
	ง	0.00	0.00			ง	0.04	0.08	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 33 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
11	ก	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	16	ก	0.17	0.00	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.13	0.08			ข	0.08	0.17	
	ค	0.17	0.17			ค	0.13	0.08	
	ง	0.08	0.00			ง	0.63	0.25	
12	ก	0.29	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	17	ก	0.13	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.46	0.25			ข	0.04	0.08	
	ค	0.17	0.00			ค	0.04	0.08	
	ง	0.08	0.00			ง	0.79	0.42	
13	ก	0.21	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	18	ก	0.13	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.04	0.08			ข	0.00	0.00	
	ค	0.71	0.25			ค	0.75	0.33	
14	ก	0.14	0.08	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้	19	ก	0.21	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.38	0.25			ข	0.54	0.25	
	ค	0.17	0.17			ค	0.13	0.08	
	ง	0.33	0.00			ง	0.13	0.08	
15	ก	0.25	0.00	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้	20	ก	0.75	0.33	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ข	0.38	0.25			ข	0.08	0.00	
	ค	0.33	0.17			ค	0.08	0.17	
	ง	0.04	0.08			ง	0.08	0.17	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี ○ หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 34 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
21	ก	0.17	0.17	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	26	ก	0.21	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.17	0.00			ข	0.63	0.25	
	ค	0.08	0.17			ค	0.04	0.08	
	ง	0.58	0.33			ง	0.13	0.08	
22	ก	0.04	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	27	ก	0.29	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.17	0.17			ข	0.25	0.17	
	ค	0.04	0.08			ค	0.46	0.25	
	ง	0.75	0.33			ง	0.00	0.00	
23	ก	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้	28	ก	0.79	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.25	0.25			ข	0.00	0.00	
	ค	0.00	0.00			ค	0.04	0.08	
	ง	0.17	0.00			ง	0.17	0.17	
24	ก	0.42	0.33	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	29	ก	0.13	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.33	0.17			ข	0.54	0.25	
	ค	0.21	0.08			ค	0.13	0.08	
	ง	0.04	0.08			ง	0.21	0.08	
25	ก	0.04	0.08	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	30	ก	0.25	0.00	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.42	0.33			ข	0.29	0.08	
	ค	0.42	0.33			ค	0.29	0.25	
	ง	0.21	0.08			ง	0.25	0.00	

หมายเหตุ

1. ตัวเลือกที่มี ○ หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2. ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 35 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	
31	☒ ก	0.42	0.50	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดีมาก	36	ก	0.21	0.08		
	ข	0.17	0.17			ข	0.08	0.00		
	ค	0.42	0.33			ค	0.33	0.17		
	ง	0.00	0.00			☒ ง	0.38	0.25		ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกพอใช้ได้
32	ก	0.08	0.00	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี	37	ก	0.13	0.25		
	☒ ข	0.58	0.33			ข	0.17	0.00		
	ค	0.04	0.08			☒ ค	0.63	0.25		ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ง	0.29	0.25			ง	0.13	0.08		
33	☒ ก	0.79	0.42	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	38	☒ ก	0.50	0.50	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดีมาก	
	ข	0.00	0.00			ข	0.17	0.33		
	ค	0.08	0.17			ค	0.25	0.17		
	ง	0.13	0.25			ง	0.08	0.00		
34	ก	0.13	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	39	ก	0.13	0.25		
	ข	0.13	0.25			ข	0.04	0.08		
	☒ ค	0.63	0.42			☒ ค	0.63	0.42		ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	ง	0.13	0.08			ง	0.21	0.08		
35	ก	0.13	0.08	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	40	ก	0.04	0.08		
	ข	0.08	0.17			ข	0.00	0.00		
	ค	0.04	0.08			ค	0.17	0.33		
	☒ ง	0.75	0.33			☒ ง	0.79	0.42		ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 36 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
41	ก	0.08	0.00		46	ก	0.00	0.00	
	ข	0.54	0.25			ข	0.38	0.42	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดี
	ค	0.08	0.00			ค	0.21	0.08	
	ง	0.29	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ง	0.42	0.33	
42	ก	0.54	0.58	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดีมาก	47	ก	0.21	0.08	
	ข	0.00	0.00			ข	0.08	0.00	
	ค	0.08	0.00			ค	0.08	0.17	
	ง	0.34	0.58			ง	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
43	ก	0.46	0.42		48	ก	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	ข	0.00	0.00			ข	0.17	0.17	
	ค	0.17	0.17			ค	0.29	0.25	
	ง	0.38	0.58	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดีมาก		ง	0.00	0.00	
44	ก	0.17	0.17		49	ก	0.00	0.00	
	ข	0.54	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้		ข	0.21	0.25	
	ค	0.17	0.00			ค	0.08	0.00	
	ง	0.13	0.08			ง	0.71	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
45	ก	0.13	0.08		50	ก	0.21	0.08	
	ข	0.54	0.42	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี		ข	0.13	0.08	
	ค	0.17	0.00			ค	0.13	0.08	
	ง	0.17	0.33			ง	0.46	0.25	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกพอใช้ได้

หมายเหตุ

1. ตัวเลือกที่มี ○ หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

2. ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ผลการวิเคราะห์คุณภาพแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ

ตารางที่ 37 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน จำนวน 60 ข้อ (ค่าความเที่ยงของแบบทดสอบทั้งฉบับ KR20=.90)

ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย	ข้อ	ตัวเลือก	p	r	ความหมาย
51	☒ ก	0.79	0.42	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี	56	ก	0.08	0.17	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดี
	☐ ข	0.00	0.00			ข	0.79	0.42	
	☐ ค	0.08	0.17			ค	0.00	0.00	
	☐ ง	0.08	0.17			☒ ง	0.79	0.42	
52	ก	0.08	0.00	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้	57	ก	0.00	0.00	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดีมาก
	☒ ข	0.71	0.25			ข	0.17	0.33	
	☐ ค	0.17	0.17			☒ ค	0.75	0.50	
	☐ ง	0.04	0.08			ง	0.08	0.17	
53	ก	0.21	0.25	ค่อนข้างยาก อำนาจจำแนกดีมาก	58	☒ ก	0.63	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกพอใช้ได้
	☒ ข	0.33	0.50			ข	0.29	0.08	
	☐ ค	0.08	0.17			ค	0.00	0.00	
	☐ ง	0.38	0.08			ง	0.08	0.17	
54	ก	0.04	0.08	ไม่ผ่าน อำนาจจำแนกพอใช้ได้	59	☒ ก	0.58	0.33	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี
	☐ ข	0.04	0.08			ข	0.04	0.08	
	☐ ค	0.04	0.08			ค	0.38	0.25	
	☒ ง	0.88	0.25			ง	0.00	0.00	
55	ก	0.13	0.25	ค่อนข้างง่าย อำนาจจำแนกดีมาก	60	ก	0.08	0.00	ยากง่ายปานกลาง อำนาจจำแนกดี
	☐ ข	0.08	0.17			ข	0.21	0.08	
	☐ ค	0.04	0.08			ค	0.17	0.33	
	☒ ง	0.75	0.50			☒ ง	0.54	0.42	

หมายเหตุ

- ตัวเลือกที่มี หมายถึง ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เป็นรายชื่อของแบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ
- ข้อที่มีเครื่องหมาย * หมายถึง ข้อที่ตัดออก เนื่องจากข้อสอบไม่มีคุณภาพ

ภาคผนวก ง

- แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน
- แบบสอบความสามารถในการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน
- แบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ฉบับก่อนเรียน
- แบบสอบความสามารถในการเขียนเรียงความ ฉบับหลังเรียน

แบบวัดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับก่อนเรียน

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 1 - 4

บางสิ่งมีค่าโดยไม่มีราคาและบางสิ่งมีราคาโดยไม่มีค่า แต่ทั้ง *ค่า* และ *ราคา* ล้วนแต่เป็นคำที่โลกสมมุติขึ้น จะต่างกันก็ตรงที่ว่า เมื่อพูดถึง *ราคา* เราสัมผัสหรือวัดด้วยเงิน แต่เมื่อพูดถึง *ค่า* เราวัดและสัมผัสสัมผัสด้วยใจ ด้วยความรู้สึก บางครั้งดอกไม้เล็ก ๆ ริมทาง หรือน้ำเย็น ๆ สักขันที่หยิบ ขึ้นด้วยใจ ก็เป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้รับอย่างประมาณมิได้ แม้มันจะไม่มีราคาค่างวด ตรงกันข้าม สุรานอกจิบละสองหมื่นขวดละสองแสนอย่างที่เคยเป็นข่าว แม้จะมีราคาสูงยิ่งแต่ก็มีแนวโน้มจะเปี่ยมด้วย *ค่า* ที่สัมผัสได้สักเสี้ยวหนึ่งของน้ำเย็นหนึ่งขันที่ไม่มีราคานั้น

ในสังคมที่วัดความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์ด้วย *ราคา* เราจะพบว่าบุคคลที่มีราคาโดยไม่มีค่าและบุคคลที่มีค่าโดยไม่มีราคานั้นมีให้เห็นได้เกล็ดเกลือ จะเจ็บปวดอยู่บ้างก็ตรงคนที่มีราคานั้นเป็นที่ยอมรับมากกว่าคนที่มีความรู้สูง ๆ ชนิดที่สามารถขายความรู้ความชำนาญได้ในราคาดีเป็นเงินเดือนเรือนหมื่นเรือนแสน เป็นที่ชื่นชมอยากจะทำอย่างกัน โดยไม่มีคำถามว่าความรู้ราคาแพงหรือผลงานราคาแพงเหล่านั้นทำให้คนผู้นั้นมี *ค่า* ได้จริงหรือไม่ ในขณะที่เดียวกันบุคคลที่มีค่าแต่ไม่มีราคา เพราะไม่เคยขายความคิดหรือหลักการ แม้จะมีผู้พยายามซื้ออยู่ตลอดเวลาที่ตามนั้น เป็นบุคคลที่สังคมเราตระหนักถึงมากน้อยแค่ไหนในเมื่อ *ค่า* ในยุคสมัยนี้สับสนปนเปวัด *ค่า* ด้วยราคาของเงินทั้งนั้น

1. ค่าของคน อยู่ที่อะไร

(การวิเคราะห์)

(ก)

- ก. ค่าของคนอยู่ที่ใจ
- ข. ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน
- ค. ค่าของคนอยู่ที่ความดีงาม
- ง. ค่าของคนอยู่ที่ความคิดและหลักการ

6. ข้อความข้างต้นกล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งใดกับสิ่งใดเป็นสำคัญ (การสังเคราะห์) (ง)

- ก. การศึกษากับคน
- ข. ความสุขกับคน
- ค. ความสุขกับจริยธรรม
- ง. การศึกษากับจริยธรรม

7. ข้อใดไม่ปรากฏในข้อความข้างต้น (ความเข้าใจ) (ก)

- ก. ความสุขหาได้จากการศึกษา
- ข. การศึกษาต้องสร้างจริยธรรม
- ค. จริยธรรมทำให้คนเป็นสุข
- ง. หัวใจของความสุขคือความยุติธรรม

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 8 – 9

มารดารักบุตรมักจะหลงไม่แลเห็นผิดชอบ อันใดสุดแต่ลูกจะประพฤติอันใดก็ยอมเห็นดีเป็นที่ชอบใจไปทุกอย่าง ที่สุดเองพ่อแม่ก็มักจะทำให้เข้าใจผิดไปว่าชะรอยจะไม่มีความรักใคร่ มีความหวังใจมุ่งหมายต่อผู้อื่น ความรักเช่นนี้ยอมทำให้ผู้ที่ถูกรักเสื่อมคลายไปจากวิจรณญาณ คือ ความพิจารณาว่าคำตักเตือนทั้งหลายนั้นเป็นคำแท้จริง มีประโยชน์หรือไม่

8. ความรักในข้อความข้างต้นตรงกับแนวคิดตามข้อใด**มากที่สุด** (การสังเคราะห์) (ก)

ก. ความรักเหมือนโรคา	บันดาลตาให้มีดมม
ข. อันชนกชนนีนี้รักเจ้า	เทียมเท่าชีวกี่ว่าได้
ค. หลงอะไรจะเหมือนหลงมนุษย์	ที่โสกสุดเสร้างแสนเสนาหา
ง. แม่รักลูกลูกก็รู้ยู่ว่ารัก	คนอื่นสักหมื่นแสนไม่แมนเหมือน

9. สาระสำคัญของข้อความข้างต้นคือข้อใด (การวิเคราะห์) (ง)

- ก. พ่อแม่ควรตักเตือนลูกในวาระอันควร
- ข. พ่อแม่ไม่ควรแสดงความรักลูกด้วยการตามใจ
- ค. การตามใจลูกเพื่อให้ลูกรักตนเป็นสิ่งที่ไม่ควรทำ
- ง. การรักลูกอย่างปราศจากเหตุผลทำให้ลูกหลงผิดได้

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 10 - 11

เด็กไทยอันตรายแน่ โพลชี้ไม่รู้เรื่องเอดส์

ผู้สื่อข่าวรายงานว่าเมื่อเร็ว ๆ นี้ องค์การยูนิเซฟได้เปิดเผยรายงานการวิจัยเรื่อง “ เสี่ยงของเด็กวัยรุ่นในภาคพื้นเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิก” โดยคณะผู้วิจัยได้สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตด้านต่าง ๆ จากเด็กและวัยรุ่นที่มีอายุ 9-17 ปี ใน 17 ประเทศ รวมทั้งประเทศไทยด้วย จำนวน 1 หมื่นคน ซึ่งในจำนวนนี้ร้อยละ 60 ของเด็กที่มีอายุระหว่าง 9-13 ปี และร้อยละ 25 ของเด็กอายุ 14-17 ปี หรือกลุ่มวัยรุ่นบอกว่าไม่มีความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์เลยหรืออย่างมากก็เคยได้ยินเพียงชื่อนั้น ซึ่งถ้าหากแยกเฉพาะกลุ่มเด็กในเมืองไทยจะมีถึงร้อยละ 23-36 เลยทีเดียว โดยกลุ่มวัยรุ่นมีเพียงร้อยละ 24 เท่านั้นที่รู้จักถุงยางอนามัย อย่างไรก็ตามร้อยละ 68 ของกลุ่มวัยรุ่นนี้รู้ดีว่าโรคเอดส์เกิดจากการมีเพศสัมพันธ์ที่ไม่มีการป้องกัน

น.ส. มะแฮร์ คาน ผอ.องค์การยูนิเซฟประจำภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงและแปซิฟิก กล่าวว่าผลการสำรวจครั้งนี้เป็นการเตือนรัฐบาลและสังคมในภูมิภาคนี้ให้ตระหนักถึงความสำคัญในการศึกษาแก่เด็ก ๆ เพราะโรคเอดส์เป็นโรคที่ไม่มีพรมแดน และถ้าไม่ยอมทำให้ภูมิภาคนี้มีปัญหาโรคเอดส์แพร่ระบาดอย่างหนักเหมือนในแอฟริกาที่ต้องรีบลงมือแก้ไขปัญหานี้อย่างเร่งด่วน

หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ (20 กรกฎาคม 2554)

10. ข้อใดคือสาระสำคัญที่ผู้เขียนต้องการนำเสนอ (การวิเคราะห์) (ง)

- ก. ปัญหาโรคเอดส์
- ข. โรคเอดส์ในภูมิภาคเอเชีย
- ค. โรคเอดส์เป็นโรคที่ไม่มีพรมแดน
- ง. การศึกษาเรื่องโรคเอดส์ในชั้นเรียน

11. ปัญหาสำคัญในข้อความข้างต้นคืออะไร (ความรู้ ความจำ) (ข)

- ก. ปัญหาการควบคุมโรคเอดส์
- ข. ปัญหาการละเลยเรื่องโรคเอดส์
- ค. ปัญหาในการศึกษาเรื่องโรคเอดส์
- ง. ปัญหาในการแพร่ระบาดของโรคเอดส์

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 12 – 13

เมื่อเราสอบตกเราข่มเสียใจ บางคนเกิดความรู้สึกว่า ชีวิตนี้ไร้ค่า การสอบตก เป็นความ อับอายที่จะติดตัวไปตลอดชีวิต มองหน้าใครไม่ได้อีกแล้ว ฉันเป็นคนโง่ คนไร้ความสามารถ ความรู้สึกเช่นนี้ไม่มีประโยชน์อะไร นอกจากจะทำให้เราจมอยู่ในความทุกข์ และไม่มีวันแก้ตัวได้ตลอดชีวิต บางคนอาจคิดว่าเด็กรู้สึกเช่นนี้ไม่ได้แต่นั่นเป็นเพราะไม่พยายามเลิกความเป็นคนจิตใจไม่เข้มแข็งของตนเองต่างหากที่ทำลายตนเอง ใช้การสอบตกไม่ การสอบตกเป็นเพียงเหตุเล็กน้อยแต่เรากลับทำลายตนเองเสียรวากับมหันตภัยทุกข์

12. สาเหตุสำคัญของข้อความนี้คืออะไร (การวิเคราะห์) (ก)

- ก. จิตใจที่ไม่เข้มแข็งทำให้ชีวิตล้มเหลว
- ข. เราสอบตกไม่ใช่สาเหตุที่ทำลายชีวิตของเรา
- ค. ความรู้สึกผิดหวังและเสียใจทำให้เกิดทุกข์
- ง. เราจะไม่สามารถทำอะไรให้ดีขึ้นได้ ถ้าเราจมอยู่ในความทุกข์

13. นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านข้อความข้างต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

(การนำไปใช้) (ก)

- ก. ความเข้มแข็ง
- ข. ความกล้าหาญ
- ค. ความเพียรพยายาม
- ง. ความไม่ประมาท

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 14 – 16

(๑) คนไทยนั้นถือว่าบ้านเป็นสิ่งสำคัญต่อชีวิต ตั้งแต่เกิดไปจนตาย เพราะคนไทย (๒) โบราณนั้นใช้บ้านเป็นที่เกิด การคลอดลูกจะกระทำกันที่บ้าน โดยมีหมอฟันบ้านเรียกว่า หมอตำแยเป็นผู้ทำคลอด มิใช่ใช้โรงพยาบาลหรือสถานผดุงครรภ์อย่างในปัจจุบันและที่สุดของชีวิตเมื่อมีการตายเกิดขึ้น (๓) คนไทยจะเก็บศพของผู้ตายที่เป็นสมาชิกของบ้านไว้ในบ้าน ก่อนที่จะทำพิธีเผา เพื่อทำบุญสวดและเป็นการใกล้ชิดผู้ตายเป็นครั้งสุดท้าย ดังนั้น (๔) บ้านจึงกลายเป็นสถานที่ที่คนไทยใช้ชีวิตเกือบตลอดเวลาตั้งแต่เกิดจนตาย

14. ข้อใดคือใจความสำคัญของข้อความข้างต้น (การวิเคราะห์) (ง)
- ก. ส่วนที่ ๑ กับ ส่วนที่ ๒
 - ข. ส่วนที่ ๒ กับ ส่วนที่ ๓
 - ค. ส่วนที่ ๓ กับ ส่วนที่ ๔
 - ง. ส่วนที่ ๔ กับ ส่วนที่ ๑
15. ข้อความข้างต้น ควรตั้งชื่อเรื่องว่าอย่างไร (การตั้งเคราะห์) (ค)
- ก. คุณค่าของบ้าน
 - ข. พิธีกรรมของคนไทย
 - ค. ความสำคัญของบ้าน
 - ง. ลักษณะของบ้านไทย
16. ข้อใดคือข้อสรุปที่ถูกต้องที่สุด (การประเมินค่า) (ก)
- ก. บ้านไทยมีคุณค่าและมีผลต่อจิตใจของผู้อาศัยตั้งแต่เกิดจนตาย
 - ข. การเกิดและการตายใช้บ้านเป็นที่ประกอบพิธีกรรมตามประเพณี
 - ค. คนไทยทุกยุคทุกสมัยให้ความสำคัญและใช้ชีวิตในบ้านตลอดเวลา
 - ง. บ้านเป็นสถานที่สำคัญและเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตของคนไทยตั้งแต่เกิดจนตาย

แบบวัดความสามารถการอ่านอย่างมีวิจารณญาณ ฉบับหลังเรียน

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 1 – 2

ครูประเภทหนึ่ง ผู้เป็นครุหาฐัตัวไม่ แต่วาศิษย์ไค้ นับถึผู้ันเข้าไว้ในจำนวนครุของเขาแล้ว คนเราศิษย์ไค้ ใ้ วศาศการไค้ ต้องเป็นผูไค้ ยินไค้ ฟังมาก ดังที่เราศิษย์ไค้ วศาศการไค้ พหุศุตและรู้จัจจจจำเล็อกเอาของดีไค้ ตัวเพิ่มเติมอยู่เสมอ จึงจะมีความรู้ ความสามารถ เมื่อผู้ไค้ แสดงศิลปะวศาศการอย่างไค้ ไรออกมาเป็นเหตุให้เราศิษย์ไค้ ใ้ รับความรู้เพิ่มเติม ไค้ จัจจจำมาใช้เป็นประโยชน์แก่ตน บุคคลที่มันไปศึวศาศการไค้ ต้องระลึกอยู่เสมอ ความรู้หรือวิธีกรอันนี้ไค้ มาจากไค้ ไร ก็นับถึผู้ันว่าเป็นครุศึวศาศการไค้

1. ข้อใดเป็นแนวคิดสำคัญของข้อความข้างต้น (การวิเคราะห์) (ง)
 - ก. ใ้ รู้จัจจจจำและเล็อกสิ่งที่ดีไค้ ตัว
 - ข. ทำให้ตนเป็นพหุศุต คือ เป็นผูฟังไค้ มาก
 - ค. ใ้ พยายามชวนขวยหาความรู้เพิ่มเติมอยู่เสมอ
 - ง. ใ้ ความเคารพนับถึผูที่ใ้ ความรู้ไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อม

2. ข้อใดเป็นความหมายเฉพาะของคำว่า “ครุ” ในข้อความนี้ (ความเข้าใจ) (ข)
 - ก. ผูที่ไค้ สัองสอนวศาศการโดยตรง
 - ข. ผูที่ใ้ วิชาความรู้โดยที่ตัวเองไมรู้ตัว
 - ค. ผูที่สัองสอนวิชาไค้ วิชาหนึ่งชั่วครั้งชั่วครว
 - ง. ผูที่มีภาระหนักในการสัองสอนอบรมวศาศการทุกประเภท

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 3 – 4

คนทีพุดเหม็น (พุดเป็นอุจจาระ) ไค้ แก่ ผูพุดปดทั้งรู้เพื่อตน เพื่อผู้ันหรือเห็นแก่อามิส คนพุดหอม (พุดเป็นดอกไม้) ไค้ แก่ ผูที่ไม่พุดปดทั้งที่รู้ พุดดี คนพุดหวานเปรียบเหมือนน้ำฝัองที่เป็นที่คิดตรงใจผูคน ไค้ แก่ เว้นจากการพุดหยาบ พุดแต่คำรินหู

3. ข้อความข้างต้น ผลของคำพูดตรงกับข้อใด (การสังเคราะห์) (ข)

ก. หอมกลิ่นดอกไม้	นับถือ
หอมสดหอมกลมคือ	สะท้อน
ข. อ่อนหวานมานมิตรสัน	เหลือหลาย
หยาบบ่มีเกลอกราย	เกลื่อนไกล่
ค. ไปฟังคนพูดฟัง	พันเฟือ
เท็จและจริงงานเจือ	คละเกล้า
ง. อีกหนึ่งไปเชื่อถ้อย	คำคน ลือแฮ
บอกเล่าข่าวเหตุผล	เรื่องร้าย

4. นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านข้อความข้างต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร

(การนำไปใช้) (ข)

- ก. การพูดให้น้อยๆ
- ข. การพูดให้ถูกต้องวิธี
- ค. การพูดให้สนุกสนาน
- ง. การพูดให้ไพเราะและถูกกาลเทศะ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 5 - 8

หลักธรรม หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท

ข้อที่ ๑๐ การเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

พระเจ้าอยู่หัวรับสั่งว่ารัฐใหม่บ้านเมืองอยู่รอดมาได้ทุกวันนี้เพราะอะไร เพราะคนไทยเรายังให้กัน อยู่ คำสั้นๆคำเดียว “เรายังให้กันอยู่” คนในครอบครัวยังช่วยเหลือกันและกันอยู่ คนในชุมชนยังเอื้อกันอยู่ ข้าราชการยังให้บริการแก่ประชาชน เวลาเกิดเหตุการณ์ทุกข์ยากที่ไหน ทุกคนยังรวมตัวกันช่วยเหลือซึ่งกัน และกัน อันนี้เป็นสังคมที่หาไม่ได้ในโลก

ฝรั่งแม้กระทั่งคนในครอบครัวก็ตัวใครตัวมัน ไม่มีหรอกที่จะไปนั่งช่วยกัน ตกเย็นมา เฮ้ย!! ขอกิน ข้าวด้วยสักมือ ไม่ได้หรอก ตัวใครตัวมันทั้งนั้น อย่างเมืองไทยนี้ไปถึงจะเอาอะไรก็ได้ เดินเข้าไปที่ไหนก็มี กินแล้ว นืออย่าไปหาที่ไหนเลยครับ ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่นั้น เป็นคุณสมบัติของเราที่จะต้องมี

หลักธรรม หลักทำ ตามรอยพระยุคลบาท

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล

5. ข้อความข้างต้นใช้โวหารภาพพจน์ประเภทใด (การวิเคราะห์) (ก)
- เทศนาโวหาร
 - บรรยายโวหาร
 - พรรณนาโวหาร
 - อุปมาโวหาร
6. นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านบทความข้างต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร (การนำไปใช้) (ข)
- มีความสมัคสมานสามัคคี
 - มีน้ำใจ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่
 - มีความขยันหมั่นเพียร
 - มีความมานะอดทนต่อความยากลำบาก
7. บุคคลในข้อใดต่อไปนี้มีพฤติกรรมสอดคล้องกับความหมายของ “เรายังให้กันอยู่” ได้เหมาะสมที่สุด (การประเมินค่า) (ง)
- ปาลิดาให้เพื่อนลอกการบ้าน
 - เมธาวิช่วยเพื่อนทำความสะอาดห้องแต่ขอขนมเป็นค่าตอบแทน
 - อุทุมพรแบ่งขนมที่ตกพื้นให้สมศักดิ์กิน โดยที่ไม่บอกว่าตกพื้น
 - ชนิดาบริจาคสิ่งของและเงินช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยน้ำท่วม
8. ถ้าทุกคนในสังคมปฏิบัติตามที่ผู้เขียนเสนอแนะ ผลที่ตามมาจะเป็นอย่างไร (การสังเคราะห์) (ง)
- ประเทศพัฒนาขึ้น
 - สภาพเศรษฐกิจดีขึ้น
 - ประชากรมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น
 - คนในสังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 9 – 10

(1) ปัจจุบันหัตถกรรมที่ผลิตจากกระดาษเส้นใยพีชกำลังได้รับความนิยม อย่างกว้างขวาง นอกจากกระดาษสาแล้ว ยังมีเส้นใยจากพืชอื่นๆ อีก เช่น ใยสับปะรด กาบกล้วย เปลือกข้าวโพด มูลช้าง ฟางข้าว ผักตบชวา ฯลฯ (2) เพราะเป็นผลิตภัณฑ์ที่แลเห็น ความสวยงามของเส้นใยธรรมชาติ (3) วัสดุจากธรรมชาติเหล่านี้มีอยู่มากมายในเมืองไทย เป็นการเพิ่มมูลค่าด้วยวิธีง่ายๆ จากภูมิปัญญาท้องถิ่น (4) ลงทุนน้อยเกิดประโยชน์ต่อสิ่งแวดล้อม มีการสร้างงานสร้างรายได้ให้แก่ท้องถิ่น

9. ส่วนใดเป็นสาระสำคัญของข้อความข้างต้น (การวิเคราะห์) (ง)

ก. ส่วนที่ 1 กับ ส่วนที่ 2

ข. ส่วนที่ 2 กับ ส่วนที่ 3

ค. ส่วนที่ 3 กับ ส่วนที่ 4

ง. ส่วนที่ 1 กับ ส่วนที่ 4

10. ผู้เขียนมุ่งจะสนับสนุนพัฒนาด้านใดมากที่สุด (ความเข้าใจ) (ก)

ก. อาชีพของชุมชน

ข. ภูมิปัญญาท้องถิ่น

ค. ศิลปะหัตถกรรม

ง. การผลิตกระดาษจากเส้นใยธรรมชาติ

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 11 – 12

หนังสือเป็นอาหารบำรุงสมอง เป็นช่องทางที่แน่นอนที่สุดของมนุษย์ ในอันที่จะสร้างสรรค์อำนาจแห่งจิต เป็นมิตรแท้ที่จะนำมนุษย์ไปสู่ความสำเร็จสมหวังอย่างซื่อสัตย์ที่สุด

11. ข้อใดบอกความหมายของข้อความข้างต้นได้**ครบถ้วนที่สุด** (การประเมินค่า) (ก)
- การอ่านหนังสือช่วยพัฒนาสติปัญญาและจิตใจ
 - ผู้ที่ประสงค์ความสำเร็จต้องอ่านหนังสือที่มีประโยชน์
 - การอ่านจะทำให้คนฉลาดขึ้นและประกอบกิจการงานได้ดี
 - คนที่มิหนังสืออยู่กับตัวจะรู้สึกเหมือนมีเพื่อนที่ไม่เคยขัดแย้งกัน
12. ข้อใด**ไม่ใช่**ความเปรียบเทียบถึงหนังสือในข้อความนี้ (ความรู้ ความจำ) (ข)
- มิตรแท้
 - อำนาจแห่งจิต
 - ช่องทางของมนุษย์
 - อาหารบำรุงสมอง

อ่านข้อความต่อไปนี้แล้วตอบคำถาม ข้อ 13 – 15

ท่านต้องรู้ว่าคนส่วนมากในโลกนี้เขามีกิเลส คือ ความโลภ โกรธ และหลง ดังนั้น บางทีเขาก็คิดถูกและทำถูก แต่บางทีก็คิดผิดและทำผิด บางทีก็โง่ บางทีก็ฉลาดเพราะฉะนั้น ท่านจะต้องให้อภัยเขา ค่อยๆ พุดกับเขา ไม่ด่าว่ารุนแรงกับเขา ท่านต้องใช้ปัญญาของท่านเข้าไปสอนเขา ไปชักจูงเขาให้เดินในทางที่ถูกต้อง คือหน้าที่ของผู้มีปัญญาที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับ คนโง่ที่มีอยู่ในโลกนี้เป็นจำนวนมากมายมหาศาล ผลที่ได้รับก็คือท่านจะเป็นคนที่มีจิตใจ เยือกเย็นและนำเอาพรกราบไหว้ของคนทั่วไปโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ท่านจะไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนเลย แม้ว่าจะพบเห็นหรือเกี่ยวข้องกับคนมากมายหลายประเภทในโลกนี้อยู่เสมอ

13. สาระสำคัญของข้อความนี้คืออะไร (การวิเคราะห์) (ค)
- คนส่วนมากในโลกนี้เขามีกิเลส
 - ท่านต้องให้อภัยเขา ค่อยๆ พุดกับเขา
 - ท่านต้องใช้ปัญญาของท่านเข้าไปสอนเขา ไปชักจูงเขาให้เดินในทางที่ถูกต้อง
 - ท่านจะเป็นคนที่มีจิตใจเยือกเย็น และนำเอาพรกราบไหว้ของคนทั่วไป

14. ข้อความข้างต้น ตรงกับสำนวนในข้อใด (การสังเคราะห์) (ข)
- ก. คนตายขายคนเป็น
 - ข. โกรธคือโง่ โมโหคือบ้า
 - ค. อย่าถือคนบ้า อย่าว่าคนเมา
 - ง. คนรักเท่าผืนหนัง คนชังเท่าผืนเสื่อ
15. นักเรียนสามารถนำข้อคิดที่ได้จากการอ่านข้อความข้างต้นไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไร (การนำไปใช้) (จ)
- ก. การให้อภัย
 - ข. การใช้ปัญญา
 - ค. การมีจิตใต้เอือกเย็น
 - ง. คนส่วนมากมีกิเลส

ภาวะโลกร้อน

ภาวะโลกร้อนคืออะไร อะไรคือสาเหตุของการภาวะโลกร้อน

ภาวะโลกร้อน หมายถึง การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศที่เกิดจากการกระทำของมนุษย์ ที่ทำให้อุณหภูมิเฉลี่ยของโลกเพิ่มสูงขึ้น เราจึงเรียกว่า ภาวะโลกร้อน (Global Warming) กิจกรรมของมนุษย์ที่ทำให้เกิดภาวะโลกร้อน คือ กิจกรรมที่ทำให้ปริมาณก๊าซเรือนกระจกในบรรยากาศเพิ่มมากขึ้น ได้แก่ การเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจกโดยตรง เช่น การเผาไหม้เชื้อเพลิง และการเพิ่มปริมาณก๊าซเรือนกระจกโดยทางอ้อม คือ การตัดไม้ทำลายป่า

ปรากฏการณ์เรือนกระจก หมายถึง การที่ชั้นบรรยากาศของโลกกระทำตัวเสมือนกระจกที่ยอมให้รังสีคลื่นสั้นจากดวงอาทิตย์ผ่านทะลุลงมายังผิวพื้นโลกได้ แต่จะดูดกลืนรังสีคลื่นยาวที่โลกคายออกไปไม่ให้หลุดออกนอกบรรยากาศ ทำให้โลกไม่เย็นจัดในเวลากลางคืน บรรยากาศเปรียบเสมือนผ้าห่มผืนใหญ่ที่คลุมโลกไว้ ก๊าซที่ยอมให้รังสีคลื่นสั้นจากดวงอาทิตย์ผ่านทะลุลงมาได้แต่ไม่ยอมให้รังสีคลื่นยาวที่โลกคายออกไปหลุดออกนอกบรรยากาศ เรียกว่า ก๊าซเรือนกระจก

หากไม่มีการช่วยกันแก้ไขปัญหาโลกร้อนในวันนี้ ในอนาคตจะส่งผลกระทบต่อประเทศไทยอย่างไร

1. ทำให้ฤดูกาลของฝนเปลี่ยนแปลงไป กระบวนการระเหยและการกลั่นตัวจะเร็วขึ้น หมายถึงว่า ฝนอาจจะตกบ่อยขึ้น แต่น้ำจะระเหยเร็วขึ้นด้วย ทำให้ดินแห้งเร็วกว่าปกติในช่วงฤดูกลางพฤษภาคม
2. ผลผลิตทางการเกษตรจะลดลง นอกจากผลกระทบโดยตรงจากอุณหภูมิ ฝน ช่วงระยะเวลาฤดูกลางพฤษภาคมแล้ว ยังเกิดจากผลกระทบทางอ้อมอีกด้วย คือ การระบาดของโรคพืชศัตรูพืชและวัชพืช
3. สัตว์น้ำจะอพยพไปตามการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิ น้ำทะเล แหล่งประมงที่สำคัญๆ ของโลกจะเปลี่ยนแปลงไป
4. มนุษย์จะเสียชีวิตเนื่องจากความร้อนมากขึ้น ตัวนำเชื้อโรคในเขตร้อนเพิ่มมากขึ้น ปัญหาภาวะมลพิษทางอากาศภายในเมืองจะรุนแรงมากขึ้น

ที่มา : กลุ่มวิชาการภูมิอากาศ สำนักพัฒนาอู่ศูนย์มหาวิทยาลัย กรมอุตุนิยมวิทยา

สาเหตุการเกิดภาวะโลกร้อน

เราคงทราบแล้วว่าสภาวะโลกร้อนเกิดจากการที่มีแก๊สเรือนกระจกในบรรยากาศมากเกินไป แก๊สเรือนกระจกตัวหนึ่งที่สำคัญ ได้แก่ คาร์บอนไดออกไซด์ ซึ่งเกิดจากการเผาไหม้เชื้อเพลิงเพื่อใช้งาน มนุษย์เองเป็นผู้ปล่อยแก๊สนี้ออกมาเป็นจำนวนมากเพื่อนำพลังงานมาใช้ ยิ่งเราใช้พลังงานมากเท่าใด ก็ยิ่งได้แก๊สเรือนกระจกออกมามากขึ้นเป็นเงาตามตัว หากเราพิจารณาอัตราการใช้พลังงานในช่วงครึ่งศวรรษที่ผ่านมา จะพบว่า สอดคล้องกับการเพิ่มปริมาณแก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ในอากาศเป็นอย่างดี และไม่มีแนวโน้มว่าจะลดลงในระยะเวลาดังกล่าว

ปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันนี้ ที่จริงแล้วเป็นกระบวนการรักษาตัวเองของโลก หากเป็นสภาวะที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ โลกจะกลับมาสู่สภาวะสมดุลได้ในเวลาไม่นานนัก แต่เนื่องจากมนุษย์เราเร่งผลิตแก๊สเรือนกระจกออกมามากเกินขีดความสามารถของโลกที่จะเยียวยาตนเองได้ทัน การเกิดสภาวะโลกร้อนอย่างรวดเร็วและรุนแรงจึงเกิดขึ้น กล่าวโดยสรุปก็คือสาเหตุที่ทำให้เกิดสภาวะโลกร้อนในครั้งนี้ ก็คือ **มนุษย์**

ตารางแสดงแก๊สเรือนกระจกและแหล่งที่มา

แก๊สเรือนกระจก	แหล่งที่มา	ส่งผลให้โลกร้อนขึ้น (%)
แก๊สคาร์บอนไดออกไซด์ (CO ₂)	1) จากแหล่งธรรมชาติ เช่น กระบวนการหายใจของสิ่งมีชีวิต 2) จากมนุษย์ เช่น การเผาไหม้เชื้อเพลิงจากโรงงานอุตสาหกรรมต่างๆ , การตัดไม้ทำลายป่า (ลดการดูดซับ CO ₂)	57
แก๊สมีเทน (CH ₄)	1) จากแหล่งธรรมชาติ เช่น จากการย่อยสลายของสิ่งมีชีวิต, การเผาไหม้ที่เกิดจากธรรมชาติ 2) จากมนุษย์ เช่น จากนาข้าว, แหล่งน้ำท่วม, จากการเผาไหม้เชื้อเพลิงประเภทถ่านหิน น้ำมัน และแก๊สธรรมชาติ	12
แก๊สไนตรัสออกไซด์ (N ₂ O)	1) จากมนุษย์ เช่น อุตสาหกรรมที่ใช้กรดไนตริกในขบวนการผลิต, อุตสาหกรรมพลาสติก, อุตสาหกรรมไนลอน, อุตสาหกรรมเคมี, การเผาไหม้เชื้อเพลิงจากซากพืชและสัตว์, ปุ๋ย, การเผาป่า 2) จากแหล่งธรรมชาติ - อยู่ในภาวะที่สมดุล	6
แก๊สที่มีส่วนประกอบ	จากมนุษย์ เช่น อุตสาหกรรมต่างๆ และอุปกรณ์เครื่องใช้ใน	25

คลอโรฟลูออโรคาร์บอน(CFCs)	ชีวิตประจำวัน เช่น โฟม, กระจ่างสปเรย์, เครื่องทำความเย็น ; ตู้เย็น แอร์ , ตัวทำลาย (แก๊สนี้จะรวมตัวทางเคมีได้ดีกับโอโซน ทำให้โอโซนในชั้นบรรยากาศลดลงหรือเกิดรูรั่วในชั้น โอโซน)
---------------------------	---

ทีมา กอร์, อัล. (2550). โลกร้อนความจริงที่ไม่มีใครอยากฟัง. กรุงเทพฯ : มติชน.

แนวทางการแก้ปัญหาภาวะโลกร้อนจากนิตยสาร Time

นิตยสาร Time ฉบับวันที่ 9 เมษายน 2007 ได้แนะนำ คู่มือการเอาชีวิตรอดจากภาวะโลกร้อน (The Global Warming Survival Guide) โดยแนะนำ 51 วิธีที่เราสามารถร่วมกันแก้ปัญหาภาวะโลกร้อนได้ ได้แก่

1. ใช้พลังงานชีวภาพ เช่น ไบโอดีเซล เอทานอล ให้มากขึ้น
2. ลดการใช้พลังงานในบ้าน การใช้ไฟฟ้าในที่พักอาศัย มีส่วนทำให้เกิด ก๊าซ เรือนกระจก ถึง 16%
3. เปลี่ยนหลอดไฟเป็นหลอดไฟแบบขด compact fluorescent lightbulb (CFL) จะใช้ไฟเพียง 1 ใน 4 ของปกติ
4. การเปลี่ยนไปใช้ไฟแบบหลอด LED จะได้ไฟที่สว่างกว่า และประหยัดไฟฟ้ากว่าหลอดปกติ 40 %
5. ในอเมริกาได้มีการณรงค์ให้เก็บ ภาษีคาร์บอน จากโรงงานอุตสาหกรรม ซึ่งจะช่วยลดปริมาณการปล่อย CO2 ลงราว 5%
6. บ้านหลังใหญ่กินไฟกว่าการอยู่บ้านหลังใหญ่เกินความจำเป็น ส่งผลให้มีการใช้พลังงานมากกว่าที่ต้องการได้
7. ไม่ซักผ้าในน้ำอุ่น ตากผ้าแทนที่จะใช้เครื่องอบผ้า ผลการวิจัยบอกว่า ตลอดอายุการใช้งานของเสื้อ 1 ตัวจะปล่อย CO2 จากการซัก รีด อบแห้ง ประมาณตัวละ 9 ปอนด์
8. รีไซเคิลเสื้อ ในบางบริษัทมีการรับบริจาคเสื้อที่ใช้แล้ว จะนำไปหลอมมาทำเป็นเส้นใยใหม่อีกครั้ง ซึ่งจะช่วยลดก๊าซ เรือนกระจก ได้ถึง 71%
9. สร้างตึกสีเขียว ในการก่อสร้างบางตึกจะผสมคอนกรีต เข้ากับ slug (ของเสี้ยวที่ได้จากเหมือง) ซึ่งจะทำให้แข็งแรงขึ้น ลดการใช้พลังงานได้มากขึ้น

อ้างอิงจาก "51 things we can to do save the environment." (2007, April). Time, 169,15. p.69.

แบบทดสอบความสามารถในการเขียนเรียงความภาษาไทย

ฉบับที่ 1 ก่อนการทดลอง

วิชาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 เวลา 60 นาที คะแนนเต็ม 100 คะแนน

.....

คำสั่ง ให้นักเรียนเขียนเรียงความภาษาไทยเรื่อง “ภาวะโลกร้อน ” ความยาวไม่ต่ำกว่า 20 บรรทัด โดยใช้ข้อมูลจากบทอ่าน

เรื่อง.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

บทความออกอากาศทางสถานีวิทยุ
เรื่อง พระมหาธรรมราชา ผู้ครองแผ่นดินโดยธรรม
บทความประชาสัมพันธ์ จาก สำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม
ประจำวันจันทร์ที่ ๑๐ พฤษภาคม ๒๕๕๓

เป็นที่ประจักษ์แก่คนไทยมาช้านานแล้วว่า นับตั้งแต่เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๔๘๕ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จขึ้นครองราชย์อย่างกะทันหันโดยมิได้เตรียมพระองค์มาก่อน จนถึงวันที่ทรงมีพระปฐมบรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดยธรรมเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม” เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๔๘๓ เป็นต้นมา พระมหาธรรมราชาผู้ครองแผ่นดิน โดยธรรมพระองค์นี้ก็ทรงยึดมั่นอยู่กับพระราชปณิธานที่ได้พระราชทานไว้ โดยดำรงพระองค์อยู่ในทศพิธราชธรรมอย่างเคร่งครัดกับทั้งยังทรงมุ่งมั่นปฏิบัติพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่ทำนุบำรุงประเทศชาติและพสกนิกร โดยเฉพาะผู้ยากไร้ในชนบทให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้น พระราชกรณียกิจและ พระราชจริยวัตรนี้ได้ซึมซาบเข้าไปในหัวใจของผู้คนทุกชนชั้น ทุกเชื้อชาติ ทุกภาษา โดยทั่วหน้ากัน

ตลอดระยะเวลากว่า ๖๐ ปีมานี้ ทุกคนต่างตระหนักเป็นอย่างดีว่าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวของเราไม่เคยทรงใช้พระราชอำนาจที่ทรงมีเพื่อ โน้มน้าวใจให้พสกนิกรต้องกระทำสิ่งใด ในทางตรงกันข้ามเรื่องที่พสกนิกรกระทำนั้นเป็นการกระทำด้วยความจงรักภักดีที่เป็นผลมาจากพระเมตตาและพระมหากรุณาธิคุณอันยิ่งใหญ่ไพศาล ดังพระคำรัสของสมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช สกลมหาสังฆปริณายก ที่ทรงกล่าวไว้ว่า “ข้อที่พระมหากษัตริย์ราชาเจ้าพระองค์นี้ทรงถึงพร้อมด้วยพระเมตตาและพระมหากรุณาธิคุณ อันยิ่งใหญ่ไพศาล ดังนั้น ไม่ว่าพระองค์จะเสด็จพระราชดำเนินไป ณ ที่ใด สันติสุขก็เกิดขึ้นที่นั่น ประชาชนพากันมาเฝ้าแห่รับเสด็จไม่ต้องกลัวราชภัย เพราะจะได้รับแต่ความสุขและความร่มเย็นสถานเดียว”

ที่มา สำนักงานเลขาธิการสำนักงานปลัดกระทรวงกลาโหม

รู้เรื่องในหลวงของเรา

พระนาม “ ภูมิพลอดุลยเดช ” ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้รับพระราชทานมาจากพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ มีความหมายว่า “ ผู้ทรงกำลังอำนาจไม่มีอะไรเทียบในแผ่นดิน ”

ในวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ จะทรงเจริญพระชนมพรรษาครบ ๘๐ พรรษา ซึ่งได้โปรดเกล้าฯพระราชทานชื่อมาแล้วว่า “ พระราชพิธีมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา ๘๐ พรรษา ๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ ” ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น คือเหตุการณ์สำคัญต่างๆที่เกี่ยวข้องกับพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช “ ในหลวง ผู้เป็นที่รักยิ่งของปวงชนชาวไทย ” ซึ่งตลอดระยะเวลาแห่งการครองราชย์ นับตั้งแต่วันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๕ ตราบจนปัจจุบันเป็นเวลา ๖๐ ปีเต็ม จนกล่าวได้ว่าทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ครองราชย์ยาวนานที่สุดในโลก ได้ทรงอุทิศพระวรกาย พระราชหฤทัย และพระสติปัญญาบำเพ็ญพระราชกรณียกิจน้อยใหญ่ทั้งปวงเพื่ออาณาประชาราษฎร์ของพระองค์อย่างมากมายมหาศาลตลอดมา จนยากยิ่งที่จะหาพระมหากษัตริย์พระองค์ใด หรือประมุขของประเทศใดในโลกมาเทียบเคียงได้ ดังนั้น ในโอกาสมหามงคลสมัยนี้ จึงขอเชิญชวนพี่น้องชาวไทยทั้งในและนอกประเทศได้น้อมรำลึกถึงพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์ท่าน ด้วยการตั้งใจ “ ทำความดี ” และ “ รู้รักสามัคคี ” ถวายเป็นพระราชสักการะ ให้สมกับที่พวกเราได้มีบุญเกิดบนผืนแผ่นดินไทย ที่มี “ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ” เป็นพระประมุขของชาติ

ที่มา กลุ่มประชาสัมพันธ์ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

พระราชกรณียกิจ ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช เสด็จขึ้นสืบราชสันตติวงศ์ต่อจากสมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช เป็นพระมหากษัตริย์ลำดับที่ ๙ แห่งบรมราชจักรีวงศ์ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๙๕ จากวันนั้นจนถึงวันนี้ เป็นเวลา ๖๐ ปีที่พระองค์ทรงดำรงฐานะเป็นพระประมุขของชาติ เป็นระยะเวลาการครองราชย์ที่ยาวนานกว่ามหาราชาองค์ใดในโลกและบูรพกษัตริย์องค์ใดในแดนสยาม และเป็นเวลา ๖๐ ปีนี้เอง ที่พระองค์ทรงทุ่มเทพระวรกาย พระสติปัญญาความสามารถ และพระราชทรัพย์ส่วนพระองค์ ทรงปฏิบัติพระราชกรณียกิจอยู่เป็นนิจนานัปการ ด้วยหวังให้มหาชนชาวสยามถึงพร้อมด้วยประโยชน์สุข ซึ่งเป็นสิ่งที่พระองค์ทรงตั้งพระราชหฤทัยไว้ตั้งแต่สมัยเมื่อเสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์ราชสมบัติ ดังพระปฐมบรมราชโองการที่ได้พระราชทานแก่พสกนิกรชาวไทยเมื่อครั้งพระราชพิธีบรมราชาภิเษก วันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๖ ว่า

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ที่ทรงงานหนักที่สุดพระองค์หนึ่งของโลก พระราชกรณียกิจของพระองค์มีมากมาย ทั้งในด้านการอนุรักษ์ฟื้นฟูทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมด้านการแพทย์และสาธารณสุข ด้านการศึกษา ด้านศาสนา ด้านความมั่นคงภายในประเทศ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ด้านศิลปะวัฒนธรรม และด้านการกีฬา แต่พระราชกรณียกิจหลักของพระองค์คือ การยกระดับสภาพความเป็นอยู่ และพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน โดยพระองค์จะเสด็จพระราชดำเนินไปยังท้องที่ต่างๆ พร้อมทอดพระเนตรสภาพปัญหาในท้องที่เหล่านั้นด้วยพระองค์เอง พระองค์จะใช้เวลาส่วนใหญ่ในแต่ละปี เสด็จพระราชดำเนินแปรพระราชฐานไปประทับแรม ณ พระตำหนักตามภูมิภาคต่างๆ และจะทรงหาโอกาสเสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรในพื้นที่ใกล้เคียงอยู่เสมอ จนอาจกล่าวได้ว่า ไม่มีพื้นที่แห่งใดในประเทศไทย ที่พระองค์ไม่เคยเสด็จพระราชดำเนินไปถึง

ตลอด ๖๐ ปีที่ผ่านมา เป็นช่วงเวลาที่พระองค์ทรงงานอย่างไม่เคยว่างเว้น และทรงประกอบพระราชกรณียกิจที่ถึงพร้อมทั้งความบริสุทธิ์บริบูรณ์ จึงเป็นช่วงเวลา ๖๐ ปีที่พสกนิกรชาวไทยอยู่ได้อย่างร่มเย็นเป็นสุขภายใต้ร่มพระบารมี พระราชกรณียกิจทั้งหลายที่พระองค์ทรงบำเพ็ญ นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดไม่ได้ที่พระองค์ทรงมีต่อประเทศชาติและประชาชนชาวไทย

ที่มา <http://www.prdnorth.in.th/king60/justeconomic.php>

ภาคผนวก จ

- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้การจัดการเรียนการสอนด้วยกลวิธีอาร์ อี เอ พี
- ตัวอย่างแผนการจัดการเรียนรู้แบบปกติ

แผนการจัดการเรียนรู้รายหน่วย
เรื่อง บทละครพูดเรื่องบทละครเห็นแก่ลูก

จำนวน 3 คาบ

1. สาระสำคัญ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระปรีชาสามารถ ยอดเยี่ยมในทางอักษรศาสตร์ ได้ทรงพระราชนิพนธ์วรรณคดีเรื่องต่างๆ ไว้มากกว่า 1,200 เรื่อง ทั้งร้อยแก้วและร้อยกรอง ทั้งสารคดีและบันเทิงคดี งานประพันธ์ประเภทหนึ่งที่ทรงพระราชนิพนธ์ ไว้เป็นจำนวนมากคือ บทละครพูด เรื่องบทละครพูดเห็นแก่ลูก พระองค์ทรงผูกเค้าโครงเรื่องเอง ละครพูด คือละครที่แสดง โดยให้ตัวละครสนทนาโต้ตอบกันเหมือนในชีวิตจริง

การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจเนื้อหาสำคัญที่ผู้เขียนถ่ายทอดได้ โดยผู้อ่านจำเป็นต้องเข้าใจองค์ประกอบของแต่ละย่อหน้าว่าประกอบไปด้วยใจความสำคัญ และผลความ การศึกษาเรื่องย่อของบทละครพูดเห็นแก่ลูกทำให้ทราบความเป็นมาของตัวละครแต่ละตัวในเรื่องและเชื่อมโยงมายังเนื้อหา การศึกษาวรรณกรรมนักเรียนจำเป็นต้องรู้หลักการวิเคราะห์ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทเจรจา เพื่อให้มีอรรถรสในการอ่านมากยิ่งขึ้น

ตัวละครในวรรณคดีเป็นตัวแทนมนุษย์ที่แสดงพฤติกรรม ความคิด ความรู้สึก ซึ่งสะท้อน ผ่านทางการบรรยายลักษณะ กระทำและบทสนทนา การกระทำมักบอกนิสัย ความมุ่งหมาย และสะท้อนสภาพจิตใจของตัวละคร

2. มาตรฐานการเรียนรู้

มาตรฐาน ท 1.1 : ใช้กระบวนการอ่านสร้างความรู้และความคิดไปใช้ตัดสินใจแก้ไขปัญหา และสร้างวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิตและมีนิสัยรักการอ่าน

มาตรฐาน ท 5.1 : เข้าใจและแสดงความคิดเห็น วิเคราะห์วรรณคดีและวรรณกรรมไทย อย่างเห็นคุณค่า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตจริง

มาตรฐาน ท 2.1 สามารถเขียนเรียงความ ย่อความ เขียนอธิบาย ชี้แจง แสดงความคิดเห็น แสดงการโต้แย้ง เขียนรายงาน และเขียนเชิงสร้างสรรค์ รวมทั้งใช้กระบวนการเขียนพัฒนา งานเขียน

มาตรฐาน ท 2.1 มีมารยาทในการเขียนและนิสัยรักในการเขียนและการศึกษาค้นคว้า รู้จักเลือกใช้ภาษาเรียบเรียงข้อความได้อย่างประณีต สนใจการศึกษา ค้นคว้า รวบรวม บันทึกข้อมูล

นำวิธีการของแผนภาพความคิด จัดลำดับความคิดและพัฒนางานเขียนตามขั้นตอนในการนำเสนอในรูปแบบของงานเขียนประเภทต่างๆ

3. ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

นักเรียนมีความรู้ ความเข้าใจพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และลักษณะคำประพันธ์บทละครพูด อ่านจับใจความของเรื่องของเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูกได้ สามารถบอกคุณค่าด้านเนื้อหาของเรื่องได้ สามารถวิเคราะห์บุคลิกและลักษณะนิสัยของตัวละคร บอกโครงเรื่อง บอกแก่นเรื่อง และสังเคราะห์ข้อคิดจากเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูกได้ สามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการวรรณคดีและวรรณกรรมได้ รวมถึงมีความรู้ ความเข้าใจเรื่องของการเขียนเรียงความ ลักษณะการเขียนเรียงความ สามารถเขียนเรียงความได้ และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในการเขียนเรียงความได้

4. จุดประสงค์การเรียนรู้

ความรู้ (K)

- 4.1 ตอบคำถามพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้
- 4.2 บอกลักษณะคำประพันธ์ได้ถูกต้อง
- 4.3 อธิบายหลักการสรุปใจความสำคัญของเรื่องได้
- 4.4 เล่าเรื่องย่อของเรื่องได้
- 4.5 บอกความหมายของการเขียนเรียงความได้
- 4.6 อธิบายวิธีการเขียนเรียงความได้

ทักษะ (P)

- 4.7 บอกโครงเรื่องบทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก ได้
- 4.8 อธิบายบุคลิกและลักษณะนิสัยของตัวละครได้
- 4.9 อธิบายคุณค่าด้านเนื้อหาได้
- 4.10 อภิปรายและแสดงความคิดเห็นต่อการตัดสินใจของตัวละคร ในแต่ละสถานการณ์ได้
- 4.11 เขียนเรียงความได้ตามหัวข้อที่กำหนดได้

เจตคติ (A)

- 4.12 บอกคุณค่าและความสำคัญของงานวรรณคดีและวรรณกรรม
- 4.13 อธิบายคุณค่าและความสำคัญของงานเขียนเรียงความ

5. การจัดการกระบวนการเรียนรู้

วิธีการสอนปกติ	การสอนกลวิธีอาร์ อี เอ พี
<p>คาบที่ 1 ชั้นนำ ครุณาภาพที่เกี่ยวข้องกับพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ตีคบนกระดาน ได้แก ภาพพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ภาพพระราชวังสนามจันทร์ ภาพกองลูกเสือป่า เป็นต้น แล้วให้นักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้ - นักเรียนรู้จักบุคคลในภาพหรือไม่ - บุคคลในภาพมีพระราชทินนามว่าอย่างไร - บุคคลในภาพมีความสำคัญอย่างไร ครุสรูปคำตบของนักเรียนแล้วเชื่อมโยงเข้าสู่ บทเรียน วันนี้เราจะมาเรียนเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก ซึ่งเป็นบทพระราชนิพนธ์ของ พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว</p>	<p>คาบที่ 1 ขั้นที่ 1 R (Read) ครุณาภาพต่อไปนี้ตีคบนกระดานดำ - พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว - ภาพพระราชวังสนามจันทร์ - ภาพกิจกรรมกองลูกเสือป่า เพื่อเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียน จากนั้นครุ ตั้งคำถาม หลังจากนักเรียนพิจารณาภาพต่างๆ เสร็จเรียบร้อยแล้ว - นักเรียนรู้จักบุคคลดังกล่าวในภาพหรือไม่ - นักเรียนรู้จักบุคคลในภาพได้อย่างไร - ภาพกิจกรรมบนกระดานเป็นภาพเกี่ยวกับ อะไร และมีความสัมพันธ์อย่างไรกับบุคคล ในภาพ - นักเรียนรู้จักบุคคลในภาพได้อย่างไร - บุคคลในภาพมีความสำคัญอย่างไรบ้าง ต่อสังคมไทย ครุให้นักเรียนอ่านบทอ่านเรื่อง บทละครพูด เห็นแก่ลูก จากหนังสือเรียนวรรณคดีวิจักษ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และอ่านไปความรู้เรื่อง พระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎ เกล้าเจ้าอยู่หัว</p>

<p>ขั้นสอน</p> <p>- ครูให้นักเรียนอ่านเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก ในหนังสือวรรณคดีวิจิตร ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และแจกใบความรู้พระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวให้นักเรียนอ่านโดยครูสอนวิธีการอ่าน</p> <p>จับใจ ความสำคัญ</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>- ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปพระราชประวัติผู้แต่ง ครูสุ่มถามนักเรียน 2-3 คน เพื่อให้เล่าเรื่องย่อจากเรื่องที่อ่าน และครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการอ่านลงในสมุด</p>	<p>ขั้นที่ 2 E (Encode)</p> <p>- ครูสอนขั้นตอนการอ่านจับใจความสำคัญจากเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก</p> <p>- ครูให้นักเรียนสรุปแต่ละประโยคแล้วเรียบเรียง โดยใช้ภาษาของตนเอง แล้วบันทึกผลการอ่านจับใจความสำคัญลงในใบงานส่งในคาบ</p> <p>ขั้นที่ 3 A (Annotate)</p> <p>ครูถามนักเรียนว่า การที่ผู้อ่านจะอ่านหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่งเข้าใจและได้เนื้อหาสาระความรู้ เพื่อนำความรู้ไปใช้ จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องใด การเขียนสรุปความ (การเขียนจับใจความสำคัญนั้นตรงกับ การเขียน annotate ประเภทที่ 2 คือ การเขียนสรุปความ)</p> <p>- ครูให้นักเรียนเขียนบันทึกสรุปความลงในใบงานเกี่ยวกับพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวตามหัวข้อต่อไปนี้</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ช่วงเกิด – เรียน 2. ช่วงครองราชย์ 3. ผลงานเขียน (นามแฝง+ผลงาน) 4. พระราชกรณียกิจที่สำคัญ <p>- ครูให้นักเรียนวิเคราะห์ วิเคราะห์เนื้อเรื่อง เรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก โดยบันทึกลงในใบงานตามหัวข้อต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตัวละครเอกของเรื่องคือใคร - ตัวละครเอกปัญหาอะไรบ้าง - ตัวละครแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร <p>ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปเนื้อเรื่องย่อเรื่อง บทละครพูด เห็นแก่ลูก โดยครู สุ่มนักเรียน 2-3 คน เล่าเรื่องย่อ จากนั้น ครูและ</p>
---	--

วิธีการสอนปกติ	การสอนกลวิธีอาร์ อี เอ พี
<p>คาบที่ 2 ชั้นนำ</p> <p>1. ครูเปิดคลิปวิดีโอเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก ให้นักเรียนดู จากนั้น ครูให้นักเรียนพิจารณา คำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตัวละครเอกของเรื่องคือใคร - ตัวละครเจอปัญหาอะไรบ้าง - ตัวละครแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร - เรื่องจบลงอย่างไร <p>ครูสรุปคำตอบของนักเรียน วันนี้เราจะมาเรียน เรื่อง โคร่งเรื่อง แก่นเรื่อง และตัวละคร</p> <p>ขั้นสอน</p> <p>1. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ให้นักเรียนทำใบงานวิเคราะห์ตัวละคร แก่นเรื่อง คุณค่าด้านเนื้อหา และภาษาที่ใช้ และ ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอหน้า ชั้นเรียน จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันสรุปลง ในสมุด</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>ครูสุ่มถามนักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนคิดว่าบุคคลใดเป็นบุคคลที่ได้ชื่อว่า เห็นแก่ลูกมากที่สุด <p>จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันสรุปหลักการ วิเคราะห์ โคร่งเรื่อง, หลักการวิเคราะห์ตัวละคร,</p>	<p>นักเรียนช่วยกันสรุปหลักการอ่านและหลักการ จับใจความสำคัญ ให้นักเรียนบันทึกลงสมุด</p> <p>คาบที่ 2 ขั้นที่ 4 P (Ponder)</p> <p>1. ครูเปิดคลิป เรื่อง บทละครพูด เห็นแก่ลูก ให้นักเรียนดู จากนั้นครูให้นักเรียนทบทวนความรู้เดิมที่เรียนมาในคาบที่แล้ว เกี่ยวกับเนื้อเรื่องและตัวละครของเรื่อง โดยครูสุ่มถามนักเรียน 4-5 คน เพื่อตอบคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ครูให้นักเรียนเล่าเรื่องย่อ - ครูให้นักเรียนบอกลักษณะของตัวละครแต่ละตัวในเรื่อง - ครูให้นักเรียนบอกใจความสำคัญของเรื่อง - ครูให้นักเรียนบอกข้อคิดที่ได้จากเรื่อง <p>จากนั้น ครูและนักเรียนร่วมกันสรุปคำตอบลงบนกระดานดำ (10 นาที)</p> <p>2. ครูให้นักเรียนแบ่งกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน ทำใบงานวิเคราะห์ตัวละคร จากนั้นให้นักเรียนแต่ละกลุ่มออกมานำเสนอผลงานหน้าชั้นเรียน</p> <p>3. ครูให้นักเรียนแต่ละคนวิเคราะห์แก่นเรื่องจากเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก โดยวิเคราะห์ลงในใบงาน ครูสุ่มนักเรียน 5 คนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม</p> <p>4. ครูให้นักเรียนวิเคราะห์คุณค่าด้านเนื้อหาที่ได้รับจากเรื่อง บันทึกลงในใบงาน ครูสุ่มนักเรียน 5 คนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วม</p>

วิธีการสอนปกติ	การสอนกลวิธีอาร์ อี เอ พี
<p>หลักการวิเคราะห์แก่นเรื่อง ลงในสมุด</p>	<p>แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม</p> <p>5. ครูให้นักเรียนวิเคราะห์ลักษณะภาษาที่ใช้ในเรื่องบทละครพูด ครูสุ่มนักเรียน 5 คนออกมานำเสนอหน้าชั้นเรียน พร้อมทั้งเปิดโอกาสให้นักเรียนในชั้นเรียนร่วมแสดงความคิดเห็นเพิ่มเติม</p> <p>จากนั้นครูและนักเรียนสรุปเนื้อหาที่เรียนร่วมกันดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ตัวละครของเรื่อง - เนื้อเรื่องย่อ - แก่นเรื่อง - คุณค่าที่ได้รับจากเรื่อง - ภาษาที่ใช้ในเรื่อง <p>จากนั้นครูสุ่มถามนักเรียน 2 – 3 คน ตอบคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - บทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก แสดงให้เห็นคุณธรรมและจริยธรรมในข้อใดบ้าง และสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างไรบ้าง
<p>คาบที่ 3 ขั้นนำ ครูสุ่มนักเรียนตอบคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนประทับใจอะไรจากเรื่องบทละครพูดเห็นแก่ลูก เหตุผลที่ประทับใจ เพราะอะไร - นักเรียนได้อะไรจากการอ่านในคาบเรียนที่ผ่านมา (5 นาที) <p>เมื่อนักเรียนตอบคำถามแล้ว ครูเชื่อมโยงเข้าสู่บทเรียนวันนี้เราจะมาเรียนเรื่องการเขียนเรียงความ</p>	<p>คาบที่ 3 ขั้นที่ 4 P (Ponder)</p> <p>1. ครูถามนักเรียนว่า นักเรียนได้เขียนบันทึกผลการอ่านจากเรื่องบทละครพูด เห็นแก่ลูก ไปแล้วทั้งหมดกี่อย่าง ได้แก่อะไรบ้าง</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว - จับใจความสำคัญเนื้อเรื่อง - วิเคราะห์ตัวละคร - วิเคราะห์แก่นเรื่อง

วิธีการสอนปกติ	การสอนกลวิธีอาร์ อี เอ พี
<p>ขั้นสอน</p> <p>1. ครูนำตัวอย่างการเขียนเรียงความที่ดีและตัวอย่างการเขียนเรียงความที่มีข้อบกพร่องให้นักเรียนดู โดยให้นักเรียนดูตัวอย่างการเขียนเรียงความที่ดีก่อน</p> <p>จากนั้นนักเรียน ตอบคำถามต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - งานเขียนเรียงความที่นักเรียนอ่านมีกี่ย่อหน้า - ย่อหน้าแรก บอกอะไรบ้าง - ย่อหน้าที่ สอง บอกอะไร - ย่อหน้าที่สาม บอกอะไร - ย่อหน้าที่สี่ บอกอะไร - ย่อหน้าสุดท้ายบอกอะไร - จุดประสงค์ของย่อหน้าอย่างไร - ชื่อเรื่องบอกอะไรบ้าง - ภาษาที่ใช้เป็นอย่างไร - มีการอ้างอิงหรือไม่ <p>จากนั้นครูให้นักเรียนดูตัวอย่างเรียงความที่มีข้อบกพร่อง ให้นักเรียนเปรียบเทียบความแตกต่าง เรียงความที่มีข้อบกพร่องและเรียงความที่ดีมีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร โดยวิเคราะห์ลงในใบงาน จากนั้นครูแจกใบความรู้ เรื่องการเขียนเรียงความให้นักเรียนศึกษาเรื่อง ความหมายของเรียงความ องค์ประกอบของเรียงความและหลักการการเขียนเรียงความ</p> <p>ขั้นสรุป</p> <p>ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป องค์ประกอบของเรียงความและหลักการการเขียนเรียงความ จากนั้นครูสุ่มถามนักเรียน 2-3 คน ตอบคำถาม</p>	<p>- วิเคราะห์โครงเรื่อง</p> <p>- วิเคราะห์คุณค่าของเรื่อง</p> <p>- วิเคราะห์ภาษาที่ใช้</p> <p>วันนี้ครูจะให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียนเหล่านั้นมาเขียนเป็นเรียงความ</p> <p>2. ครูให้นักเรียนอ่านใบความรู้เรื่องการเขียนเรียงความ ซึ่งประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความหมายของเรียงความ - องค์ประกอบของเรียงความ - หลักการเขียนเรียงความ <p>โดยครูให้นักเรียนอภิปรายร่วมกันเป็นกลุ่ม กลุ่มละ 5 คน โดยนักเรียนทุกกลุ่มจะต้องมีความรู้ ความเข้าใจในประเด็นที่ศึกษา เมื่อครูสุ่มถามนักเรียนให้อธิบายหรือตอบคำถาม นักเรียนทุกคนของทุกกลุ่มจะต้องสามารถอธิบายความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับใบความรู้ เรื่องการเขียนเรียงความได้ จากนั้นครูและนักเรียนร่วมกันสรุปประเด็นสำคัญของแต่ละหัวข้อบนกระดาน</p> <p>3. ครูนำตัวอย่างการเขียนเรียงความที่ดี และตัวอย่างการเขียนเรียงความที่มีข้อบกพร่องของเรียงความดังกล่าวว่ามีข้อบกพร่องอย่างไร และเรียงความที่ดีนี้มีองค์ประกอบอย่างไร และมีหลักการการเขียนอย่างไรบ้าง จึงได้ชื่อว่าเป็นเรียงความที่ดี แล้วตอบคำถามลงในใบงาน</p> <p>4. ครูให้นักเรียนทุกคนนำข้อมูลที่ได้จากบันทึกผลการอ่านในคาบที่ผ่านมา มาเขียนเรียบเรียงเป็นเรียงความ โดยนักเรียนเขียนโครงเรื่องเพื่อระดมความคิด ลำดับความคิดและเลือกสรรความคิดก่อนที่จะนำมาเขียนเป็นเรียงความ โดย</p>

วิธีการสอนปกติ	การสอนกลวิธีอาร์ อี เอ พี
<p>นักเรียนได้ประโยชน์อะไรจากการเขียนเรียงความ</p> <p>คำตอบที่คาดหวัง</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนได้ฝึกทักษะในการเขียนเรียงความ - นักเรียนมีพื้นฐานในการเขียนที่ดีและสามารถนำไปใช้ในการเขียนงานประเภทอื่นๆ ได้ 	<p>เขียนโครงเรื่องตามบันทึกผลการอ่านดังต่อไปนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความนำ ได้แก่ พระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว, แก่นเรื่อง - เนื้อเรื่อง ได้แก่ โครงเรื่อง, ตัวละคร, แก่นเรื่อง - สรุป ได้แก่ ข้อคิดของเรื่องสามารถนำไปปรับใช้กับชีวิตประจำวันได้อย่างไร <p>จากนั้นครูให้นักเรียนนำโครงเรื่องมาเขียนเป็นเรียงความ พร้อมทั้งตั้งชื่อเรื่อง และเขียนให้ครบองค์ประกอบเรียงความ แล้วนำเสนอในคาบเรียนต่อไป</p> <p>ครูและนักเรียนร่วมกันสรุป ความหมายของเรียงความ องค์ประกอบของเรียงความ และหลักการการเขียนเรียงความ จากนั้นสุ่มนักเรียน 2-3 คนตอบคำถาม นักเรียนได้ประโยชน์อะไรจากการเขียนเรียงความ</p> <p>คำตอบที่คาดหวัง</p> <ul style="list-style-type: none"> - นักเรียนได้ฝึกทักษะในการเขียนเรียงความ - นักเรียนมีพื้นฐานในการเขียนที่ดีและสามารถนำไปใช้ในการเขียนงานประเภทอื่นๆ ได้

7. สื่อการเรียนรู้

1. ใบงานการอ่านและเขียนจับใจความสำคัญ
2. ใบความรู้เรื่องประวัติผู้แต่งและลักษณะบทประพันธ์
3. ใบความรู้เรื่องหลักการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ
4. หนังสือเรียนสาระการเรียนรู้พื้นฐาน วรรณคดีวิจักษ์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3
5. ใบงานวิเคราะห์วรรณกรรมเรื่องบทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก
6. ใบงานวิเคราะห์ตัวละคร

7. ไบบันทึกการอ่าน
8. ตัวอย่างเรียงความที่ดีและตัวอย่างเรียงความที่มีข้อบกพร่อง
9. ไบความรู้ การเขียนเรียงความ

8. การวัดและการประเมินผล

8.1 จุดประสงค์การเรียนรู้

ความรู้ (K)

- 4.1 ตอบคำถามพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้
- 4.2 บอกลักษณะคำประพันธ์ได้ถูกต้อง
- 4.3 อธิบายหลักการสรุปใจความสำคัญของเรื่องได้
- 4.4 เล่าเรื่องย่อของเรื่องได้
- 4.5 บอกความหมายของการเขียนเรียงความได้
- 4.6 อธิบายวิธีการเขียนเรียงความได้

ทักษะ (P)

- 4.7 บอกโครงเรื่องบทละครพูด เรื่องเห็นแก่ลูก ได้
- 4.8 อธิบายบุคลิกและลักษณะนิสัยของตัวละครได้
- 4.9 อธิบายคุณค่าด้านเนื้อหาได้
- 4.10 อภิปรายและแสดงความคิดเห็นต่อการตัดสินใจของตัวละคร ในแต่ละสถานการณ์ได้
- 4.11 เขียนเรียงความได้ตามหัวข้อที่กำหนดได้

เจตคติ (A)

- 4.12 บอกคุณค่าและความสำคัญของงานวรรณคดีและวรรณกรรม
- 4.13 อธิบายคุณค่าและความสำคัญของงานเขียนเรียงความ

8.2 วิธีวัด

- ตรวจสอบพิจารณาใบงานและการนำเสนอผลงาน
- พิจารณาทักษะกระบวนการเขียนเรียงความ
- สังเกตการตอบคำถามและการเข้าร่วมกิจกรรม

- การนำเสนอหน้าชั้นเรียน

8.3 เครื่องมือวัด

- ใบงานและการนำเสนอข้อมูล

- ใบงานและการตอบคำถาม

- การตอบคำถาม

บทอ่าน

พระราชประวัติ พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระมยุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว

พระบาทสมเด็จพระปรเมนทรมหาอานันทมหิดล พระมยุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็นพระมหากษัตริย์รัชกาลที่ 6 แห่งพระบรมราชจักรีวงศ์ เสด็จพระราชสมภพเมื่อ วันเสาร์ เดือนยี่ ขึ้น 2 ค่ำ ปีมะโรง ตรงกับวันที่ [1 มกราคม พ.ศ. 2423](#) เป็นพระราชโอรสพระองค์ที่ 29 ใน [พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว](#) เสวยราชสมบัติเมื่อวันที่ 23 ตุลาคม ปีจอ พุทธศักราช 2453 และเสด็จสวรรคตเมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2468 รวมพระชนมพรรษา 45 พรรษา เสด็จดำรงราชสมบัติรวม 15 ปี

พระบาทสมเด็จพระมยุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชอัจฉริยภาพและทรงบำเพ็ญพระราชกรณียกิจในหลายสาขา ทั้งด้านการเมืองการปกครอง การทหาร การศึกษา การสาธารณสุข การต่างประเทศ และที่สำคัญที่สุดคือด้านวรรณกรรมและอักษรศาสตร์ ได้ทรงพระราชนิพนธ์ร้อยแก้วและร้อยกรองไว้นับพันเรื่อง กระทั่งทรงได้รับการถวายพระราชสมัญญาเมื่อเสด็จสวรรคตแล้วว่า "สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า" พระองค์เป็นพระมหากษัตริย์ใน [พระราชนิพนธ์](#) พระองค์แรกที่ไม่มีวัดประจำรัชกาล แต่ได้ทรงมีการการสถาปนา [โรงเรียนมหาดเล็กหลวง](#) หรือ [วิชาวุฒิชัย](#) ในปัจจุบัน ขึ้นแทน ด้วยทรงพระราชดำริว่าพระอารามนั้นมีมากแล้ว และการสร้างอารามในสมัยก่อนนั้นก็เพื่อบำรุงการศึกษาของเยาวชนของชาติ จึงทรงพระราชดำริให้สร้างโรงเรียนขึ้นแทน

ใน พ.ศ. 2524 องค์การการศึกษาวิทยาศาสตร์และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ ([UNESCO](#)) ได้ยกย่องพระเกียรติคุณของ พระบาทสมเด็จพระมยุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวว่าทรงเป็น [บุคคลสำคัญของโลก](#) ผู้มีผลงานดีเด่นด้านวัฒนธรรม ในฐานะที่ทรงเป็นนักปราชญ์ นักประพันธ์ กวี และนักแต่งบทละครไว้เป็นจำนวนมาก

การศึกษา

สมเด็จพระบรมชนกนาถทรงวางแผนทางพระราชทานไว้ เพื่อความสวัสดีแก่ประเทศชาติและราชบัลลังก์ โดยจัดส่งให้เสด็จไปทรงศึกษา ณ [ประเทศอังกฤษ](#) เมื่อปี พ.ศ. 2436 แต่ขณะทรงศึกษาอยู่ ณ ประเทศอังกฤษ [สมเด็จพระบรมโอรสาธิราช เจ้าฟ้ามหาวชิรุณหิศ สยามมกุฎราชกุมาร](#) ก็เสด็จสวรรคตลง พระองค์จึงทรงได้รับการสถาปนาเฉลิมพระอิสริยยศขึ้นเป็น [สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร](#) สืบแทนสมเด็จพระเชษฐา

การขึ้นครองราชย์

เมื่อสมเด็จพระบรมชนกนาถเสด็จสวรรคตลงเมื่อวันที่ [23 ตุลาคม พ.ศ. 2453](#) ทั้ง ๆ ที่พระองค์นั้นได้รับการสถาปนาตั้งไว้ในพระราชทายาทสืบพระราชสันตติวงศ์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2437 แต่ก็ทรงเศร้าสลด ไม่มีพระราชประสงค์ที่จะเสด็จขึ้นครองราชสมบัติสำหรับพระองค์เองกับการสูญเสียพระชนมชีพของสมเด็จพระบรมชนกนาถ จนกระทั่งสมเด็จพระเจ้าฟ้าฯ กรมพระยาภาณุพันธุวงศ์วรเดช ซึ่งทรงเป็นทูลกระหม่อมอาแท้ ๆ ทูลเชิญเสด็จลงที่ห้องแป๊ะเตงบนชั้น 2 [พระที่นั่งอัมพรสถาน](#) และท่ามกลางพระบรมวงศานุวงศ์ เสนาบดี ผู้ใหญ่ องคมนตรี และข้าราชการผู้ใหญ่ผู้น้อย ที่ชุมนุมอยู่ ทูลกระหม่อมอา ได้คุกพระชงฆ์ลงกับพื้นกราบถวายบังคมอัญเชิญเสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติเป็นพระเจ้าแผ่นดินสืบสนองพระองค์สมเด็จพระบรมชนกนาถ และทันใดทุกท่านที่ชุมนุมอยู่ที่นั่น ก็ได้คุกเข่าลงกราบถวายบังคมทั่วกัน

สวรรคต

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงพระประชวรพระโรคพระโลหิตเป็นพิษในพระอุทรตั้งแต่วันที่ 12 พฤศจิกายน พ.ศ. 2468 และเสด็จสวรรคต ณ [พระที่นั่งจักรพรรดิพิมาน](#) ภายใน**พระบรมมหาราชวัง** เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน พ.ศ. 2468 เวลา 1 นาฬิกา 45 นาที โดยได้อัญเชิญพระบรมศพไปประดิษฐาน ณ [พระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท](#) รวมพระชนมพรรษาได้ 45 พรรษา และเสด็จดำรงสิริราชสมบัติได้ 15 พรรษา แต่รัชกาลที่ 7 ทรงมีพระราชประสงค์กำหนดวันสวรรคตของรัชกาลที่ 6 เป็นวันที่ 25 พฤศจิกายน และถือว่า**วันพระมหาธีรราชเจ้า**ตรงกับวันที่ 25 พฤศจิกายน

พระราชกรณียกิจ

ด้านการศึกษา

ในด้านการศึกษา ทรงริเริ่มสร้างโรงเรียนขึ้นแทนวัดประจำรัชกาล ได้แก่ โรงเรียนมหาดเล็กหลวง ซึ่งในปัจจุบันคือ [โรงเรียนวชิราวุธวิทยาลัย](#) ทั้งยังทรงสนับสนุนกิจการของ [โรงเรียนราชวิทยาลัย](#) ซึ่งพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวโปรดเกล้าฯ ให้สถาปนาขึ้นในปี พ.ศ. 2440 (ปัจจุบันคือ [โรงเรียน ภ.ป.ร. ราชวิทยาลัย ในพระบรมราชูปถัมภ์](#)) และในปี [พ.ศ. 2459](#) ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประดิษฐาน “โรงเรียนข้าราชการพลเรือนของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว” ขึ้นเป็น “[จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย](#)” ซึ่งเป็น [มหาวิทยาลัย](#)แห่งแรกของ [ประเทศไทย](#)

ด้านการเศรษฐกิจ

ได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติคลังออมสิน พ.ศ. 2456 ขึ้น เพื่อให้ประชาชนรู้จักออมทรัพย์และเพื่อความมั่นคงในด้านเศรษฐกิจของประเทศ อีกทั้งยังทรงริเริ่มก่อตั้ง [บริษัทปูนซิเมนต์ไทย](#) ขึ้น

ด้านการคมนาคม

ในปี พ.ศ. 2460 ทรงตั้งกรมรถไฟหลวง และเริ่มเปิดการเดินรถไฟสาย [กรุงเทพฯ ถึงเชียงใหม่](#) สายใต้จากธนบุรีเชื่อมกับ [ปิ้ง](#) และ [สิงคโปร์](#) อีกทั้งยังทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้าง [สะพานพระราม 6](#) เพื่อเชื่อมทางรถไฟไปยังภูมิภาคอื่น

ด้านศิลปวัฒนธรรมไทย

ทรงตั้งกรมมหรสพ เพื่อฟื้นฟูศิลปวัฒนธรรมไทย และยังได้ทรงสร้างโรงละครหลวงไว้ใน [พระราชวังทุกแห่ง](#) นอกจากนี้ ยังทรงสนพระราชหฤทัยด้าน [จิตรกรรม](#) และ [สถาปัตยกรรมไทย](#)

ด้านการต่างประเทศ

พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงมีพระบรมราชโองการประกาศสงครามกับประเทศฝ่ายเยอรมัน ใน [สงครามโลกครั้งที่ 1](#) เมื่อวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2460 โดยประเทศไทยได้เข้าร่วมกับประเทศฝ่ายสัมพันธมิตร ซึ่งประกอบด้วย [ประเทศอังกฤษ](#) [ฝรั่งเศส](#) และ [รัสเซีย](#) เป็นผู้นำ พร้อมทั้งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ส่งทหารไทยอาสาสมัคร ไปร่วมรบในสมรภูมิยุโรปด้วย ผลของสงครามประเทศฝ่ายสัมพันธมิตรได้ชัยชนะ ทำให้ประเทศไทยมีโอกาสเจรจากับประเทศมหาอำนาจหลายประเทศ ในการแก้ไขสนธิสัญญาที่ไม่เป็นธรรม เช่น สนธิสัญญาสิทธิสภาพนอกอาณาเขต สนธิสัญญาจำกัดอำนาจการเก็บภาษีของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว และ สนธิสัญญาจำกัดอำนาจกลางประเทศไทย

ด้านกิจการเสือป่าและลูกเสือ

ทรงจัดตั้ง [กองเสือป่า](#) เมื่อวันที่ [1 พฤษภาคม พ.ศ. 2454](#) และทรงจัดตั้งกองลูกเสือกองแรกขึ้นที่โรงเรียนมหาดเล็กหลวง (วชิราวุธวิทยาลัย ในปัจจุบัน) ด้านการฝึกสอนระบอบประชาธิปไตย ทรงทดลองตั้ง "เมืองมั่ง" หลังพระตำหนักจิตรลดารโศภณ ทรงจัดให้เมืองมั่ง มีระบอบการปกครองของตนเองตามวิถีทางประชาธิปไตย รวมถึงเมืองจำลอง "[คูสิทธานันท์](#)" ในพระราชวังดุสิต (ต่อมาทรงย้ายไปที่ [พระราชวังพญาไท](#))

ใบความรู้

หลักการอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ

ความหมาย

การอ่านเพื่อจับใจความสำคัญ หมายถึง การอ่านเพื่อเก็บสาระสำคัญของเรื่องที่อ่าน เช่น เก็บจุดมุ่งหมายของเรื่อง เก็บเนื้อเรื่องที่สำคัญ เก็บความรู้หรือข้อมูลที่น่าสนใจ ตลอดจนแนวความคิดหรือทัศนคติของผู้เขียน

เรื่องที่อ่าน จะประกอบด้วย ๒ องค์ประกอบต่อไปนี้

๑. **ใจความสำคัญ (Main ideas)** ใช้พิจารณาเนื้อความแต่ละย่อหน้า ซึ่งหมายถึงใจความที่สำคัญและเด่นที่สุดของย่อหน้า เป็นแก่นของย่อหน้าที่สามารถครอบคลุมเนื้อความในประโยคอื่นๆ ในย่อหน้านั้น หรือเป็นประโยคที่สามารถเป็นหัวเรื่องของย่อหน้านั้นได้ ถ้าตัดเนื้อความของประโยคอื่นออกหมด หรือสามารถเป็นใจความหรือประโยคเดี่ยวๆ ได้โดยไม่ต้องมีประโยคอื่นมาประกอบ ในแต่ละย่อหน้าจะมีประโยคใจความสำคัญเพียงประโยคเดียวหรืออย่างมากไม่เกิน ๒ ประโยค ใจความสำคัญอาจเป็นประโยคต้นหรือประโยคท้ายของย่อหน้าก็ได้

๒. **ผลความ (Details)** เป็นใจความหรือประโยคที่ขยายความประโยคใจความสำคัญเป็นใจความสนับสนุนหรือให้ตัวอย่าง ซึ่งแต่ละย่อหน้าอาจจะมีประโยคที่เป็นผลความหลายๆ ประโยค

วิธีจับใจความสำคัญ

๑. พิจารณาความที่ละย่อหน้า หาประโยคใจความสำคัญของแต่ละย่อหน้า
๒. ตัดส่วนที่เป็นรายละเอียดปลีกย่อยออก ได้แก่ ส่วนนวนโวหารอุปมาอุปไมย ข้อความเปรียบเทียบ ตัวเลข สถิติ วันเดือนปี (ในกรณีที่ไม่ต้องการผลทางตัวเลข) ตลอดจนคำถามหรือคำพูดของผู้เขียนซึ่งเป็นส่วนขยายใจความสำคัญ
๓. สรุปใจความสำคัญด้วยสำนวนภาษาของตนเอง

การใช้คำในภาษาเขียน

๑. ใช้คำง่ายๆ เข้าใจกันได้ทั่วไป ซึ่งไม่ใช่ภาษาพูด เช่น อยาก (ต้องการ) สอดคิด (สอบได้) เยอะ (มาก) เค้า (เขา) หรือเปล่า (หรือไม่) ค่ะ นะคะ เรา
๒. ใช้คำสุภาพ ไม่ใช่คำหยาบ หรือภาษาแสลง เช่น จีบจ้อย ชิวๆ
๓. ใช้คำไทย หากใช้คำต่างประเทศให้เขียนทับศัพท์เป็นอักษรไทยได้
๔. ไม่ควรใช้คำเชื่อมพยางค์ เช่น ก็ แล้ว และ
๕. ไม่ควรใช้คำโบราณ
๖. ไม่ควรใช้คำภาษาถิ่น
๗. ไม่ควรใช้คำอุทานที่หยาบคาย
๘. ไม่ควรใช้คำย่อพยางค์ และไม่ควรใช้คำย่อที่ใช้กันเฉพาะคนในกลุ่มเดียวกัน
๙. ใช้คำให้ตรงความหมาย
๑๐. ใช้คำเปรียบเทียบให้เหมาะสม

บันทึกผลการอ่านแบบละเอียดและการฝึกเรียบเรียงใจความสำคัญด้วยตนเอง

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. เวลา.....
 ชื่อเรื่อง.....
 ช. ข. ๑

สรุปเนื้อหา / ใจความสำคัญจากเรื่องที่อ่าน

ใคร

ทำอะไร

ที่ไหน

เมื่อไหร่

อย่างไร

ผลเป็นอย่างไร

สรุป

บันทึกผลการอ่าน

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ตัวละครเอกของเรื่องคือใคร

2. ตัวละครเจอปัญหาอะไรบ้าง

3. ตัวละครแก้ปัญหาเหล่านั้นอย่างไร

4. เรื่องจบลงอย่างไร

บันทึกผลการอ่าน

จงตอบคำถามต่อไปนี้

1. ตัวละครเอกของเรื่องคือใคร

2. ตัวละครเจอปัญหาอะไรบ้าง

ปัญหา	การแก้ปัญหา	ผล

3. เรื่องจบลงอย่างไร เพราะเหตุใด

บันทึกผลการอ่านแบบละเอียดและฝึกเรียบเรียงใจความสำคัญ

จงบันทึกสรุปความพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว
ตามหัวข้อต่อไปนี้

1. กำเนิดและครอบครัว

2. การศึกษา

3. การขึ้นครองราชย์

4. พระราชกรณียกิจที่สำคัญ

5. ผลงานพระราชนิพนธ์+พระนามแฝง

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์ตัวละครจากบทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก

พระยาภักดีนันท

ลักษณะภายนอกของตัวละคร

ลักษณะนิสัยของตัวละคร

ข้อดี

ข้อเสีย

สิ่งที่ตัวละครเรียนรู้

ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตัวละคร พร้อมเหตุผล

นายกล้า**ลักษณะภายนอกของตัวละคร**

ลักษณะนิสัยของตัวละคร

ข้อดี

ข้อเสีย

สิ่งที่ตัวละครเรียนรู้

ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตัวละคร พร้อมเหตุผล

แม่ลออ**ลักษณะภายนอกของตัวละคร**

ลักษณะนิสัยของตัวละคร

ข้อดี

ข้อเสีย

สิ่งที่ตัวละครเรียนรู้

ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตัวละคร พร้อมเหตุผล

أياء**ลักษณะภายนอกของตัวละคร**

ลักษณะนิสัยของตัวละคร

ข้อดี

ข้อเสีย

สิ่งที่ตัวละครเรียนรู้

ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อตัวละคร พร้อมเหตุผล

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์แก่นเรื่องจากบทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก

แก่นเรื่อง

ตัวละครเอกต้องการอะไรมากที่สุด

ตัวละครเอกทำอะไรให้ได้ตามที่ต้องการ

ผลที่ได้

สรุป

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์คุณค่าด้านเนื้อหาจากบทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก

<p>คุณค่าด้านเนื้อหา</p> <p>แง่คิดสอนใจ</p> <hr/> <hr/> <hr/> <p>ความรู้เพิ่มเติม</p> <hr/> <hr/> <hr/>

คำชี้แจง ให้นักเรียนวิเคราะห์คุณค่าด้านเนื้อหาจากบทละครพูดเรื่องเห็นแก่ลูก

<p>การใช้ภาษา</p> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/> <hr/>

ตัวอย่างเรียงความที่มีข้อบกพร่อง

พ่อเป็นคำสั้นๆ ที่ลูกทุกคนเรียกติดปาก แต่จะมีใครรู้บ้างไหมว่า คนบางคนนั้น ทั้งชีวิตที่กำเนิดมา ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ ไม่เคยเห็นแม่กระทั่งหน้าพ่อของตนเอง แต่ก็มีใครหลายคนส่วน โชคดีนักหนาที่ได้กำเนิดมาและได้เห็นหน้าพ่อบังเกิดเกล้าของตนเอง รวมทั้งคนอื่นคนหนึ่ง ฉันโชคดีมากที่ได้เกิดมา มีทั้งพ่อและแม่ ยามใดที่ฉันท้อแท้พ่อจะให้กำลังใจฉันเสมอ ถึงแม้อาจเป็นเพียงถ้อยคำสั้นๆ ที่สื่อออกมาทางวาจา แต่เหนือสิ่งใดฉันก็รับรู้ได้ทางความรู้สึกว่า ท่านเป็นห่วงเป็นใยฉันแค่ไหน ยามฉันร้องไห้ พ่อก็คอยปลอบโยนฉัน ไม่เคยที่จะซ้ำเติมลูกคนนี้ ให้ต้องเจ็บปวดมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่าท่านจะเห็นดีเห็นงามจากภาระหน้าที่ที่ต้องเลี้ยงดูครอบครัวก็ตาม พ่อทำให้ฉันได้ทุกอย่างอย่างแม่กระทั่งชีวิต ท่านก็พร้อมที่จะมอบให้ ฉันยังจำช่วงเวลาในสมัยเด็กได้ดี นึกถึงใบหน้า รอยยิ้มสมัยหนุ่มๆ ของพ่อ และไม่รู้เวียนก้านขาวเล่มนั้นของพ่อ ฉันเจ็บปวด ณ เวลานั้นฉันไม่เคยคิด ไม่เคยที่จะเข้าใจท่านว่า ทำไมท่านถึงทำเช่นนั้น แต่ตอนนี้ฉันรู้ ฉันเข้าใจว่าสิ่งที่ท่านทำนั้นคือการหวังดีต่อฉันแต่เพียงผู้เดียว ฉันรู้สึกอบอุ่นทุกครั้งเมื่อเห็นรอยยิ้มของพ่อ เมื่อกลับมาจากโรงเรียนและรู้ว่าพ่อยังอยู่กับฉันเสมอ ยังไม่จากฉันไปไหน ฉันไม่สามารถทดแทนพระคุณของท่านได้เลย ไม่ว่าจะพยายามเท่าไรก็ตาม แต่ก็ไม่เคยทดแทนได้หมดเสียสักครั้ง แต่ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้พ่อมีความสุข ความสบาย ฉันซาบซึ้งเหลือเกินสำหรับความรักที่พ่อมีให้ฉัน การอบรมสั่งสอนขัดเกลานิสัยให้แก่ฉัน ได้สร้างฉันให้กลายเป็นคนดีของสังคม ฉันจะตั้งใจเรียนเพื่อพ่อ จะเรียนให้ถึงระดับสูงอย่างที่พ่อคาดหวัง และจะเป็นลูกที่ดีที่สุดของพ่อ จะไม่ทำนิสัยเกรเหมือนอย่างที่ถูกบางคนทดแทนพระคุณของพ่อแม่ด้วยการไม่ตั้งใจเรียน เอาแต่เที่ยวเล่นไปวันๆ เสพของมีนเมาและอบายมุขต่างๆ ซึ่งเป็นการทำลายความหวังของพ่อ ฉันจะไม่วันทำเด็ดขาด เพื่อพ่อบังเกิดเกล้าของฉัน ฉันจะไม่มีวันทิ้งท่านเมื่อยามแก่เฒ่า จะคอยดูแลให้สมกับที่ท่านเลี้ยงดูฉันมาอย่างดี

ปรับจาก <http://www.oknation.net>

ใบงาน**คำสั่ง** ให้นักเรียนวิเคราะห์เรียงความ

1. ลักษณะของเนื้อหาเป็นอย่างไร

2. ลักษณะภาษาเป็นอย่างไร

3. องค์ประกอบการเขียนเรียงความ

ตัวอย่างเรียงความที่ดี

เรื่อง พ่อในดวงใจ

ดวงดาวแห่งความศรัทธา กำเนิดเข้ามาด้วยความรักอันยิ่งใหญ่ เจ้าคือแก้วตาดวงใจ สายใยลูกโซ่แห่งความรัก ผ่านลมฝนผ่านร้อนผ่านหนาว ได้ร่มเงาให้ใจคอยพักพิง ลูกเอยพ่อเอยพร้อมทุกสิ่ง บางสิ่งหายไปกับตา แม่เจ้าเหมือนแก้วตา ค่วนลาพ่อลาเจ้าไป ลูกรักจงอย่าได้หวั่นเกรง เพลงที่แม่กล่อม จากนี้พ่อจะร้องเอง ใครจะมาข่มเหงไม่มีวัน หลับเถิดหนาแก้วตาดวงใจ หลับให้สบายไม่นานคงพบกัน จากไปไม่ใช่ชั่ววันครีตกวันพ่อจะตามไป คู่มือครอง เจ้าคือดวงดาวน้อยของพ่อ จับมือพ่อเอาไว้ พ่อจะพาเจ้าเดินข้ามไป สู่ปลายทางที่ดี ไม่มีรักครั้งไหน รักมากแค่ไหนยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่เกินเหนือแค่ไหนไม่หือ ทนได้เสมอขอให้ลูกมีความสุข ให้เจ้าเดินต่อไป ไม่น้อยหน้าใคร ๆ

ถ้าพูดถึงพ่อ คงไม่มีใครหรือที่เกิดมาโดยไม่มีพ่อ แต่เราจะได้มีโอกาสเห็นหน้าพ่อหรือไม่นั้น ก็ขึ้นอยู่กับบุญวาสนาของเรา บางคนเกิดมาทั้งพ่อมีทั้งแม่ก็ถือว่าเป็นบุญวาสนาของเขาไป แต่มีอีกหลายคนที่เกิดมาอกหักก็มี แต่ผู้เป็นพ่อคนเดียวเท่านั้น แต่เขาก็มีชีวิตอยู่ได้อย่างสบายเพราะสามารถเป็นได้ทั้งพ่อเป็นได้ทั้งแม่ และเป็นได้ทั้งเพื่อน ขามใดที่เราท้อแท้พ่อก็คอยให้กำลังใจ ขามที่เราร้องไห้พ่อก็คอยปลอบโยนเรา พ่อสามารถทำให้เราได้ทุกอย่าง เมื่อตอนที่ฉันยังเด็กพ่อเคยเล่าให้ฟังว่า พ่อเลี้ยงคุณฉันมาเป็นอย่างดี บางครั้งพ่อขงนมให้ฉันกินในขามที่ฉันร้องไห้ ในคืนที่ฝนตก พ่อกอดฉันให้ ความอบอุ่นแก่ฉัน จนฉันหลับไปในอ้อมกอดของพ่อ ฉันได้รู้สึกถึงความอบอุ่น ทุกครั้งที่พ่อกอดฉัน ฉันซาบซึ้งถึงความรักความเอ็นดูจากพ่อทุกครั้งทีพ่อจูบแก้มฉัน พ่ออบรมสั่งสอนฉัน ให้ฉันเป็นคนดี พ่อไม่เคยตีฉันเพียงแต่ทุกครั้งทีฉันทำผิดพ่อจะดุฉัน เมื่อฉันเรียนสูงขึ้นพ่อต้องไปทำงาน บางครั้งเป็นเดือนกว่าทีพ่อจะกลับ ฉันต้องอยู่กับแม่ แม่เองก็รักและเอ็นดูฉันได้ไม่น้อยไปกว่าพ่อเลย บางคืนแม่สะอื้นร้องไห้ ลูกแกล้งหลับไปทั้งทีได้ยินเสียงสะอื้นของแม่ พ่อทำทุกอย่างเพื่อให้ทุกคนในครอบครัวมีความสุขสบาย ความรักของพ่อที่มีให้กับฉันมัน ไม่สามารถที่จะทดแทนได้หมดเลย แต่ฉันจะทำทุกอย่างเพื่อให้พ่อมีความสุขให้พ่อสบายใจ ฉันจะเป็นลูกที่ดีของพ่อและแม่ แต่บางคนอาจจะไม่เป็นเช่นนั้น ลูกบางคนตอบแทนพระคุณของพ่อโดยการทำตัวเกเร เหลวไหล ไม่ตั้งใจเรียน บ้างก็ติดยาเสพติด ซึ่งก็เท่ากับเป็นการทำลายอนาคตของตัวเอง ทำลายความหวังของพ่อ พ่ออยากให้เรามีงานดี ๆ ทำ เพื่อที่จะได้สบายในภายภาคหน้า มีหน้าซำลูก ๆ บางคน เมื่อพ่อบังเกิดเกล้าของตัวเองแก่ชรา ก็พาพ่อไปตั้งยังบ้านพักคนชรา โดยไม่คิดจะเหลียวกลับมาดูแลพ่อเลย นี่หรือผลตอบแทนที่เรามีให้กับพ่อ

ครอบครัวมีลูก 4

คน 5

คน แต่ไม่มีใครเลยสักคนที่จะสามารถเลี้ยง

ดูพ่อได้ เราเคยคิดบ้างไหมว่าที่ลูกก็คนพ่อเลี้ยงได้อย่างสบาย แต่ลูกคนจะดูแลพ่อในยามชราได้ พ่อไม่ต้องการอะไร
มากไปกว่าความรักความห่วงใย ถึงแม้กาลเวลาจะผ่านไปนานสักแค่ไหน ความรักของพ่อที่มีให้กับลูกก็ไม่เคย
เปลี่ยนแปลง และไม่เคยลดน้อยลงมีแต่จะเพิ่มขึ้น ๆ ไม่มีวันที่จะสิ้นสุด

ฉันนั้นยังมีพ่ออยู่อีกหนึ่งคน ที่คอยดูแลฉันอยู่ห่าง ๆ นั่นคือในหลวงของเราเอง พ่อเพียงคนเดียวที่สามารถที่
จะดูแลลูก ๆ กว่าเจ็ดสิบล้านคนได้ หยาดเหงื่อของพ่อคือความเจริญและความมั่นคงของประเทศ พระองค์สามารถเดิน
ไปได้ทุกที่ ถึงแม้หนทางจะยากลำบากสักเพียงใด พ่อไม่เคยบ่นสักคำว่าเหนื่อย พ่อทรงจัดทำโครงการอันเนื่องมาจาก
พระราชดำริขึ้นมากมาย อาทิเช่น โครงการรักบ้านเกิด โครงการพัฒนาประมงพื้นบ้านเป็นต้น พ่อทรงช่วยเหลือลูก ๆ
ทุกวิถีทาง พ่อพยายามให้ลูกทุกคนได้เรียนหนังสือ พ่อทรงช่วยเหลือชาวเกษตรกรทุกพื้นที่ พ่อทรงบริจาคปุ๋ยให้ชาวสวน
ชาวนา เมื่อแล้งมาถึง พ่อทรงคิดการทำฝนเทียมขึ้น เพื่อไม่ให้ชาวเกษตรกรต้องได้รับความเดือดร้อน ยามใดที่เกิด
อุทกภัย พ่อก็ทรงส่งเครื่องยังชีพไปให้ลูก ๆ พ่อต้องขอมสละความสุขของตนเอง เพื่อให้ลูก ๆ มีความสุข แล้วเราได้
ตอบแทนอะไรให้แก่พ่อบ้าง บางคนอาจจะตอบว่าทำมาดั่งหลายอย่างแล้ว แต่บางคนแคคิดก็ยังไม่เคย หยุดคิดสักนิด
ก่อน ที่ จะ สาย เกิน ไป ป ระ เ ท ศ ไ ท ย จะ เ จ ริ ญ ไ ค้ ถ้า เ ร า ท ก ค น ร ่วม มี อ กั น

คงยังไม่สายเกินไปที่เราจะทดแทนพระคุณของพ่อ พ่อคือคนที่เรารักและพ่อคือคนที่เรารัก เราควรที่จะรักพ่อ
บ้าง ห่วงใยพ่อบ้าง ดูแลพ่อให้ดีกว่านี้ อย่าได้ทำให้พ่อเสียใจอีกเลย บอกรักพ่อให้ทุกวัน ให้พ่อได้ชื่นใจ สิ่งที่พ่อ
ต้องการ คือความรักจากเรา ให้เราเป็นลูกที่ดีของพ่อแม่ เพียงแค่นี้ท่านก็มีความสุขแล้ว ตอบแทนพระคุณของพ่อตั้งแต่
ตอนนี้ บอกความในใจบางอย่างให้พ่อฟัง ว่า พ่อคะหนูรักพ่อมากที่สุดคนในโลกเลยคะ เพียงแค่นี้พ่อก็เป็นสุขแล้ว

นางสาวนุชนาถ สันห์พานิชกิจ รางวัลชนะเลิศ

ปรับจาก <http://www.oknation.net>

ใบงาน**คำสั่ง** ให้นักเรียนวิเคราะห์เรียงความ

1. ลักษณะของเนื้อหาเป็นอย่างไร

2. ลักษณะภาษาเป็นอย่างไร

3. องค์ประกอบการเขียนเรียงความ

ใบงานคำสั่ง จงวิเคราะห์การวางโครงร่างของเรียงความ

1. ชื่อเรื่อง

2. ประเด็นสำคัญ

3. ความคิดที่ต้องการนำเสนอ

4. ภาษาที่ใช้ที่ควรระวังได้แก่อะไรบ้าง

5. การขยายใจความสำคัญ

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นางสาวกมลพัทธ์ โพธิ์ทอง เกิดเมื่อวันที่ 22 กันยายน 2529 ที่จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนบุญวาทย์วิทยาลัย จังหวัดลำปาง สำเร็จการศึกษาปริญญาศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เมื่อปีการศึกษา 2551 และเข้าศึกษาต่อระดับปริญญาโท สาขาการสอนภาษาไทย ภาควิชาหลักสูตรและการสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในปีการศึกษา 2554